

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

การศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาหน้า และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์
ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีน
ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดภาคใต้

ปริญญาในพนธ์

ของ

กุญชรี ศรีสุทธิสอาด

๒๕๑๗
๒๖๓
๒๖๔

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาความหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม ๒๕๑๖

การศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาหน้า และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์
ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีน
ในช่วงเพลเมนาครและจังหวัดภาคใต้

บทคัดย่อ

ข้อ ๔

กุญชรี ศรีสุทธิสอด

เสนอคolloquiumวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มีนาคม 2516

การศึกษาห้ามความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาหน้า และแรงจูงใจ ไปสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีน ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดภาคใต้

การวิจัยนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจ แรงจูงใจ ไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า และศึกษาความแตกต่างของบุคลิกักษณ์ทั้ง 3 ด้าน โดยเปรียบเทียบความระดับชั้น ถี่นทื่อยู่ เชื้อสาย และเพศ บุรุษจีนแบบทดสอบเกรงใจ แบบทดสอบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และแบบทดสอบไทยหน้า เสียงหน้า ทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบด้วยนักเรียนไทย เชื้อสายไทย และนักเรียนไทยเชื้อสายจีน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีการศึกษา 2515 ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดภาคใต้รวม 212 คน

ผลการศึกษาปรากฏว่า ความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า สัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ได้น้ำมีความสัมพันธ์กับเลี้ยงหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจ สูง กลาง และต่ำ มีการรักษาหน้า ไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจปานกลางจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่า กลุ่มเกรงใจสูง และกลุ่มเกรงใจต่ำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจสูงและความเกรงใจต่ำ มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกัน

เมื่อใช้ระดับชั้น ถี่นทื่อยู่ เชื้อสาย และเพศ เป็นตัวแปรอิสระ ผลปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่าง ในค้านเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า ระหว่างระดับชั้น และไม่พบความแตกต่างในด้าน แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และความเกรงใจระหว่างถี่นทื่อยู่ แต่พบว่า นักเรียนจากจังหวัดภาคใต้มีการรักษาหน้าสูงกว่านักเรียนกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการเปรียบเทียบระหว่างเชื้อสาย ปรากฏว่า ไม่พบความแตกต่าง ในค้านแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า แต่พบว่านักเรียนไทยเชื้อสายไทย มีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และพบว่า นักเรียนหญิงมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ในทางตรงข้าม นักเรียนชายมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีการรักษาหน้า ไม่แตกต่างกัน

A STUDY OF THE RELATIONSHIP AND THE COMPARISON OF KRENGCHAI SELF-SYSTEM
AND CHIEVEMENT MOTIVE BETWEEN ETHNIC THAI AND CHINESE IN BANGKOK
AND IN THE PROVINCE OF THE SOUTHERN PART. OF THAILAND

ABSTRACT

BY

KUNCHAREE SRISUTHISARD

Presented in Partial Fulfilment of the Requirements
for the Master of Education Degree
at the College of Education

March 9, 1973

A Study of the Relationship and The Comparison of Krengchai Self System and Achievement Motive between Ethnic Thai and Chinese in Bangkok and in the Province of the Southern Part of Thailand.

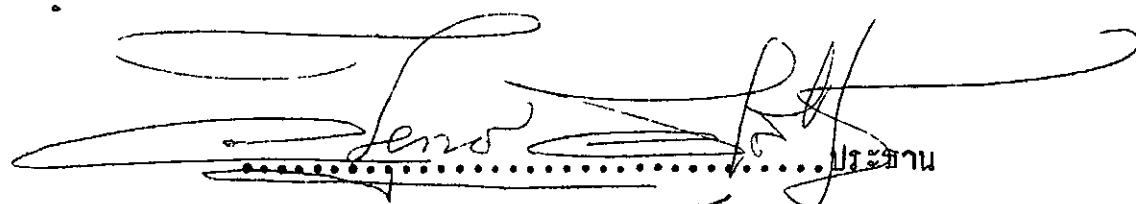
The main purposes of this research is to study the relationships among Krengchai, Achievement Motive and Self System, and to study the differences among the 3 traits using the class level, location, ethnic group and sex as independent variables. The three tests administered to the sample -212 ethic Thai and Chinese who were studying in M.S.3 and in the Higher certificate of Educational levels who came from Bangkok and The Southern province - were Krengchai, Achievement Motive and Gainface-Loseface tests.

The results of the research showed that there was nonsignificant correlation between Krengchai, Achievement Motive and Self System. But Gainface was significantly positively correlated with Loseface at .01 level. When considering Krengchai as an independent variable, There was no difference between Self-System of the high, middle and low Krengchai group. However, The mean score of the middle Krengchai group was significantly higher than those of the high and low ones. There was no differnce between the mean scores of high and low Krengchai groups.

Considering class level, location, ethnic group and sex as independent variables, The results showed that there was no difference between Krengchai, Achievement Motive and Self-System of the two classes; no difference was found between the Achievement Motive and Krengchai of the both sampling groups but the Self System mean score of the Southern

province sample was significantly higher than that of the Bangkok sample at .05 level. Also no difference was found between the Achievement Motive and Self-System of both ethnic groups but the Krengchai mean score of the ethnic Thai was significantly higher than that of the Chinese, and the Krengchai mean score of the girls was significantly higher than that of the boys at .01 level, but the reverse result was found in the Achievement Motive mean score and no difference was found between Self-System of both boys and girls.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต ได้พิจารณาปริญญาในพันธุ์บันนี้แล้ว เห็น
สมควร รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัย
วิชาการศึกษาได้



..... นร. 1 นร. นร. กรรมการ
..... นร. นร. กรรมการ

๙ มีนาคม 2516

ประกาศคุณภาพ

บู๊เขียนขอทราบขอพระคุณ อาจารย์วีรบุข วิเชียร โชค อาจารย์นวลเพ็ญ วิเชียร โชค
อาจารย์บังอร เศกนท์ และอาจารย์พศาล หังพาณิช ที่กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาอย่างดีเยี่ง
สำหรับการทำปริญานินพนชฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ บู๊อ่าน่วยการ อาจารย์ใหญ่ คณะอาจารย์ และขอขอบคุณักศึกษา และ^๑
นักเรียน วิทยาลัยครุภัณฑ์ เกษม วิทยาลัยครุภัณฑ์สมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครุพัฒน์วิทยาลงกรณ์
วิทยาลัยครุภัณฑ์ศรีธรรมราช โรงเรียนนนท์ โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช และโรงเรียนเบญจมบูรณะ^๒
ราชวิทยาลัยศรีธรรมราช ที่กรุณาอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบ
พระคุณอาจารย์เสงี่ยม โกวิฤต อาจารย์คุลีก วิชัยคิมทร์ และคุณคงชัย ทองนิมิ ที่ช่วยให้ปริญานินพนช
ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

กุญชรี ศรีสุทธิสօาด

สารบัญ

| บทที่ | | หน้า |
|-------|---|------|
| 1 | บทนำ | 1 |
| | กฎหมายหลัง | 1 |
| | ความผูกพันหมายของการวิจัย | 5 |
| | ความสำคัญของการศึกษาคนครัว | 6 |
| | ขอบเขตของการศึกษาคนครัว | 7 |
| | คำนิยามศัพท์เฉพาะ | 8 |
| | ทฤษฎีเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง | 9 |
| | สมมุติฐานในการศึกษาคนครัว | 27 |
| 2 | เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล | 37 |
| | เครื่องมือและภาระสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล | 37 |
| | แบบทดสอบเกรดใจ | 37 |
| | แบบทดสอบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ | 39 |
| | แบบทดสอบให้หน้าเสียงหน้า | 42 |
| 3 | การเก็บรวบรวมข้อมูล | 50 |
| | คณิตศาสตร์อย่าง | 50 |
| | เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล | 53 |
| | การดำเนินการสอบ | 54 |
| | สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล | 54 |
| 4 | ผลการวิเคราะห์ข้อมูล | 58 |
| | ลักษณะเด่นและอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล | 58 |
| | การวิเคราะห์ข้อมูล | 59 |
| | การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรค้าง ๆ | 60 |

| หน้า | |
|------|--|
| | การเปรียบเทียบความเกรงใจ โดยใช้ระดับชั้นการศึกษา ก่อนที่อยู่ เชื้อสาย และ เพศ เป็นตัวแปรอิสระ 62 |
| | การเปรียบเทียบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์โดยใช้ระดับชั้นการศึกษา ก่อนที่อยู่ เชื้อสาย และ เพศ เป็นตัวแปรอิสระ 65 |
| | การเปรียบเทียบ การรักษาหน้า โดยใช้ระดับชั้นการศึกษา ก่อนที่อยู่ เชื้อสาย และ เพศ เป็นตัวแปรอิสระ 69 |
| | การเปรียบเทียบ การรักษาหน้า และ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ความระดับความเกรงใจ 73 |
| 5 | สรุป อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ 80 |
| | ความมุ่งหมาย 80 |
| | ศักยภาพอย่าง 80 |
| | เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล 81 |
| | การวิเคราะห์ข้อมูล และ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 82 |
| | อภิปรายผล 84 |
| | ข้อเสนอแนะในการวิจัย 97 |
| | ขอเสนอแนะในการศึกษา 98 |

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

~ภาคคัดย่อ~

បណ្ឌិតវារាំង

| | |
|--|----|
| 12 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง | 69 |
| 13 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่างกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และกลุ่มนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลต่อวิชาการศึกษาชั้นมัธยมศูนย์ | 70 |
| 14 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่างกลุ่มนักเรียนภาคใต้ และกลุ่มนักเรียนกรุงเทพมหานคร | 71 |
| 15 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่างกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีน | 72 |
| 16 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่างกลุ่มนักเรียนชายและกลุ่มนักเรียนหญิง | 73 |
| 17 ค่าสถิติมูลฐานของการรักษาหน้าตามระดับความเกรงใจ สูง กลาง และต่ำ | 74 |
| 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการรักษาหน้าตามระดับความเกรงใจ สูง กลาง และ ต่ำ | 75 |
| 19 ค่าสถิติมูลฐานของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ความระดับความเกรงใจ สูง กลาง และต่ำ | 76 |
| 20. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ความระดับความเกรงใจ สูง กลาง และ ต่ำ | 77 |
| 21 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของคะแนนแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ความระดับความเกรงใจ | 78 |

ນັ້ງຕີກາຫປະກອບ

| | |
|---|-----|
| ກາພປະກອນ | ຫນາ |
| 1 ຜັງທ ອຸຍືແສຖຸ ໂຄງສຽງຄວາມເກຮງໃຈ ແຮງຊູງໃຈໄປໍສົມຫຼື້ ແລະ ກາຮັກຫາຫານາ | 35 |
| 2 ແສດງປຣິນາພາກຮັກຫາຫານາໃນກຸ່ມທີ່ມີຮັດວຽກຄວາມເກຮງໃຈ ທຳ ກລາງ ແລະ ສູງ | 74 |
| 3 ແສດງປຣິນາພາກຂອງແຮງຊູງໃຈໄປໍສົມຫຼື້ໃນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມເກຮງໃຈ ທຳ ກລາງ ແລະສູງ | 77 |

ภูมิหลัง

เป้าหมายสำคัญของการพัฒนาประเทศในปัจจุบันคือการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การพัฒนาเศรษฐกิจนั้นหมายถึง การเพิ่มผลผลิตของประชากรหั้งประเทศ เพื่อนำไปสู่การเพิ่มรายได้ประชาชาติ โดยยุ่งจะยกเว้นการรอชีพของประชาชนให้กินดีอยู่ดี และมุ่งหวังที่จะพัฒนาจากประเทศศึกษาระนโน้ให้เป็นประเทศอุดหนากรรม ส่วนการพัฒนาสังคม ก็เพื่อสร้างเสริม ทัศนคติ ความเชื่อ สิ่งดูใจของประชากรให้สอดคล้องกับอุดมคติ หรืออุดมการณ์ ของสังคม (พิธิเทรา, ๒๕๑๓:๓๕) โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการพัฒนาสังคมเป็นปัญหาที่ยาก เพราะสังคมประกอบด้วยระบบใหญ่ ๆ ๓ ระบบ คือ ระบบสังคม ระบบกฎหมาย และระบบบุคลิกภาพ (วีรบุรุษ, ๒๕๑๕:๓-๔) ซึ่งทั้งหมดนี้จำเป็นต้องพัฒนาไปพร้อมกันและสอดคล้องกัน เพราะทุกสิ่ง ทุกอย่างในสังคมนั้นเชื่อมโยงกันเป็นอย่างไร

การที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมให้บรรลุเป้าหมายทั้งกล่าวໄกนั้น ต้องอาศัยทรัพยากร ของประเทศเป็นสำคัญ ทรัพยากรของประเทศในที่นี้ได้แก่ทรัพยากรด้านวัสดุ และทรัพยากรด้านบุคคล การพัฒนาทรัพยากรด้านวัสดุ หมายถึง การทำสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่มีชีวิต เช่น ทรัพยากรธรรมชาติ ใน้มีประโยชน์เพิ่มขึ้น ส่วนการพัฒนาทรัพยากรด้านบุคคลหมายถึง การสร้างเสริมบุคคล ในเกียรติความเชื่อถือของงาน ในศักยภาพด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านศิลปะ ภาษา สังคม อาชญากรรม ร่างกาย และความสามารถที่จะประกอบอาชีพ (วีรบุรุษ, ๒๕๑๕:๓-๔) ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้ว ว่า การจะปลูกฝังคุณลักษณะอันเชื่อถือการพัฒนาประเทศนั้นต้องอาศัยระบบการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งแบ่งออกได้เป็นสามระดับคือ การอบรมเลี้ยงดูครอบครัวในบ้าน (Home Education) การให้การศึกษาที่จัดในโรงเรียนทุกระดับ (School Education) และการศึกษาสำหรับมหาชนโดยผ่านสื่อมวลชน (Mass Education) (วีรบุรุษ, ๒๕๑๖:๒๓) ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาการศึกษาโดยปรับปรุงหลักสูตร และ วิธีการให้ความรู้ในโรงเรียนอย่างมีแบบแผน หรือ การให้ความรู้ทางสื่อสารชน จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผลสำเร็จในการพัฒนาประเทศ

แต่ทั้งนี้ ต้องหมายความว่า ความรู้ที่ไหนจะค้องสอดคล้องกับเรื่องรา万公里จ้าเป็นของชีวิตบุคคล เรียนและประเทศชาติสังคมของเรา สามารถทำให้เรียนเข้าใจปัญหาปัจจุบัน และการเตรียมตัวรับปัญหาของอนาคตได้ (พพ.บा, 2514:15) การให้การศึกษาในลักษณะนี้จะเป็นการเตรียมกำลังคนที่มีประสิทธิภาพสูงให้แก่ประเทศไทย ซึ่งเป็นผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

สังคมจะพัฒนาไปตามแผนพัฒนาประเทศไทย ก็ต้องเมื่อสมาชิกของสังคม มีบุคลิกภาพอันประกอบไปด้วย ระบบความคิด ทัศนคติและค่านิยมอันสอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจที่กำลังเปลี่ยนแปลง ความเชื่อเบื้องตนของหนึ่งของนักพัฒนาเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศไทยอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น Gunner Myrdal ได้ศึกษาไว้ (วีรบุรุษ, 2516:21) ก็คือความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลง สถาบันทางสังคมต่าง ๆ ตลอดจนบุคลิกภาพและทัศนคติของประชาชนเพื่อให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศไทย และคงว่าการพัฒนาประเทศไทยน้ออาศัยบุคลิกภาพและทัศนคติของพลเมืองเป็นพื้นฐานสำคัญ รัฐมนตรีชุด กล่าวว่า (รร.กม, 2514) การพัฒนาประเทศไทยของประเทศไทย ให้ ฯ นั้น เมื่อจะประกอบไปด้วยเทคนิควิทยา และมีทรัพยากรามากมายเพียงใดก็ตาม หากขาดค่านิยมที่เหมาะสมสมแก่ การพัฒนาประเทศไทยย่อมไม่บรรลุผลสมความมุ่งหมายได้ ค่านิยมบางประการ เป็นสิ่งหลักคันให้การพัฒนาประเทศไทยเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว แต่ค่านิยมบางประการเป็นสิ่งถ่วงความเจริญก้าวหน้าของประเทศไทย

ลักษณะบุคลิกภาพที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญได้รวดเร็วขึ้นนั้นได้แก่การมีแรงจูงใจในการต้องการสำเร็จ (Need for Achievement) ชั้นแมคเคลแลน (McClelland, 1966:586) ให้ให้คำนิยามไว้ว่า หมายถึงความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งลึกลงไปกว่าเดิม และแข่งขันกับคุณภาพมาตรฐานอันคือเยี่ยม (Standard of Excellence) และมีแรงจูงใจสูงในการที่จะไปให้ถึงความสำเร็จส่วนตัว บุคคลที่มีแรงจูงใจในการต้องการสำเร็จสูงจะมีความต้องการแห่งชั้น และเป็นผู้นำในสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ แนวแมคเคลแลน (McClelland, 1961 : 207) ให้กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจในการต้องการสำเร็จสูงไว้ว่าดังนี้ ก็คือ

1. มีความกล้าเลี้ยงพอกว่า
2. พากเพียรที่จะกระทำต่อสิ่งชั้นท้าทายความสามารถโดยเฉพาะกับงานที่ยากลำบาก

3. มีความรับผิดชอบในตนเอง
4. ต้องการรู้ผลในการตัดสินใจของตนเอง
5. คาดการณ์ล่วงหน้าในสิ่งที่จะเป็นไปได้
6. มีทักษะในการจัดระบบงาน

ในทางตรงข้ามลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ค่านักจะชอบลงทุนอย่างแคล้วหวังผลมาก และมีโอกาสจะเป็นไปได้ยาก เช่น การซื้อสลากรกินแบ่ง เป็นต้น นอกจากนี้แล้วแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ยังเป็นสิ่งช่วยกระตุ้นให้มีลักษณะของผู้ประกอบการ (*Entrepreneur*) ให้เกิดขึ้นในคุณบุคคล ซึ่งถ้าประชาชนในประเทศไทยมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง ก็จะเป็นทรัพยากรที่มีค่าในการพัฒนาประเทศ แต่การแข่งขัน หรือการทำธุรกิจบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องอันเป็นลักษณะของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์นั้น ถึงแม้แม่แกลลและจะดีกว่าเป็นค่านิยมที่หมายถึงการพัฒนาประเทศ ก็ชักกันค่านิยมในสังคมไทย คือ ความเกรงใจ ซึ่งหมายถึงว่าจะทำสิ่งใดมักค่านิยมบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีการยับยั้งซึ่งใจ ไม่ถูกตัดสินใจ เพราะเกรงจะกระทบกระเทือนความรู้สึกของบุคคลอื่น เมื่อประมวลลักษณะเหล่านี้เข้าด้วยกันแล้ว จะกลายเป็นลักษณะของคนเกรงใจ

ในสังคมไทยเชื่อกันว่าความเกรงใจเป็นคุณสมบัติของผู้ดี และถือเป็นคุณธรรมของผู้ดี ประการหนึ่ง ผู้ที่ไม่มีความเกรงใจยูอนันนับว่าเป็นคนเห็นแก่ตัว ผู้ที่มีสมบัติผู้ดี หรือผู้มีอารยธรรมจะต้องมีความเกรงใจอยู่เสมอ โดยเฉพาะผู้อาวุโส (เสถียร, 2510:273-277) สังคมไทยเชื่อว่าความเกรงใจจะทำให้อยู่อย่าง平安 และควบคุมปัญญาวนาน เมื่อหัวใจเกี่ยวกับความเกรงใจได้รับการพัฒนาให้มากขึ้นจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของพลเมือง มือที่มีผลต่อแบบแผนแห่งชาติ และหากต้องการเปลี่ยนแปลงวีรบุรุษ วิเชียรโชติ (วีรบุรุษ, 2513:18) กล่าวว่าส่วนคือของการอบรมให้เกรงใจ คือ ทำให้สุรุม อ่อนน้อม เคราะห์ผู้ใหญ่ และสำรวมคน แต่หากมีมากเกินไป หรือใช้ไม่ถูกต้องตามกาลเทศะ และเหตุผลแล้ว ก็อาจมีผลเสียหายมาสูงการพัฒนาบุคลิกภาพไปสู่เป้าหมายค่านักล่องของประชาชีปไตย คือการทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจ *

นอกจากค่านิยมของความเกรงใจที่ชักกันค่านิยมสัมฤทธิ์สัมพันธ์แล้ว ยังมีปัญหารื่องการรักษาหน้าอีกเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องอย่างสำคัญยิ่งในแรงที่ชักกันค่านิยมสัมฤทธิ์สัมพันธ์ จากการวิจัย

ของ ปราษีต สุขอุ่น (ปราษีต, 2514) พนวิชาความเกรงใจเป็นค่านิยมที่ได้รับจากประเพณีการอบรมเลี้ยงดูที่มุ่งระบบอาชญากรรม คือ การอบรมบุตร เป็นแบบหักห้ามความรู้สึก ไม่ให้แสดงออกซึ่งความคิด ที่ขัดกันอยู่ในใจ ในเชื่อมุกดามากกว่าหลักการ การปฏิบัติของบิดามารดาในการปกครอง มักใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล (กรมการบังคับคดี, 2509) การอบรมเลี้ยงดู เช่น Stein (Stein, 1960 : 15) กล่าวว่า เป็นเหตุให้เกิดลักษณะพ้อนคลอนแกลงระหว่างบุคคล ทำให้เกิดความวิตกกังวล และความรู้สึกไม่มั่นคงปลอกภัย เป็นผลให้ทองสร้าง "ระบบตัวตน" ขึ้น เพื่อสร้างความวิตกกังวลให้น้อยลง นวลดีญ วิเชียรไชย (นวลดีญ, 2515:15) เสนอว่า "ระบบตัวตน" ที่สร้างขึ้นนี้ คงกับบุคลิกลักษณะแบบ "รักษาหน้า"

"รักษาหน้า" เป็นค่านิยมที่เห็นได้ชัด ในบุคลิกภาพของคนในสังคมไทย ตัวอย่าง เช่น การจัดงานพิธีใหญ่โต เพื่อความมีหน้ามีตาของเจ้าของงานอันเป็นการส่งเสริมสถานภาพทางสังคมของตนให้สูงขึ้น หรือเพื่อเป็นการรักษาสถานภาพทางสังคมของตนไว้ ลักษณะเช่นนี้ เป็นลักษณะของความต้องการทางบุคลิกภาพซึ่ง เมอเรย์ (Hall & Lindzey, 1970-171-176) จัดไว้ว่า เป็นความต้องการแสดงออก (Exhibition) ในข้ออื่นเห็นความสำคัญของตนเอง ซึ่งถือว่าเป็น "การให้หน้า" ส่วน "การเสียหน้า" นั้นจะเกิดเมื่อบุคคลรู้สึกว่าระดับความสำคัญของตนเองที่ตนคิดว่าตนมีหรือควรจะได้รับถูกลดลง ทำให้เกิดความวิตกกังวล และเกิดปฏิริยาต่อต้านป้องกันตัว เมอเรย์ กล่าวว่า ความปรกติบุคคลจะมีความต้องการป้องกันตัวจากการถูกทำร้าย คำหนี้ หรือวิพากษ์วิจารณ์เป็นเหตุให้เกิดความไม่สมายใจ เมื่อบุคคลมีการป้องกันตนเอง สูงจะทำให้การรับรู้ลดน้อยลง งานนี้ อาจารย์ (งานนี้, 2514:55) กล่าวว่า "การรักษาหน้า" เช่นนี้เป็นเหตุให้บุคคลจำนวนมากที่ควรจะมีโอกาสก้าวหน้าในทางเศรษฐกิจและการรับรู้สิ่งใหม่ ๆ กลับพลาดโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย

เมื่อค่านิยมดัง ๆ ในบุคลิกภาพเกรงใจ และการรักษาหน้า เป็นค่านิยมที่ขัดกับค่านิยมในบุคลิกภาพแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบท่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ เกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า ของนักเรียนในสังคมไทย แต่ถึงแม้ว่า บุคลิกภาพ เกรงใจ และ การรักษาหน้าจะ เป็นลักษณะเด่นของบุคคลในสังคม และแม้ว่าสังคมทุกสังคมจะมีระบบค่านิยมทางวัฒนธรรมเดียวกัน

แคสังคมกรุงเทพมหานคร ได้รับการยกระดับมาตรฐานต่ำกว่าค่าตั้งหัวตั้งในเชิงความรู้และวัสดุ จึงอาจทำให้มีนักศึกษานิยมแตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนในกรุงเทพมหานคร กับนักเรียนจากจังหวัดภาคใต้ เพื่อศึกษาถูกว่า เมื่อมีเดินท่องอยู่ต่างกัน นักเรียนจะมีบุคลิกภาพ 3 ด้านนี้แตกต่างกันหรือไม่

อีกประการหนึ่งในประเทศไทยปัจจุบัน คนไทยเชื้อสายจีนเป็นชนกลุ่มน้อยอพยพอพยพ และเพิ่มปริมาณอย่างรวดเร็ว เนื่องจากชาวจีนมีความสามารถทางอาชีพค้าขาย ชาวจีนในประเทศไทยจึงกล้ายเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจ และมีบทบาทในธุรกิจการค้า คามโงะเรียน วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ค่าง ๆ ก็มีนักเรียน นิสิต นักศึกษาไทยเชื้อสายจีน สามารถสอบเข้าเรียนได้ รวมอยู่ด้วยทุกแห่ง บุคคลเหล่านี้มีความสามารถทางอาชีพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจ จังหวัดที่ใช้ในการพัฒนาประเทศไทย ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพห้อง 3 ด้านของนักเรียนไทยเชื้อสายไทย และนักเรียนไทยเชื้อสายจีน

การที่ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างการพัฒนาอยู่อย่างมาก ให้มีการเปลี่ยนแปลงและขัดแย้ง ในระบบคุณค่า ที่สำคัญก็คือ ความต้องการคัดลิ่นใจว่าจะรับสิ่งใหม่อะไรเข้ามา ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งที่สำคัญมากก็คือ ในการคัดลิ่นใจรับคุณค่าจากสังคมอื่นเข้ามานั้น เราควรศึกษาเพื่อให้เข้าใจคุณค่าในสังคมของเราด้วย เพื่อจะรู้ว่าให้คัดลิ่นใจได้ยังไง และเพื่อจะทราบว่าเรารักษาสิ่งเดิมอันใดไว้และควรคลั่งให้แนบอย่าง จากจุดมุ่งหมายของการศึกษาตามแผนพัฒนาฉบับที่ 3 (2515-2519) แนวโน้มประการหนึ่งของการจัดการศึกษาคือเพื่อเลือกส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมที่ฟังบรรณาการให้แก่คนในชาติ และให้เหมาะสมกับสภาวะการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย ผลการวิจัยค่านิยมเหล่านี้จะช่วยในการตัดสินใจค่านิยมใดเป็นสิ่งที่ฟังบรรณาการ ส่งเสริม และปลูกฝังให้แก่คนในชาติ แค่ไหน เพียงไร เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศไทยมากที่สุด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ของบุคลิกักษณะ เกรงใจ แรงจูงใจ ไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้าของเด็กไทยเชื้อสายไทย และเด็กไทยเชื้อสายจีน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้น-

มัชบมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลและในระดับประกาศนียบตริวิชาการศึกษาชั้นสูงของ
วิทยาลัยครุภัณฑ์ ในกรุงเทพมหานคร และในจังหวัดนครศรีธรรมราช ตามทั้งสองค่ายไปนี้

1. เพื่อศึกษาดูว่า เด็กพิมพ์ความเกรงใจในระดับสูง กดงาม คำ จะมีแรงจูงใจ
ให้สัมฤทธิ์ และการรักษาหน้าในปริมาณต่างกันหรือไม่
2. เด็กไทยเชื้อสายไทย และเด็กไทยเชื้อสายจีน มีความเกรงใจ แรงจูงใจ
ให้สัมฤทธิ์ และการรักษาหน้าในปริมาณต่างกันหรือไม่
3. นักเรียนที่กำลังศึกษาในมัชบมศึกษาปีที่ ๓ และนักเรียนซึ่งกำลังศึกษาในระดับ
ประกาศนียบตริวิชาการศึกษาชั้นสูง มีความเกรงใจ แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์และ
การรักษาหน้า แตกต่างกันหรือไม่
4. เด็กในกรุงเทพมหานครและเด็กในภาคใต้ มีความเกรงใจ แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์
และการรักษาหน้าในปริมาณต่างกันหรือไม่
5. เด็กเพชรบุรีและเด็กเพชรบูรณ์ มีความเกรงใจ แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์และการรักษา
หน้าในปริมาณต่างกันหรือไม่
6. เพื่อหาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพเกรงใจ แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์และการรักษา
หน้า

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะได้ทราบถึง ความสัมพันธ์ของบุคลิกักษณะ ให้หน้า
เสียหน้า แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์และความเกรงใจ อาจจะช่วยให้ทราบว่าบุคลิกักษณะเหล่านี้
เป็นบุคลิกักษณะที่พึงควรสนใจ หรือไม่เพียงใดในสังคมที่กำลังพัฒนา เช่น ประเทศไทยซึ่ง
จะเป็นประเทศชนเผ่ามากคือครุ พูดกรอง ผู้แนะนำ และผู้บริหารการศึกษาในการใช้เป็น
แนวทางการอบรม เลี้ยงดูและจัดหลักสูตรตลอดถึงระบบการศึกษาให้เยาวชนไทยมีบุคลิกภาพ
ที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้จะจำกัดขอบเขตของกลุ่มตัวอย่างและตัวแปรที่จะศึกษาดังนี้

1. มวลประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษารังสีรักษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงปีการศึกษา 2515 ในโรงเรียนและวิทยาลัยในทั้งจังหวัดจำนวน 3 แห่ง และในกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง โดยถือว่านักเรียนและวิทยาลัยในทั้งจังหวัดคือ โรงเรียนกัลยาณิศรีธรรมราช โรงเรียนเบญจมราชนิพัฒน์และวิทยาลัยครุภัณฑ์ศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 102 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนในภาคใต้ และนักเรียนของโรงเรียนและวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร คือ โรงเรียนนพรัตน์วิทยา วิทยาลัยครุฑ์เพชรบุรี-วิทยาลงกรณ์ วิทยาลัยครุฑ์จันทร์ เกษมและวิทยาลัยครุฑ์บ้านสมเด็จ จำนวน 110 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทั้งหมด 212 คน

2. ตัวแปรในการศึกษา

1. เมื่อเทียบโดยให้ความเกรงใจ สูง กดang ต่ำ เป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variable) แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้าเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variables)

2. หาความสัมพันธ์ของตัวแปรทางบุคลิกภาพ 4 ตัว

| | | |
|--------------------|-----|--------------------|
| ความเกรงใจ | กับ | แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ |
| ความเกรงใจ | กับ | รักษาหน้า |
| แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ | กับ | รักษาหน้า |
| โภหน้า | กับ | เลียหน้า |

3. ศึกษาตัวแปรทางบุคลิกภาพ 3 ตัวแปร โดยเมื่อเทียบ
ระดับชั้นการศึกษา

ถ้าท่อง
เชื้อสาย

ค่านิยามศักพ์เฉพาะ

1. ความเกรงใจ หมายถึง กลวิธีทางจิตวิทยาที่บุคคลใช้เพื่อรักษาบรรบากาศทางสังคม บุคคลคลั่งพันธ์ (Interpersonal Relationship) ทัศนคติและหน้า (Impression) ที่มีอยู่ให้คงสภาพเดิมหรือดีขึ้น โดยร่วงบัน (Inhibit) ที่จะไม่ทำตามความต้องใจหรือความต้องการกันความต้องใจหรือความต้องการนั้น หรือเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น (วีรบุญ, 2512)
2. แรงจูงใจสัมฤทธิ์ หมายถึง ความประณญาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ทั้งในการแข่งขันและการทำงานด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือประณญาที่จะเอาชนะ หรือทำให้กว่าบุคคลอื่น ๆ พยายามเอาชนะอุปสรรคทาง ๆ มีความสนับปัย เมื่อประสบความสำเร็จและมีความวิตกกังวล เมื่อประสบความล้มเหลว (McClelland, 1966:204)
3. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515
4. นักเรียนประถการศึกษาด้วยวิชาการศึกษาชั้นสูง หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถการศึกษาด้วยวิชาการศึกษาชั้นสูง ปีการศึกษา 2515
5. นักเรียนไทยเชื้อสายจีน หมายถึง นักเรียนซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีพ่อแม่เป็นคนเชื้อชาติจีน ภาษาพูดที่ใช้ในบ้านเป็นภาษาจีน มีขั้นบธรรมเนียมประเพณีไทยในบ้านเป็นแบบจีน
6. นักเรียนไทยเชื้อสายไทย หมายถึง นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีพ่อแม่เป็นคนเชื้อชาติไทย มีขั้นบธรรมเนียมประเพณี คล่องแคล่วดีภาษาพูดในบ้านเป็นภาษาไทย
7. นักเรียนค่างด้วยวัฒนธรรม หมายถึง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ ในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ชุมพร สุราษฎร์ธานี ตรัง ยะลา พังงา ภูเก็ต ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือวิทยาลัยครูในจังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างได้รับการอบรมเลี้ยงดูภายในครอบครัว เป็นไปตามวัฒนธรรมของภาคและใช้ภาษาไทยกันได้เป็นภาษาพูดในบ้าน
8. นักเรียนกรุงเทพมหานคร หมายถึง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ได้รับการอบรมเลี้ยงดู ในครอบครัวตามวัฒนธรรมไทยกลาง ใช้ภาษาไทยกลาง เป็นภาษาพูดในบ้าน

๙. รักษาหน้า เป็นหน่วยของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อช่วยให้บุคคลคงความวิตกกังวล เมื่อเขารู้สึกว่าหลักประกันความมั่นคงของขาดล่อนแคลน ในสถานการณ์การปฏิเสธพื้นที่บุคคลนี้ ทำให้บุคคลผู้นั้นไม่ยอมรับการประเมินคุณค่าจากผู้อื่น

รักษาหน้า แบ่งได้เป็น โถหน้า และ เสียหน้า

โถหน้า หมายถึง ความรู้สึกวิตกกังวลของบุคคลที่รู้สึกว่าความสำคัญของตนยังมีอยู่ จึงต้องการได้รับการยอมรับจากสังคมในสถานการณ์ต่าง ๆ หลังจากที่บุคคลได้แสดงพฤติกรรมที่มีจุดประสงค์เพื่อ เพิ่มความสำคัญของตน หั้งโคงตั้งใจและไม่ตั้งใจและบุคคลอาจจะไม่รู้สึก เกรงใจ และไม่ค่านึงว่า การกระทำบางอย่างของตนจะกระทบกระเทือนก่อให้บุคคลอื่น ที่รวมอยู่ ในสถานการณ์นั้น ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในระหว่างโถหน้าจะอยู่ในรูปของความพอใจ ศรีเจ ภูมิใจฯฯ เป็นต้น

เสียหน้า หมายถึง ความรู้สึกวิตกกังวลของบุคคลเมื่อยูกประเมินคำทำให้ความสำคัญ ของตนถูกลบ จากการกระทำของผู้อื่นหรือจากความไม่สามารถของตนเอง เป็นเหตุให้ บุคคลเกิดความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ (Hostility) ต่อบุคคลนี้เป็นคนเหตุความรู้สึกวิตกกังวล และ ขาดความมั่นคงปลดภัยนี้นำไปสู่การป้องกันตัว หรือ การใช้กลวิชานเพื่อลดความวิตกกังวลลง

ทฤษฎีและเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมจีนและวัฒนธรรมไทย

ในแต่ละวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติ ย่อมมีกระแส การอบรมเลี้ยงคุณครูต่างกัน ซึ่งทัศนคติในการอบรมเลี้ยงคุณครูและแบบอบรมสั่งผลตอบแทนบุคคลภาพของบุคคล ส่วนรับการเลี้ยงคุณและอบรมบุคคลของคนไทย แสง ศรีเมฆารักษ์ (แสง, 2513:70) ได้ให้ทัศนะว่าประเพณี การอบรมสั่งสอนของไทย ใช้ระบบอาวุโส คือมุ่งให้เชื่อบุคคลมากกว่าหลักการ การคำแนะนำเชิงปรับปรุงในกรอบครัว และโรงเรียนจึงเป็นสภาพที่ว่า เด็กไม่กล้าโต้แย้งผู้ใหญ่ แม้จะเป็นการโต้แย้งที่ชอบด้วยเหตุผลก็ตาม การอบรมให้เกรวพอๆ โสื่อสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศรีสวัสดิ์ ชลวิสุทธิ์ (ศรีสวัสดิ์, 2505:128) ซึ่งได้ศึกษาถึงการอบรมเลี้ยงคุณของมารดาไทย

ในครองครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับกลางว่า márata จะเน้นถึงการปลูกผึ้งบุตร ในฐานะชนชั้นกลาง เนี่ยมกิจการบ้านเรือน และความประพฤตินางอย่างที่คนเห็นว่าบังคุกและบังคืออยู่ เช่น การให้ความเคารพผู้ใหญ่ márata ในระดับกลางขั้นบน ซึ่งมีลักษณะคล้ายๆ ให้ความสำคัญแก่ เด็ก มีการย่อนผันให้มุตรีได้รับสิ่งที่กองการ ซึ่งบางครั้งก็เกินเลยความจำเป็น การลงโทษเด็ก โดยประคต การเมืองต้องเป็นการลงโทษที่ใช้มากที่สุด และการเชี่ยนต้องชี้ชั้นอยู่กับเหตุผลของแต่ ละครอบครัว และชี้ชั้นอยู่กับอารมณ์ของ márata ที่อยู่ในบางครอบครัว การฟื้นและอบรมบุตรโดยการ ลงโทษนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพราพรยุ ประพิตรภา (2510) ที่พนวจวิถีความมารยาทไทย ฝึกอบรมเด็กบุตรโดยการลงโทษ มาถกถ้าวิถีความมารยาทใน

ใบอนุ (2512) บุญประพันธ์เรื่องจดหมายจากเมืองไทยอันเป็นวรรณกรรมชื่องได้รับ รางวัลจากการ ส.ป.อ. ได้เปรียบเทียบการอบรมเด็กบุตรของคนไทยและคนจีนว่าคนไทย มักสั่งสอนนิสัยให้มุตรีเป็นผู้ขอทุกสิ่งทุกอย่างจากพ่อแม่คลอคไป แม้จะโกรธคนมีครอบครัวแล้วก็ตาม ซึ่งพ่อแม่ก็พอใจที่จะให้ห้าอย่างนั้น พ่อแม่ไทยต้องการให้ลูกมีความสนับสนุน ไม่เคยสอนให้ทำงาน มีคืนป่วนนิบติทุกอย่าง โดยชั้นเดยไม่อาจเลี้ยงตัวเองได้ ดังนั้นจึงมีคำพังเพยกล่าวไว้ว่า คนไทย มีลูก 1 คน จนไปเจ็ปปี เพราะคนไทยไม่สอนให้ลูกรักงาน รักแค่ความสนุกจนเกินขอบเขต นิโคลาส แซแวร์ ได้กล่าวถึงนิสัยของคนไทยว่า คนไทยจะเป็นกังวลกับเด็กเพาะสิ่งที่อยู่ในร่างกาย ประโยชน์ให้แก่ตัวเขานั้น ความเกียจคร้านอันมีมาต่อกันเนิคหน้าให้พอยู่ในชีวิตสั้นโดย สะดวกสบาย สงบ เหนือกว่า ความสำราญ เกียรติ หรือความมั่งคงใด ๆ อันจะหันให้จาก การทำงาน (ลัพท์, 2506:56-59) ยิ่งไปกว่านั้นงานใดที่ต้องใช้แรงงาน อย่างงานค้าขาย คนไทยส่วนมากจะไม่ยอมทำ เพราะถือว่าเป็นงานของคนที่ไม่มีความรู้ ใบอนุ ได้ให้ศัพ绷ไว้ว่า ที่เป็นกังนี้ เพราะประโยชน์ไทยสอนกันมาว่างงานราชการ เป็นชุมนangs เป็นงานที่มีเกียรติ จนถึงกับมีคิวว่า "ลิบพ่อค้าไม่เท่าพระยาเลี้ยง" หมายถึงว่าเป็นพ่อค้านั้นไม่วิเศษเท่าเป็น ข้าราชการ นิสัยเสียของคนไทยในการทำงานอย่างหนึ่ง ก็คือ ถ้าไม่มีผู้อ่านจากเห็นอุบัติอยู่ งานมักจะไม่เดิน แต่ถ้าหากมีนายงานบินมอง เขาว่ารึบกุลกุจ อุบัติอย่างชันขันแข็ง เป็น การประชุมเพื่ออาหน้ากัน (ใบอนุ, 2512) ซึ่ง นิโคลาส แซแวร์ ได้บรรยายถึงนิสัยประชุม ของคนไทยไว้ว่า "ให้ทึบกู้ เกิดความบุกคลที่เขาประชุมนักจะเป็นบุกคลที่เขามักกฎหมายน้อยในใจ"

และมีความไม่เป็นมิตรอย่างที่สุด (ลั้นค์, 2506) แสดงว่าประธานเพียงเพื่อหวังผลประโยชน์บางอย่างเท่านั้น นอกจากจะไม่ชอบทำงานแล้ว คนไทยยังชอบการเสี่ยงโชค โดยหวังเสียเงินซึ่งแก้ได้กับคนมาก ชั้งลักษณะนี้ตรงกับลักษณะของบุคลิกที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ชั้นแมคแคลลัน (McCallan, 1961:207) กล่าวว่า บุคลิกที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์มักจะลงทุนอย่างหัวงอกมาก และมีโอกาสเป็นไปได้ยาก ชั้งเป็นบุคลิกภาพที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

สำหรับคนจีนนั้นมีสัญรักงานถือว่างานศีรชิต ความสนุกสนาน การบันเทิงนั้นเป็นของชั้วครั้งชั่วคราว โดยปรึกษาจีนมีสัญรักษาเมืองกระแม่ มีค่านิยมยกย่องเงินแต่เมื่อดึงคราวที่มีงานประเพณี คนจีนจะไม่เสียค่ายเงินที่จะต้องใช้ในการประกอบพิธีตามประเพณี ทั้งนี้เป็นการรักษาประเพณี และรักษาหน้าประกอบกัน ตัวอย่างเช่น ในพิธีแต่งงานของชาวจีน การรับไหว้เชยหรือสะไภ้ ญาติผู้ใหญ่จะถือของรับไหว้ด้วยทองคำหรือเงิน แต่ญาติผู้ใหญ่ฐานะไม่ดีพอเจ้าภาพจะต้องเอาเงินใส่ช่องไว้เพื่อถูหน้า ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าคนจีนรักงานและมีค่านิยมยกย่องเงิน คนจีนจึงสอนให้ลูกหางานมาตั้งแต่เด็ก พ่อแม่จึงถือว่าลูกเป็นแรงงานของครอบครัว เด็กจีนจะถูกฝึกให้มีความรับผิดชอบตนเอง โดยเฉพาะลูกชายโดยแล้ว ไม่ควรจะมารบกวนพ่อแม่เรื่องเงินทองอีก คนจีนสั่งสอนนิสัยให้บุตรเป็นผู้ให้ พ่อแม่มากกว่าคนไทย คนจีนไม่เคยกลัวงานหนัก และไม่กลัวอุปสรรคใด ๆ ทันส่วนอย่างเป็นตัวเอกของเรื่องชาติชาติจากเมืองไทยให้เกิดล่ามให้เห็นอย่างเห็นตัว "เลือดคนจีนท้องไม่ห้ามอะไรแล้วทั้งกลางคืน โดยไม่ประสบความสำเร็จ เราไม่เคยยอมท้อต่อความลำบากใด ๆ ทั้งสิ้น" (โนตัน, 2512) ซึ่งการไม่หักดายต่ออุปสรรคใด ๆ นั้นบ่งว่าเป็นลักษณะหนึ่งของผู้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงชั้นแมคแคลลันถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่าเป็นต่อการพัฒนาประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบการอบรมเรียนด้วยบุตรระหว่างคนไทยและคนจีนแล้วจะเห็นว่าคนจีนมีแนวโน้มที่จะฝึกบุตรไปตามแนวของลักษณะพัฒนาชีวิตมากกว่าคนไทย ในเรื่องนี้ ปราสาท สุชุม (2514) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสังคมประกิริระหว่างคนไทยคนจีน โดยศึกษาจากกลุ่มเด็กชายวัยรุ่น จีน และไทย จำนวน 60 คน และรวมทั้งมาตรการของเด็กเหล่านั้นด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบทดสอบบุคลิกภาพ HSPQ ของ Cattell และแบบทดสอบบุคลิกภาพไม่เครียดพัฒนาช่วง วีรบุรุษ วิเชียรโชติ และศึกษาความสามารถการอบรมเรียนด้วยบุตร พบว่าความหมายของลักษณะนี้มีวิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ปัจจามารดาไทย ฝึกลักษณะในแกนบุตรและคาดหวัง

ในตัวบุตรมากกว่า ปีกามาราจีน ด้านความสัมพันธ์ระหว่างสังคมประวัติศาสตร์ของบิคามาราและบุคลิกภาพของบุตรพบว่า การฝึกความสัมฤทธิ์บุตรของบิคามาราจีนสัมพันธ์กับบุคลิกภาพสัมฤทธิ์สัมพันธ์ของบุตร ความคาดหวังในตัวบุตรของบิคามาราไทยสัมพันธ์กับการเก็บความรู้สึกและบุคลิกภาพไม่ครึ่งสัมพันธ์ของบุตร ส่วนของบิคามาราจีนมีความสัมพันธ์กับสภาพอารมณ์เด่น แต่ความไม่มั่นใจในคนเอง ความเข้มงวดของบิคามาราไทยสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบสัมฤทธิ์สัมพันธ์ของบุตร และการฝึกไม่ครึ่งสัมพันธ์ของบิคามาราไทยสัมพันธ์กับการเก็บความรู้สึกและบุคลิกภาพไม่ครึ่งสัมพันธ์ ของบิคามาราจีน สัมพันธ์กับความสามารถในการเข้าสังคมของบุตร

จากการวิจัยจะพบว่าบิคามาราไทยฝึกอบรมไม่ครึ่งสัมพันธ์เก็บบุตรมากกว่าบิคามาราจีน ซึ่งทำให้เกิดในมีบุคลิกภาพเก็บความรู้สึกและบุคลิกภาพไม่ครึ่งสัมพันธ์ ส่วนเด็กจีนก็ได้รับการฝึกไม่ครึ่งสัมพันธ์จากบิคามารา จะทำให้เข้าสังคมได้ดีขึ้น แต่เด็กจีนก็ได้รับการคาดหวังจากบิคามารา จะมีสภาพอารมณ์เด่นและไม่มั่นใจในตัวเอง ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่ามีความล่ามากในการปรับตัวให้เข้ากับห้องวันน้ำนม ที่ห้องน้ำที่เป็นแบบจีน และสังคมอกร้านที่เป็นแบบไทยประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ชาวจีนถือว่า "พ่อแม่บ่อมีความรู้สึกเป็นเจ้าของถูกเด็กน เด็กเป็นสิทธิ์ของพ่อแม่สร้างเข้าขึ้นมา และทำอะไร จะดองบอกเดานรือขออนุญาต" การถือสิทธิ์ในตัวบุตรมาก เช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดความกับข้องใจในตัวบุตร และมีผลต่อสภาพอารมณ์ของบุตรด้วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกรุงเทพมหานครและภาคใต้

กรุงเทพมหานคร เป็นจังหวัดเดียวของประเทศไทยที่มีลักษณะ เป็นศูนย์กลางของการปกครอง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ความสัมพันธ์ของคนกรุงเทพฯ เป็นแบบทุติยภูมิ เช่นลักษณะของนายจ้างกับลูกจ้าง เนื่องจากเป็นที่รวมของบุคลิกหลายอาชีพ สภาพของสังคม จึงสนับสนุน เศรษฐกิจในการค้าสู่แข่งขันกันในการประกอบอาชีพ การค้าเนินชีวิตของคนกรุงเทพฯ เป็นไปอย่างเรียบเริง มีการแข่งขันกันสูง เน้นค่านิยมค่านความสัมฤทธิ์บุคคลมากกว่าความเกรงใจ ซึ่งค้างกับสังคมค้างจังหวัด ในสังคมค้างจังหวัดนั้น คนในสังคมส่วนใหญ่จะสนใจเฉพาะแต่เรื่องที่แคร์ และเกี่ยวข้องกับครอบครัวของตน ความรู้สึกของประชาชนยังคงผังแน่นอยู่กับชนบอร์นเนีย ประเพณีของคนอยุธยา จึงมีการประพฤติปฏิบัติตามกฎหมายเบื้องบาระเบี้ยบประเพณีอย่างเคร่งครัด และมีการ

ເກາរ ອາງຸສົມາກ ເພຣະດີວ່ານຸ້ມຸກຄລທີ່ອາງຸສົມປະສນກາຣົມແຮນໍເຫັນໂລກນາມາກ ໃນແກ່ກວາມສັມພັນທີ່ປະຈ່າວັນກັບຜູ້ອັນຄນໄທມັກທ່າໄປຄາມຄວາມຮູ້ສຶກນາກກວ່າຈະກະທ່າຕາມເຫຼຸຜລ ແລະ ໄນມີຂອນເຫັນກວ່າຄວາມຮັນຜິດຂອບໃນໜ້າທີ່ (ເພື່ອແຊ, 2515) ກາຣທີ່ມີ້ນ້າຫັກຂອງຄ່ານິຍມແທກຕ່າງກັນດັ່ງນີ້ຈຶ່ງທ່າໃໝ່ຜົດຕ່າງກວ່າກາຮອນເລັງຄູນທຽບແທກຕ່າງກັນໄປ ຕັ້ງທີ່ ພູນຍລ ສຸວະຮົມພັ້ນ (2512) ຂຶ່ງສຶກຢາເປົ້າຢັນເຫັນບຸຫຼິດລັກຂະນະຂອງເດັກນັກເຮັບໃນເມືອງຫຼວງ ແລະ ນັກເຮັບໃນຕັ້ງເມືອງທ່າງຈັງຫວັດພນວ່ານັກເຮັບໃນເມືອງຫຼວງຈະມີຄວາມປະພຸດຄຳຄາມຮະເບີຍນແບບແບນແລກການນັ້ນຄັບຄຸນເອງທ່າກວ່ານັກເຮັບໃນທ່າງຈັງຫວັດ ແສກງວ່າເຄົກຕ່າງຈັງຫວັດໄດ້ຮັບກາຮອນນິ້ນດັ່ງໃນປະເພີ່ມາກວ່າ ຂຶ່ງປະເພີ່ມຈະທ່າໃຫ້ຄວາມຍູ້ກັນໃນສັງຄມກັບສມາຊີກຂອງສັງຄມເປັນໄປອ່າງເໜີຍວແນ່ນ (ເພື່ອແຊ, 2515:2) ສມາຊີກຂອງສັງຄມຈະມີຄ່ານິຍມ ເຊື້ອເພື່ອເຊື່ອແພ່ ກາຣທີ່ພາອາຫັກນ ຂຶ່ງ ມັງຊີ່ ມຸນາກ (ມັງຊີ່, 2513) ໄທສຶກຫາພວ່າ ປິຄານາຮາກໃນທ່າງຈັງຫວັດຈະເນັ້ນກາຮັກອນນິ້ນ ເຮື່ອກາຮັກ ເຮື່ອກາຮັກ ແລະ ກາຣທີ່ພາອາຫັກນມາກວ່າປິຄານາຮາກໃນກຽງເຫັນຫານຄາ

ສໍາໜັບສັງຄມມາກໃຫ້ ໂຄບເພາະທີ່ຈັງຫວັດຄຣີ້ຊຣມຣາຊນັ້ນ ດຣີ ອມາຕບຖຸດ (ດຣີ, 2513:42-44) ກລ່າວ່າວ່າ ນຄຣສີ້ຊຣມຣາຊ ເປັນເມືອງທີ່ມີປະເພີ່ມງານຮົ່ວ່າງເຊີງອຸ່ນຫາຍອບ່າງເຊົ່າໃນງານຄຽບສົງກຣານທ໌ ຈະມີກາຮສົງນໍາພະພູຫຼັບປຸງ ເປັນປະເພີ່ມທີ່ຂາວນ້ານປົງປົກັນມາແຕ່ໄປຮາມໃນປລາບເຕືອນສິນ ຈະມີກາຮທ່ານຸ້ງໃຫ້ຫານຄວາມປະເພີ່ມດີກັນມາແຕ່ໄປຮາມວ່ານຮພນູ່ຮ່າງທີ່ລ່ວງລັນໄປຈະກັນມາເປີ່ມຄູກຫລານຂອງຄນອີກ ຄູກຫລານທີ່ຢັງຄ່າງຮົວໂຄບ່າງຈ້າກັ້ອງຈັດເລັບງົດ້ອນຮັນ ໃນປ້າຈຸນັນກົງຢັງລື້ອມເປັນປະເພີ້ດັກເປັນງານປະຈ່າອຸ່ທຸກ ທີ່ປີ ນິສັບໃຈຄອຂອງຂາວນ້ານເມືອງນຄຣສີ້ຊຣມຣາຊ ກລ່າວັກນ່ວ່າມີນິສັບອ່ອນໂຢນ ສຕິປັງຢູ່ຫລັກແລດມ ທັນສັກເນື່ອງມາຈາກເປັນເມືອງໃຫຍ່ ມີຂາວຕ່າງປະເທດໄປນາກ້າຍຫຼູ່ເສມອຄຄອຄມາຕັ້ງແຕ່ໄປຮາມ ຂາວເມືອງຍ່ອນໄຕຄວາມຮູ້ໃໝ່ ທີ່ແປດກ ທີ່ນັ້ນວ່າເປັນພູ້ສູກ ໄກຮູ້ຄອຍ່າງໄຮກ້ເຂົ້າໃຈໄກ້ຍ່າຍ ກາຣໂຕ້ຄອນກັບຂາວຕ່າງດີ່ຈຶ່ງມີຄວາມຄມຄາຍ ເນື່ອງຈາກໄມ້ມູ້ເຂັ້ນເອກສາຮ ເກີ່ວັນຂນບຊຣມເນີຍມເກີ່ວັນນາກໃຫ້ໄວ້ມາກນັກ ຜູ້ວິຊຍຈຶ່ງໃຊ້ວິຊຽວບ່ວນຮົມລັກຂະນະຂອງຄນກາກໃຫ້ໄປຍີໃຫ້ເພື່ອນນິຕິກ ເຂັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມີເກີ່ວັນຄນກາກໃຫ້ ພນວ່າລັກຂະນະ ເຕັ່ນຂອງຄນກາກໃຫ້ ພູກຈາຽນແຮງ ສ້ານວນຄມຄາຍ ວັກພວກພ້ອງ ເປົກແບຍ ເກຮັງຄວັດຕ່ອປະເພີ່ໄປຍີ ໂຄບເພາະເຮື່ອງເພີ່ ຈຶ່ງເປັນແນວຫາງສໍາໜັບໃຫ້ວິຊຍໃຫ້ເບັ້ນເຫັນບັນລັກຂະນະບຸຫຼິດໃນກຽງເຫັນຫານຄາໄກ້ພົວສົມຄວາຮ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเกรงใจ

สำหรับพื้นฐานทางค้านวัฒนธรรมและลักษณะของสังคมไทยนั้น วีรบุรุษ วิเชียรโชติ (2512:2-3) ได้ถูกถึงทฤษฎีสังคมบุคลาสัมพันธ์ โดยเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์ (Achievement Society) กับสังคมในครีสตันธ์ (Affiliative Society) สังคมแบบหลังนี้ เป็นสังคมของไทยซึ่งพ่อจะสรุปเป็นลักษณะสังคมไทยในด้านต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. พื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมมีลักษณะ เป็นปะเพณีนิยม
2. พื้นฐานระบบค่านิยม เชื่อประเพณีภารณ์ แบบอาบน้ำร้อนมาก่อนและเชื่อพรหมลิขิต
3. พื้นฐานทางการเมืองเป็นแบบอัตตาชีปไตย
4. พื้นฐานทางจิตวิทยา-สังคมเป็นแบบขั้นแก่นและกัน มีการคำเนินชีวิตอยู่พ้นกันบุคคลอื่น ไม่มีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเองโดยสมบูรณ์ จะทำสิ่งใดก็มักจะค่านึงถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง จนบางครั้งทำให้เป้าประสงค์เดิมต้องเปลี่ยนไป
5. พื้นฐานทางจิตวิทยา มีลักษณะของการยับยั้งใจ ไม่กล้าตัดสินใจโดยง่าย เพราะเกรงว่าจะกระทบกระเทือนความรู้สึกของบุคคลอื่น

จากลักษณะสังคมที่กล่าวว่า แสดงให้เห็นว่าบุคคลในสังคมไม่ต้องมีภาระรือ ลังเล ขาดความกล้า และขาดความริเริ่ม ใน การคำเนินกิจการให้ก้าวหน้า ตามสภาพของสังคมที่กำลังพัฒนา บุคคลมักจะชอบพูดว่า "ไม่เป็นไร" ไม่โกรธ ใจเย็น ๆ เนยไว้ คงดูไปก่อน ลักษณะเหล่านี้ ประมวลกันเข้ากลายเป็นลักษณะของคนไทยอย่างหนึ่ง ที่เรียกว่า ความเกรงใจ

ฟิลลิปส์ (Phillips, 1965:46-47) กล่าวถึงลักษณะของคนไทยโดยทั่วไปว่า มีนิสัยเชื่องชาญ เชือกเย็น ลุ่มๆ ช้อย ชอบเก็บตัว นุ่มนวล โอบอ้อมอาร์ ระมัดระวังเรื่องคำพูด บลันชาร์ด (Blanchard, 1958:482) ได้ตั้งชื่อสังเกตเกี่ยวกับคนไทยไว้ว่า คนไทยยึดถืออยู่เบื้องหลังความรือความว่างเฉยอยู่เสมอและมากเกินไปจนเป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าในการงาน เช่น การพูดว่า "ไม่เป็นไร" "เกรงใจ" ที่เป็นเช่นนี้ เพราะต้องการรักษาสัมพันธ์ที่กระทำกันผู้อื่นเอาไว้ ความเกรงใจ เป็นลักษณะอย่างหนึ่ง ซึ่งบลันชาร์ด กล่าวว่า ทำให้คนไทยยุ่งยากในการคำเนินกิจการต่าง ๆ เพราะกลัวจะกระทบกระเทือนสัมพันธ์ทางระหว่างคนกับผู้อื่น ด้วย

เห็นในบางครั้งบุคคลจึงแสดงพฤติกรรมที่ไม่ตรงกับจุดประสงค์ของตนเอง แคเพลน (Kaplan, 1961:647-648) กล่าวถึงสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในสังคมไทยว่า จุดประสงค์ใหญ่ที่เพื่อหลีกเลี่ยงข้อขัดแย้งระหว่างบุคคลไม่ได้เกิดขึ้น จึงมักจะแสดงความรู้สึกทรงช้านั้นกับความเป็นจริง ส่วนใหญ่ของการคำารังซีวิตในสังคมไทยจะดำเนินตามผู้อาชญาส์ เช่น น้องจะต้องทำตามพี่ ลูกจะต้องทำตามพ่อแม่ โดยไม่แสดงความคิดเห็นของตนในว่าจะชอบหรือไม่ชอบ จะณัคหรือไม่ณัคในงานนั้น

วีรบุช วิเชียรโชติ และนวลเพ็ญ วิเชียรโชติ (2513) ได้เริ่มศึกษาเรื่องความเกรงใจในคนไทยเป็นครั้งแรก โดยศึกษานิยงลักษณะและธรรมชาติของความเกรงใจ ใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นชาวบ้านจากจังหวัดราชบูรี สุพรรณบุรี กาญจนบุรี จำนวน 150 คน และนิลิตปีที่ 1 วิทยาลัย วิชาการศึกษา จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีสัมพันธ์กับพฤติกรรมและเขียน Critical Incidence เกี่ยวกับความเกรงใจ แล้วนำมารวบรวม จำนวนความเกรงใจ ในฐานะที่เป็นค่านิยมจึงทำหน้าที่ คล้าย Super-ego คือบัญญัมให้คัวเราทำอะไรยิ่งผลประโยชน์จากค่านิยมอันดึงดัน "ลักษณะ ที่เก็นของความเกรงใจคือ เป็นกลวิธานบังกันคน โดยรักษาหน้าของตนเองและผู้อื่นที่รักให้ชอบ พอกะบังกรังเป็นภารหา เหตุผลเพื่อแก้คัว ในกรณีที่เกิดความกลัวไม่กล้าแสดงออก จากการ ศึกษาพบว่าสาเหตุของความเกรงใจมักจะมาจากบุคคลที่มีบุญคุณต่อเรา บุพพารามิสก์ทั้งวัยรุ่น คุณวุฒิ และชาติภูมิ และได้รับมาจากการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว ผลที่ได้รับจากความเกรงใจ ก็คือทำให้ เป็นคนโถเด ตัดสินใจไม่ถูก และต้องฝืนทำสิ่งที่ตนไม่ชอบในบางครั้ง ซึ่งทำให้เกิด ความวิตกกังวล แต่ในบางครั้งถ้าเกรงใจถูกกล่าว嘲讽ก็เป็นผลดี ความไม่เกรงใจนั้นมักจะพบ ในบุคคลที่ตรงไปตรงมา กว้างร้าว เจ้าอารมณ์ และอาจเนื่องมาจากการสังคมสมัยใหม่ ซึ่งทุก คนต้องแข่งขันกันเพื่อความอยู่รอดจึงทำให้มีความเกรงใจน้อย ผลของการไม่เกรงใจทำให้เกิด ความคิดว่าเรามีลิขิตที่จะทำ ทำให้กล้าคิดกล้าทำ แต่ก็มีผลเสียในด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

คุณมา พยนต์ พันธ์กิริ (พยนต์, 2513:1-6) ได้ศึกษาเรื่องความเกรงใจระหว่าง ศิษย์กับอาจารย์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิลิตปีริญญาตรี และนิลิตปีริญญาโท จากคณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน ใช้เครื่องมือที่ วีรบุรช วิเชียรโชติ และคณะสร้างขึ้น ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม กำหนดสถานการณ์ทาง ๆ ในชุดคอมเลือกแสดงพฤติกรรม ในบทบาทที่ตั้งให้ ผลการศึกษาปรากฏว่า โดยส่วนรวมแล้วนิสิตชายและนิสิตหญิงมีความเกรงใจ อาจารย์ไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตจะเกรงใจอาจารย์ห่างเหินมากกว่าอาจารย์ที่เป็นกันเอง และ ความเกรงใจของนิสิตที่มีต่ออาจารย์จะแตกต่างกันไปตามลักษณะของสถานการณ์นั้น

วีราพร เทพวีระพงศ์ (วีราพร, 2514) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของความเกรงใจที่มีต่อ พฤติกรรมทางบุคคลสัมพันธ์ที่เกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็นหรือการประชุมเพื่ออภิปรายปัญหา ร่วมกันแยกศึกษาตามตัวแปร 3 ตัวแปร คือ เพศ ความเกรงใจ และผู้อ้าวโกรธหรือผู้มีอำนาจใช้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปีที่ 3 วิทยาลัยวิชาการศึกษา 532 คน ผลของการศึกษาปรากฏดังนี้

ด้านความเกรงใจ นิสิตที่มีความเกรงใจน้อยแสดงอาการผ่อนคลายความตึงเครียด แสดงความก้าวหน้า และความไม่เห็นด้วยมากกว่านิสิตที่เกรงใจมาก นิสิตชาย นิสิตหญิงที่เกรงใจมากจะแสดงอาการผ่อนคลายความตึงเครียดน้อยที่สุด ในการแก้ปัญหาซักถามปัญหา นิสิตที่มีความเกรงใจน้อยจะแสดงออกมาก และคุณภาพของข้อเสนอแนะซึ่งคิดเห็นค่อนข้างกว้างและตรงไปตรงมากกว่า นิสิตที่เกรงใจมาก นอกจากรักษาความตึงเครียดแล้ว นิสิตที่เกรงใจน้อยจะคล่องแคล่วในการพูด กล้าแสดงออก คิดคำ พึงคนเอง และคงความเกิน การเป็นผู้นำ พอดี สนับสนุนในการทำงานมากกว่านิสิตที่เกรงใจมาก

ด้านผู้อ้าวโกรธ นิสิตที่ไม่มีผู้อ้าวโกรธร่วมคู่ โดยเฉพาะกลุ่มที่เกรงใจน้อยจะแสดงพฤติกรรมผ่อนคลายความตึงเครียด การเป็นศักดิ์ศรีที่อยู่ด้าน การไม่พ่อใจ ไม่เห็นด้วย และจะใช้ขอ เสนอแนะ มีการรักษาปัญหามากกว่ากลุ่มนี้ผู้อ้าวโกรธอยู่คู่

ด้านความสัมพันธ์พบว่าความเกรงใจมีความสัมพันธ์แบบเส้นตรงในทางบวกกับคำนิยม ในครีสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์แบบเส้นโถกบกความคิดสร้างสรรค์และไม่มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้นำ

ประลิทซ์ บัวคลี (ประลิทซ์, 2514) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในต่างจังหวัด ในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ รวมทั้งหมด จำนวน 426 คน พบว่า เมื่อเอามาความเกรงใจเป็นตัวแปรอิสระและความวิตกกังวล เป็นตัวแปรตามแล้ว ความวิตกกังวลจะแปรมาไปตามการเปลี่ยนแปลงของความเกรงใจ คือ คนที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความเกรงใจสูง ส่วนคนที่มีความวิตกกังวลปานกลางจะมีความเกรงใจ ค่า หั้งนี้อาจเป็น เพราะว่าคนที่มีความเกรงใจค่า มักจะเชื่อมั่นในตนเองไม่ค่านึงถึงบุคคลอื่นหรือปั้นฐานของสังคม ส่วนคนที่มีความเกรงใจสูง เป็นเพราะคนเช่นนี้มักจะเก็บกดความรู้สึก ไม่กล้าแสดง เพราะกลัวหรือเกรงคนอื่น เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจและวิตกกังวลในที่สุด สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างความเกรงใจและความคิดสร้างสรรค์นั้น ปรากฏว่าคนที่เกรงใจค่าและเกรงใจสูงจะมีความคิดสร้างสรรค์ค่า ส่วนคนที่มีความเกรงใจปานกลางจะมีความคิดสร้างสรรค์สูง ในการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักเรียนนานาชาติ ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของสังคมสัมฤทธิ์สัมพันธ์กับนักเรียนไทย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดจำนวน 200 คน ผลของการศึกษาในด้านที่เกี่ยวกับความเกรงใจพบว่า เมื่อพิจารณาความเกรงใจโดยถือ เอาสถานที่อยู่เป็นเกณฑ์ไม่พบว่ากลุ่มตัวอย่างจากต่างจังหวัดมีความเกรงใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างจากกรุงเทพมหานคร นอกจากจะมีแนวโน้มที่จะมีความเกรงใจมากกว่าเท่านั้น เมื่อแยกกลุ่ม ตัวอย่างตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีความเกรงใจมากกว่าเพศชาย ซึ่งผลการศึกษาพอจะ เป็นสิ่งที่ให้เห็นว่า ความเกรงใจเป็นค่านิยมที่สัมพันธ์กับบทบาทของเพศหญิงในสังคมไทย ในด้านความสัมพันธ์ของพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล 6 แบบกับความเกรงใจ พบว่า พฤติกรรมทำหน้าที่บุคคลอื่น และพฤติกรรมแก้ปัญหาที่บุคคลอื่นนั้น สัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับความเกรงใจ ซึ่งแสดงว่าบุคคลที่มีความสุภาพมากจะมีความเกรงใจมาก พฤติกรรมทำหน้าที่คนเองกับความเกรงใจนั้น

ปรากฏผลปี กัณฑ์เนตร (ปรากฏปี, 2515) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมการตอบสนองระหว่างบุคคล ความเกรงใจและการปรับตัว โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานครและในต่างจังหวัดจำนวน 200 คน ผลของการศึกษาในด้านที่เกี่ยวกับความเกรงใจพบว่า เมื่อพิจารณาความเกรงใจโดยถือ เอาสถานที่อยู่เป็นเกณฑ์ไม่พบว่ากลุ่มตัวอย่างจากต่างจังหวัดมีความเกรงใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างจากกรุงเทพมหานคร นอกจากจะมีแนวโน้มที่จะมีความเกรงใจมากกว่าเท่านั้น เมื่อแยกกลุ่ม ตัวอย่างตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีความเกรงใจมากกว่าเพศชาย ซึ่งผลการศึกษาพอจะ เป็นสิ่งที่ให้เห็นว่า ความเกรงใจเป็นค่านิยมที่สัมพันธ์กับบทบาทของเพศหญิงในสังคมไทย ในด้านความสัมพันธ์ของพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล 6 แบบกับความเกรงใจ พบว่า พฤติกรรมทำหน้าที่บุคคลอื่น และพฤติกรรมแก้ปัญหาที่บุคคลอื่นนั้น สัมพันธ์ในทางตรงกันข้ามกับความเกรงใจ ซึ่งแสดงว่าบุคคลที่มีความสุภาพมากจะมีความเกรงใจมาก พฤติกรรมทำหน้าที่คนเองกับความเกรงใจนั้น

สัมพันธ์กับโดยตรง พฤติกรรมคำหินคนเอง เป็นวิชีแก้ปัญหาหรือลดความตัดแย้งวิตกกังวลให้น้อยลง ลักษณะ เช่นนี้เป็นผลมาจากการอบรมเลียงคุห์เข้มงวด และเป็นสิ่งที่ฐานไปกับค่านิยมของความเกรงใจ พฤติกรรมแก้ปัญหาที่คนเองสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับความเกรงใจ ญี่วิจัยให้เห็น กล่าวที่เป็นดังนี้ เพราะการแก้ปัญหาที่คนเองไม่ได้เป็นผลจากปฏิกิริยาหรืออิทธิพลของสังคม พฤติกรรมไทยหรือให้อภัยสัมพันธ์โดยตรงกับความเกรงใจ เพราะการยกไทยหรือให้อภัยเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของสังคมไทย ที่สังคมยกย่องและให้การยอมรับส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมแก้ปัญหาโดยดือว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเอง สงบไปเองนั้นไม่มีความสัมพันธ์กับความเกรงใจ

สุจินท์ ปรีชาสารภิ (สุจินท์, 2515) ได้ศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบระหว่างความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม และที่ขัดกับสังคม กลุ่มทัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชายหญิงจำนวน 200 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่คล้อยตามสังคม และขัดกับสังคม เครื่องมือที่ใช้วัดรวมช้อมูล เป็นแบบทดสอบจำนวน 4 ฉบับ คือแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ แบบทดสอบเกรงใจ แบบสอบถามลักษณะความเป็นผู้นำ แบบสอบถามมาตรฐานเกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมขัดกับสังคม ผลการศึกษาในค้านี้เกี่ยวกับความเกรงใจ ความคิดสร้างสรรค์ของกลุ่มทัวอย่างทั้งหมด ที่คล้อยตามสังคมมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับความเกรงใจ ส่วนความเกรงใจของกลุ่มที่คล้อยตามสังคมไม่มีความสัมพันธ์แบบเส้นตรง กับลักษณะความเป็นผู้นำ ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนในกลุ่มทัวอย่างทั้งหมดที่ประพฤติขัดกับสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับแบบเส้นตรง

แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์

กิจกรรมของมนุษย์ในอันที่จะพยายามไปสู่เป้าหมายอย่างมีระบบซึ่งกิจกรรมนี้มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความก้าวหน้า (Aggressiveness) การแข่งขัน (Competence) และความมีอำนาจเหนือ (Dominance) นั้น นักจิตวิทยาได้อธิบายว่า เป็นแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ซึ่งมีจุดกำเนิดที่ซึ้งซ่อน และเป็นแรงขันในระดับสูงของมนุษย์ที่จะไปให้ถึงเป้าหมายอันเป็นความสำเร็จส่วนตัว ทั้งนี้อาจเป็นผลซึ่งเนื่องมาจาก ความวิตกกังวลว่าจะล้มเหลว ความต้องการที่จะเอาชนะ และเป็นผู้นำในสิ่งแวดล้อม ความต้องการมีพลังในสังคมเนื้อญี่ปุ่น

หรือความต้องการที่จะแข่งขัน เพื่อให้บรรลุมาตรฐานอันคีเลิศ (McDavid, 1956:60) ใน ค.ศ.1953 เมล์คลแลนและคณะ (McClelland, 1953) ได้เริ่มศึกษาเรื่องแรงจูงใจ ไปสัมฤทธิ์ โดยประดิษฐ์ภาพขึ้นโดยเฉพาะ ให้มีความหมายคุณเครื่องสำอางแต่ละกลุ่มนักคลาส ที่ความเอาเอง ผู้ที่เข้ารับการทดลองจะต้องสร้างโครงเรื่องสั้น ๆ จาก ภาพแต่ละภาพว่า คนในภาพคือภาพคือใคร เชากำลังทำอะไร อะไรทำให้เกิดการกระทำเช่นนั้น และก่อไปอะไร จะเกิดขึ้นกับบุคคลเหล่านั้น การวิเคราะห์เนื้อเรื่องให้คะแนนเป็นค่อน ๆ ซึ่งจะพิจารณาถึงว่า ส่วนประกอบของเรื่องราวนั้น แสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะ เอาชนะอุปสรรคหรือไม่ และ แสดงความพยายามอย่างมากเพื่อที่จะให้บรรลุความสำเร็จหรือไม่ การวัดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ โดยวิธีของเมล์คลแลน ได้นำมาใช้กันอย่างกว้างขวางในการวิจัยเรื่อง แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ครั้งที่ ๑ ไป และนอกจากนี้ยังได้นำมาตัดแปลงเป็นเครื่องมือวัดแรงจูงใจค้านอื่น ๆ อีกด้วย

เมื่อปี ค.ศ.1956 คลาคและคณะ (McDavid, 1956) ได้ออกแบบสอบถามเพื่อวัด ระดับความคาดหวังและความมุ่งมั่น เกี่ยวกับเกรดที่จะได้จากการสอบ กลุ่มนักศึกษาที่คาดหวังที่เข้าคิวว่าเข้าครัวจะได้อยู่ในระดับสูงมาก จะจัดเป็นพวก *Hopeful of Success* ส่วน กลุ่มนักศึกษาที่คาดหวังเข้าครัวจะได้อยู่ในระดับต่ำมากจะจัดเป็นพวก *Fearful of Failure* พวคนี้ เป็นพวกที่หากกลัวความล้มเหลวเป็นอย่างมาก จากการวิจัยสรุปผลได้ว่า กลุ่ม *Hopeful of Success* และ *Fearful of Failure* นี้ เป็นผู้ที่มีแรง จูงใจไปสัมฤทธิ์มาก กลุ่มนักศึกษาที่คาดหวังเกรดไว้ในระดับกลางจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง คุณสมบัติ ของพวคนี้ ก็คือ ชอบการเสียงปานกลาง ตั้งความหวังไว้ระดับกลาง ซึ่งสามารถทำได้สำเร็จ ไม่ สูงหรือต่ำเกินไป

ปี 1961 มีติก (McDavid, 1963:71) ได้ใช้กระบวนการของเมล์คลแลนในการ วัดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และความต้องการไม่ครีสัมพันธ์ แล้วนำคำแนะนำเบรียบเทียบกันโดยใช้ กลุ่มประชากรเป็นทหาร ผลปรากฏว่าแรงจูงใจทั้งสองนี้อย่างนี้สัมพันธ์กันในทางกลับกัน เมื่อมีแรง จูงใจไปสัมฤทธิ์สูงจะมีความต้องการไม่ครีสัมพันธ์ต่ำ แต่เมื่อเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้บุคคลชาย จากมหาวิทยาลัยแทน ปรากฏว่าแรงจูงใจทั้งสองนี้กลับไม่มีความสัมพันธ์กัน ในปีเดียวกันซึ่งเกอร์ และชอนเนอร์ (McDavid, 1963) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์

และความต้องการไม่ครึ่งพันชั่วโมงวิเคราะห์จากการเขียนเล่าเรื่อง ฝันกลางวัน (Day Dream) และวิเคราะห์คนก้าวเดินของเรื่องที่แสดงถึงแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์โดยใช้เกณฑ์ของแม็คแคลแลน มีกลุ่มคัวอย่างเป็นนิสิตหญิงจากมหาวิทยาลัย จากการศึกษาพบว่าแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และความต้องการไม่ครึ่งพันชั่วโมงสัมพันธ์กันในทางบวก

ความพยายามในการศึกษาเรื่องแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์จากกลุ่มคัวอย่างที่เป็นเพศหญิง พบว่ามีความสัมสัณในการรัก ซึ่งแม็คแคลแลน (McClelland, 1953) ได้กล่าวไว้ว่า แม้จะให้รับสิ่งกระตุ้นเพศหญิงก็ไม่แสดงว่าจะมีระดับคะแนนแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้น ซึ่งยังคงเป็นปัญหาท่าไม่จึงเป็นเช่นนี้ แต่อาจอธิบายได้ว่า อาจมีการเพิ่มของคะแนนให้อย่างไม่มีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามจากการทดลองกับนิสิตหญิงอเมริกันปรากฏว่า เมื่อให้สิ่งกระตุ้นโดยการพูดเกี่ยวกับค้านสติปัญญาและความเป็นผู้นำไม่ปรากฏว่าจะมีผลต่อการเพิ่มระดับคะแนนแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฟิลด์ (Field, 1951) เมื่อปี 1951 นักจากนั้นพิลค์ยังพบว่า ภัยให้สภาวะการทดลองที่ให้สิ่งกระตุ้นเกี่ยวกับการได้รับการยอมรับจากสังคมจะมีส่วนทำให้คะแนนแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของเพศหญิงเพิ่มขึ้น

จากการศึกษาของ Angelini (Gerald, 1967 : 101) เมื่อปี 1955 ซึ่งทำกับนิสิตหญิงชาวราเชล พบว่าคะแนนแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์จะเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อนิสิตได้รับการกระตุ้นทางค้านสติปัญญาและความเป็นผู้นำ Angelini อธิบายผลของการแตกต่าง เมื่อเปรียบเทียบกับนิสิตหญิงอเมริกันว่า ในประเทศบริติชนั้น โอกาสที่เพศหญิงจะเข้าศึกษาต่อในระดับคุณศึกษานั้นมีจำกัด เพศหญิงที่มีความสามารถสูงเท่านั้นจึงจะสอบแข่งขันกันเข้าไปได้ ซึ่งเป็นเหตุผลว่าท่าไม่สิ่งกระตุ้นที่เกี่ยวกับสติปัญญาและการเป็นผู้นำจึงมีผลต่อแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของนิสิตหญิงชาวราเชล ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า การวัดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์อาจได้ระดับคะแนนผิดพลาด เมื่อใช้สิ่งกระตุ้นที่ไม่เหมาะสมกับสภาพและวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ

แม็คแคลแลน (McClelland, 1958) ได้ศึกษาพบว่าความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของเด็กชายและเด็กหญิงจะเห็นได้เมื่ออายุ 5 ปี และจากการศึกษาของ Winterbottom (Winterbottom, 1958) แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างนี้สืบเนื่องมาจากการที่เด็กชายและเด็กหญิง

วินเทอร์นอททอมไก้ศึกษาภัยครอบครัวปีวิชาว 30 ครอบครัว กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชายอายุ 8-10 ปี ซึ่งໄດ้จำแนกระดับของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไว้แล้ว วิน เทอร์นอททอมไก้ใช้วิธีสอน ตามและสัมภาษณ์าราคาของเด็กเกี่ยวกับระดับความคาดหวังซึ่งมาราคาจะให้เด็กทำสิ่งที่เข้า สอบถามได้เมื่ออายุเท่าไร เช่น "ทดลองทำสิ่งใหม่โดยไม่ขอความช่วยเหลือ" จากผลการ ศึกษาพบว่าเด็กที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงจะมีมาราคาซึ่งมีแนวโน้มในการฝึก การพึงคนเอง และการนิสัยเองได้ ตั้งแต่ในระดับตน และมาราคาจะมีข้อห้ามสำหรับเด็กน้อยข้อ ๔๗ ห้ามนี้จะสังเกตได้ชัดเจนเช่นเดียวกับการฝึกให้พึงคนเอง ในทางตรงกันข้ามมาราคาของ เด็กที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ต่ำจะมีภัยเงียบท้องห้ามสำหรับเด็กมาก many และไม่หวังที่จะฝึกให้ เด็กพึงคนเอง และนักคนเองให้คงแท้ยเด็ก ซึ่งทำให้เด็กจะยังคงมีลักษณะขันอยู่กับบุตร อยู่เรื่อย ๆ จนถึงวัยญี่หก

โรเซ่น และ คี แอนเดรท (Rosen and D' Andrade, 1959) ไก่ ศึกษาการปฏิสัมพันธ์ ของปีกามาราคาและเด็กที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กอายุ 9-11 ปี เรื่องชาติเดียวกัน มีฐานะทางสังคม และระดับสคิปัญญาใกล้เคียงกัน ผู้ทดสอบห้องการจะศึกษา ขณะที่เด็กได้รับคำสั่งให้ทำงานนั้น มีความคาดหวังมีปฏิกริยาต่อ เด็กอย่างไร คาดหวังที่ผลลัพธ์เรื่องเด็กแค่ไหนสูงหรือต่ำกว่ามาตรฐาน และหวังจะให้ เด็กพึงคนเองเพียงไร จากการศึกษาพบว่า ลักษณะของบิคากะแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภทคือ บิคากี่แสดงความมีอำนาจเหนือบุตรจะทำให้บุตรมีการพึงคนเองต่ำ และมีแรงจูง ใจไปสัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งนี้ เพราะบิคากอยเป็นผู้ตัดสินใจให้และบังคับให้เด็กทำงานให้ได้ตามมาตรฐานสูง บิคากี่คาดหวังในมาตรฐานการทำงานของบุตรต่ำจะไม่ส่งเสริมให้เด็กมีการพึง พนเอง และไม่ทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ บิคากี่ไม่เกรงเกรียดกับเด็กจนเกินไป และ ไม่ปลดปล่อยบุตร เด็กจนเกินไปเท่านั้น จึงจะทำให้เด็กมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงได้

챈ส์ (Chance, 1965:72) ไก่ศึกษาเรื่องการฝึกความเป็นอิสระในวัยเด็กว่า จะมีส่วนสัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายหญิง ที่กำลังเรียน ในระดับประถมจำนวน 100 คน เด็กทั้งหมดมาจากครอบครัวระดับกลาง และระดับกลางคน ชั้งสูงเด็กเหล่านี้มี I.Q. เนลี่ยค่อนข้างสูงกว่า ไม่มีเด็กคนใด I.Q. ต่ำกว่า 100

โดย จากการสัมภาษณ์ารถของเด็กแต่ละคน พนวิ่นารถ้าไก่ฟีกเด็กให้มีความเป็นผู้นำ เมื่ออายุพอสมควร รวมทั้งฝึกความสัมฤทธิ์ผลและพฤติกรรมที่ช่วยเหลือคนเองค่ายการฝึก เช่นนี้พิพากษาให้เด็กเกิดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และความต้องการที่จะแข่งขันกัน นอกจากทางทดลองแล้ว แมกเดวิล (McDavid, 1963: 60) กล่าวว่าบั้นหักฐานยืนยันว่าผู้ที่เป็นชนกลุ่มน้อยและผู้ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำจะแสดงความร่วมแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ค่ากว่ากลุ่มอื่น

สำหรับการวิจัยในประเทศไทยนั้นเมื่อ พ.ศ. 2510 เพราพรรณ ประพิตร (เพราพรรณ, 2510) ให้ทักษิษณาเปรียบเทียบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์กับการอบรมสั่งสอน ของบุคลากรตามทัศนะของเด็กวัยรุ่นสูกไทยและเด็กวัยรุ่นสูกจีน ตัวอย่างประชากรเป็นเด็กชายวัยรุ่น 12-19 ปี จำนวน 420 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบ Sentence Completion Test และแบบสอบถามการอบรมสั่งสอน เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่าง กลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ต่ำและวิเคราะห์ความแปรปรวน ของเชื้อชาติแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และการอบรมสั่งสอนแล้วผลปรากฏว่า เชื้อชาติและการอบรม สั่งสอนมีความสัมพันธ์กัน ผลการวิจัยแสดงความร่วมมือความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในด้านการ อบรมสั่งสอนของเด็กไทยและเด็กจีน โดยเฉพาะในด้านการฝึกความสัมฤทธิ์ผลและการให้รางวัล และการลงโทษ ส่วนในด้านความเข้มงวดการฝึกความเป็นอิสระและความคาดหวังนั้นพบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญในกลุ่มเด็กไทยและเด็กจีน ที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง พนวิ่น ในการอบรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเพียงค่านเฉลี่ย คือการให้รางวัลและการลงโทษ ใน ระหว่างชนชาติเดียวกันพบว่ากลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ต่ำกับกลุ่มที่มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง มี การอบรมสั่งสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ปี พ.ศ. 2514 อนันต์ จันทร์กิจ (อนันต์, 2514) ให้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรง จูงใจไปสัมฤทธิ์กับความคิดแบบสอบสวนและความสนใจทางการเรียน ผลปรากฏว่าแรงจูงใจไป สัมฤทธิ์กับความคิดแบบสอบสวนสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยขอเชิญชวนว่าจากค่านิยามของ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ที่ว่า "หมายถึงความประณญาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และแข่งขันกับค่ายมาตราฐานอันศรีเยี่ยมแน่น" การจะทำเช่นนี้ได้ ต้องมีขั้นตอนการที่เริ่มจากการ สังเกต การหาเหตุผลมาเชิง理性 การคาดคะเน การทดลองและนำเอาไปใช้ ซึ่งรวมแล้วก็

เป็นขบวนการของความคิดแบบสอนสอนนี้เอง ส่วนความลัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ กับความณักทางการเรียนนั้น ผลปรากฏว่าสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน จากการเปรียบเทียบฐานะทางเศรษฐกิจสังคมของผู้ปกครองพบร้าด้านฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองแตกต่างกันเด็กจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ปาน ๆ กัน แม้มีแนวโน้มว่าฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองสูง เด็กจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง แต่จากการเปรียบเทียบลักษณะการเกิดที่แตกต่างกันไม่ปรากฏว่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกัน

วรรณี รักธรรม (วรรณี, 2515) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความวิถีกังวลความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ และความรู้สึกรับผิดชอบของเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเด็กไทยเชื้อชาติจีน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน ที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 240 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยแบบสอบถามตามรายละเอียดส่วนตัวแบบสอบถามความวิถีกังวล แบบสอบถามความรู้สึกรับผิดชอบ และแบบทดสอบความต้องการ ผลสัมฤทธิ์ จากการศึกษาพบว่าในด้านความต้องการผลสัมฤทธิ์ไม่ปรากฏว่ามีความลัมพันธ์กับความวิถีกังวล และความรู้สึกรับผิดชอบ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างพบร้า เด็กไทยเชื้อชาติจีน มีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่าเด็กไทยเชื้อชาติไทย และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศ เด็กหญิงไทยเชื้อชาติไทยมีความต้องการผลสัมฤทธิ์น้อยกว่าเด็กชายไทยเชื้อชาติไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนในกลุ่มจีนไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความต้องการไปสัมฤทธิ์

จารัส บุญญันต์ (จารัส, 2515) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความลัมพันธ์ในคุณลักษณะ ในภาพแห่งตน ความวิถีกังวล และความต้องการไปสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่คล้อยตามสังคม และนักเรียนที่ประพฤติเชิดกับสังคม กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชายหญิงจำนวน 210 คน โดยแยกเป็นกลุ่มที่ประพฤติคล้อยตามสังคมและประพฤติเชิดกับสังคม เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบ 4 ฉบับ คือ แบบทดสอบทุนความอัคภาร แบบทดสอบทนทานภัยชีวัน แบบทดสอบความวิถีกังวล และแบบทดสอบความต้องการสัมฤทธิ์ จากผลการศึกษาในด้านที่เกี่ยวกับความต้องการสัมฤทธิ์ พบว่า นักเรียนที่ประพฤติคล้อยตามสังคม มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลลัพธ์สูงกว่านักเรียนที่ประพฤติเชิดกับสังคม ส่วนความวิถีกังวล ความต้อง

การสัมฤทธิ์ผลในกลุ่มตัวอย่างห้องทดลองไม่มีความสัมพันธ์กันในแบบเด็นตรง จากการวิจัยจะเห็นว่า นักเรียนที่ประพฤติด้อยความสั้งคุมจะมีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูงกว่านักเรียนที่ประพฤติดักกันสังคม หันหน้าจะเป็น เพราะเหตุว่าสังคมไทยนิยมระบบอาชญาติ ดังนั้นด้านนักเรียนที่มีความต้องการให้สัมฤทธิ์สูงถ้าไม่ปฏิบัติตามคำตักเตือนของบิดามารดา ครู อาจารย์ หรือไม่ยอมรับคำนิยมของผู้ใหญ่แล้ว โอกาสที่คนจะได้กระทำเพื่อให้ความต้องการของตนประสบผลสำเร็จน้อย อีกทั้งหากคนนิยมตนขัดแย้งกับผู้ใหญ่ก็จะได้รับการขัดขวางจากการกระทำของผู้ใหญ่เสมอ และจะไม่สามารถกระทำการอันใดให้ประสบผลสำเร็จตามที่ต้องการได้

เอกสารที่เกี่ยวกับการรักษาหน้า

จากรายงานการวิจัยเรื่องลักษณะและขั้นตอนชาติของความเกรงใจปรากฏว่าเรื่องเกรงใจนี้เกี่ยวกับการรักษาหน้า หรือรักษาคนเอง (วีรบุรุษ, 2513:5) คำว่าหน้าในที่นี้นวลดเป็น วีเชียร์ไซด์ เสนอความคิดไว้ว่าครองกับ "ระบบตัวฉัน" (Self System) ในทฤษฎีบุคลิกภาพของชัลลีแวน ชัลลีแวนเชื่อว่า "ระบบตัวฉัน" หรือ "หน้า" นี้เป็นผลมาจากการส่วนที่ไร้เหตุผลของสังคม เขาเชิญชวนว่าเด็กถูกทำให้วิถีกังวลด้วยเหตุผลต่าง ๆ ซึ่งจะไม่ปรากฏในสังคมที่มีเหตุผลมากกว่าหน้า เด็กจึงถูกบังคับให้ห้องแก่ความวิตกกังวลด้วยวิธีการที่นิยมธรรมชาติ และไม่ตรงกับความเป็นจริง (นวลดเป็น, 2514:3) ความวิตกกังวลที่ทำให้เกิด "ระบบตัวฉัน" หรือหน้านี้เกิดจากสัมพันธภาพอันคลอนแคลนระหว่างบุคคล ถ่ายทอดตั้งแต่แรกเริ่มจากความสู้หารก และตอนต่อมา เกิดจากการที่หลักประกันความมั่นคงของเราถูกชี้เชิญ เพื่อหลีกเลี่ยง หรือลดความวิตกกังวลทั้งที่กำลังเกิดขึ้นจริง (Actual) หรืออาจเกิดขึ้นได้ (Potential) คนเราจะรับมายังวิธีการป้องกันในรูปค้าง ๆ รวมทั้งวิธีควบคุมพฤติกรรมคนเอง เช่น หลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ โดยยอมทำตามความต้องการของพ่อแม่ วิธีการที่จะให้ความชี้แจงหลักประกันความมั่นคงเหล่านี้ สร้างหรือก่อให้เกิด "หน้า" หรือ "ระบบตัวฉัน" ซึ่งจะให้คำแนะนำนิยมพฤติกรรมบางแบบ คือ ตัวฉันคี (The good-me Self) และหักห้ามพฤติกรรมแบบอื่น คือ ตัวฉันเลว (The bad-me Self) (Hall& Linzey, 1970)

ภาพตัวตนที่คือ และตัวตนที่ Lewin นั้น เป็นภาพความรู้สึกซับซ้อนเป็นทัศนคติ และเป็นสังกัด อันเกิดจากประสบการณ์หรือความต้องการภายในร่างกาย ถ้าผู้คนสอนความต้องการที่ ภาพนั้นก็จะไม่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล ถ้าภาพผู้สอนความต้องการเลว ก็เป็นภาพที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวล และเราจะแยกภาพเหล่านี้ไปรวมให้กับคนอื่น ๆ ทำให้ปฏิบัติต่อคนอื่นผิดไป ภาพทัวเรongเหล่านี้จะมีความโน้มเอียงที่จะเข้ามาขัดขวางไม่ให้มีระเบียบกฎกติกา คนเองควรพยายามเป็นกลางให้ ทุกรองที่เรารักษา "ระบบตัวตน" หรือ "หน้า" ในพื้นจากพฤติกรรมประเทตัวตนเลว จะทำให้ "หน้า" หรือ "ระบบตัวตน" ในอยู่ชั้นเรื่อย ๆ ยิ่งบุคคลสร้างระบบตัวตนไว้ให้ถูกมากเพียงไร "หน้า" ก็ยิ่งให้ถูกมากเพียงนั้น และเมื่อมีครามาคำหนนิจจะทำให้เกิดการขัดแย้ง ทางการรับรู้ (Perceptual conflict) และก่อให้เกิดความวิตกกังวล บุคคลจึงต้องเลือกเอาทางใดทางหนึ่งไว้ คือ รักษาความคิดเดิมเกี้ยวกับตัวตนคือไว้ หรือยอมรับความคิดเห็นของคนอื่นว่าตนเป็นอย่างนั้นจริง ซึ่งการยอมรับอย่างหลังนี้เป็นเรื่องยากมาก เพราะบุคคลที่มีความวิตกกังวลมาก ก็คือ มี "หน้า" ในอยู่ การยอมรับฟังคำวิจารณ์ของผู้อื่นที่เกี้ยวกับตนเอง ก็ยอมจะยกขึ้นตามตัว (นวลดีญ, 2514:6)

"ระบบตัวตน" หรือ "หน้า" นี้แบ่งออกได้เป็น ไคหน้า เสียหน้า หรือรวมเรียกว่าเป็น "การรักษาหน้า" ซึ่งใช้ในขณะที่บุคคลเกิดความวิตกกังวล การลดความวิตกกังวลนี้แบ่งได้เป็น 2 วิธี คือ รับฟังคำวิจารณ์มานำใจวิจารณาแล้วแก้ไข หรือใช้กลวิธีป้องกันตัว การป้องกันตัวของบุคคลนั้นจะเกิดขึ้นเมื่อหลักประกันความมั่นคงของบุคคลถูกขู่เข็ญ "ระบบตัวตน" หรือ "การรักษาหน้า" จะอยู่ในฐานะเป็นผู้พิทักษ์รักษาหลักประกันความมั่นคง "ระบบตัวตน" หรือ "การรักษาหน้า" มักจะเน้นเรื่องไปทางแยกตัวเองออกจากส่วนอื่น ๆ ของบุคคลกิจภาพทั้งหมด และเป็นระบบซึ่งครอบคลุมทั่วสารทั้งหมดที่จะชี้ให้ถูกต้องและร้อยกับระบบในปัจจุบันของมนุษย์ ทั้งไป จากการกระทำเช่นนี้ทำให้บุคคลเสียประโยชน์ที่ควรจะได้รับจากประสบการณ์ใหม่ ๆ ยิ่งระบบตัวตน เดินໄต่ขึ้นหันในด้านความซับซ้อน และในด้านความเป็นอิสระขึ้นกับคนเองเพียงไร มันก็จะสักดิ้นบุคคลแต่ละคนไว้ไม่ให้สามารถตัดสินพฤติกรรมของคนเองควรพยายามเป็นได้ และยังทำให้มองข้างความขัดแย้งอันเห็นได้ชัดระหว่างลักษณะที่เขาเป็นจริง ๆ กับลักษณะที่ "ระบบตัวตน" ของเขานอกกว่าเป็น ฉะนั้น ถึงแม้ "ระบบตัวตน" หรือ "การรักษาหน้า"

จะสนองความมุ่งหมายอันมีประโยชน์คือการลดความวิตกภัยแล้ว มันก็เข้าทำลายความสามารถในการนี้ชีวิตร่างสรรคร่วมกับคนอื่น ๆ

เพื่อที่จะได้เข้าใจ "การรักษาหน้า" กระจั่งขั้นนี้ นวลเพ็ญ วิเชียรไชย ได้ยก เอกตัวอย่างจากสถานการณ์ รักษาหน้า มาอธิบายดังนี้ "ระหว่างอาจารย์กับนิสิต ถ้าไม่สิบนาที อาจารย์ว่าถูกเบื้องในวิชาที่อาจารย์สอนและเรียนไม่ถูกเรื่อง" หากอาจารย์เป็นบุคคลประเภทที่ "เสียหน้า" ง่าย อาการที่เกิดขึ้น จะໂกรซ และอาจ อาจทำให้นิสิตคิดว่าไม่มีความสามารถ พหะเรียนวิชานี้ได้ ทั้ง ๆ ที่ค่าว่าอาจารย์สอนดี ซึ่งเป็นการรักษาหน้าตัวเอง และอาจก่อ คะแนนนิสิต แต่ก็เกิดความกังวลว่า นิสิตอาจหันไปรักษาอาจารย์คนอื่นแทน แค่นั้นอาจารย์เป็นบุคคล ประเภท "ไม่กลัวเสียหน้า" อาจารย์จะยอมรับคำวิจารณ์ของนิสิตมาพิจารณาตามสภาพที่เป็น จริงและคิดอย่างมีเหตุผล แล้วทางแก้ไขปรับปรุงส่วนที่คนบุคคลร้อง (นวลเพ็ญ, 2514:1-4)

สำหรับสาเหตุที่ทำให้บุคคลเดินทางการรักษาหน้าขึ้นนั้น นวลเพ็ญ วิเชียรไชย เสนอว่า น้ำจะเกิดจากขบวนการรับรู้ชน Parataxicic คือการคิดโดยอาศัยเพียงประสบการณ์รอบตัว และผิดหลักเหตุผลจะเห็นได้จากตัวอย่างของอาจารย์ที่กลัวเสียหน้า ส่วนอาจารย์ประเภทหลัง ที่ไม่กลัวเสียหน้าจะมีขั้นการรับรู้ แบบ Syntaxic หรือเรียกว่าประสบการณ์ตั้งเคราะห์ อันเป็นการคิดขั้นเห็นความล้มเหลวนอนสมบูรณ์ เป็นทันทีที่ใช้เหตุผลถูกต้องทั้งความความเป็นจริงและ หลักตรรกศาสตร์ ดังนั้น ถ้าสามารถใช้ประสบการณ์ตั้งเคราะห์ให้มากเพียงใด "หน้า" ก็จะ เลิกกลงเพียงนั้น และทำให้คนเราสามารถอยู่ร่วมกับอย่างสร้างสรรค์กับคนอื่น ๆ เนื่องจาก ประเมินผลคนด้วยสายตาเป็นกลาง ไม่คลอดเวลา ไม่ต้องระวังรักษาหน้าจนเป็นภัยต่อสังคม

ภัยต่อสังคมอันเป็นผลเสียจากการรักษาหน้านั้นอาจสรุปได้ว่า ไม่สามารถทำให้อยู่ ร่วมกับผู้อ่อนอย่างสร้างสรรค์ได้ คือไม่สามารถพูดความจริงและแก้ไขปัญหาให้ตรงจุด เพราะ ต้องมากังวลกับ "การรักษาหน้า" ซึ่งจะไม่ปรากฏในสังคมหมู่เหตุผล ในทางเศรษฐกิจ "การรักษาหน้า" ยังเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำลายเศรษฐกิจอย่างมากมาย เช่น การแต่ง ตัวเพื่อเชิดหน้าชูตา การจัดงานพิธีใหญ่โต เพื่อรักษาหน้าเหล่านี้เป็นผลร้ายต่อการเร่งรัด พัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมทั้งสิ้น เมื่อฉลลิแวนจะรับรู้ว่าการพัฒนา "ระบบตัวฉัน" หรือ "การ รักษาหน้า" เป็นสิ่งจำเป็นในการหลีกเลี่ยงความวิตกภัยในสังคมปัจจุบันหรือในสังคมทุกแบบ

ซึ่งมุ่งเน้นความสามารถจะสร้างขึ้นแต่ชั้nlิแวนก์ยอนรับว่า "ระบบคัวณัน" หรือ "การรักษาหน้า" เป็นอุปสรรคสำคัญของการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพให้ดีขึ้น (นวลเพ็ญ, 2514)

สมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องเป็นแนวทางให้วิจัยตั้งสมมุติฐานในการศึกษารังนี้เป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 หาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพ

- 1.1 ความเกรงใจน่าจะมีความสัมพันธ์กับการรักษาหน้าในทางบวก
- 1.2 ความเกรงใจน่าจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ในทางลบ
- 1.3 การรักษาหน้าน่าจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ในทางลบ
- 1.4 ให้หน้าน่าจะมีความสัมพันธ์กับเลี่ยหันหน้าในทางบวก

ตอนที่ 2 ศึกษาคัวแปรทางบุคลิกภาพ 3 ตัวแปร โดยเปรียบเทียบระดับชั้น ถิ่นที่อยู่ เชื้อสาย และ เพศ

2.1 ความเกรงใจ

- 2.1.1 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 น่าจะมีความเกรงใจมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน ประภานี้ยังมีความเชี่ยวชาญการศึกษาชั้นสูง
- 2.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนภาคใต้จะมีความเกรงใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนกรุงเทพมหานคร
- 2.1.3 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายไทย น่าจะมีความเกรงใจมากกว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายจีน
- 2.1.4 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิงน่าจะมีความเกรงใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย

2.2 แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์

- 2.2.1 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 น่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนประถมศึกษาระดับชั้นปีที่ 6 วิชาการศึกษาชั้นสูง
- 2.2.2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในภาคใต้ น่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ค้าขายกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนกรุงเทพมหานคร
- 2.2.3 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายไทยน่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ค้าขายกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายจีน
- 2.2.4 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพชรบูรณ์น่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพชรบุรี

2.3 การรักษาหน้า

- 2.3.1 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 น่าจะมีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนประถมศึกษาระดับชั้นปีที่ 6 วิชาการศึกษาชั้นสูง
- 2.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนภาคใต้ น่าจะมีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนกรุงเทพมหานคร
- 2.3.3 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายไทยน่าจะมีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายจีน
- 2.3.4 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพชรบูรณ์น่าจะมีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพชรบุรี

3. ศึกษาเบรี่ยบเที่ยบ ปริมาณ การรักษาหน้า และ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของบุคคลที่มีความเกรงใจ 3 ระดับ

- 3.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจสูง กลาง และต่ำ น่าจะมีปริมาณของ การรักษาหน้า สูง กลาง ต่ำ ตาม

- 3.2 กลุ่มตัวอย่างที่น่าความเกรงใจปานกลาง น่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง ส่วนกลุ่มที่มีความเกรงใจสูงและต่ำ น่าจะมีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ต่ำ

สมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis)

เพื่อความสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานเป็นกลางไว้ 3 ตอน ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพหั้ง 4 แบบ คือความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ การรักษาหน้า (โภหน้า เสียหน้า) มีสมมุติฐานเป็นกลางว่าบุคลิกภาพหั้ง 4 แบบนี้น่าจะไม่มีความสัมพันธ์กันเลย
2. การเปรียบเทียบบุคลิกภาพแบบต่าง ๆ กับตัวแปรที่ศึกษานี้สมมุติฐานว่า กลุ่มตัวอย่างในแต่ละตัวแปรที่ศึกษานี้จะไม่มีความแตกต่างกันในบุคลิกภาพแต่ละคน ซึ่งนักเรียนมัธยศึกษาปีที่ 3 กับนักเรียนบริการศิลป์บัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงน่าจะมีความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และการรักษาหน้าไม่แตกต่างกัน นักเรียนในชั้นหัวคลาสให้กับนักเรียนกรุงเทพฯ มากกว่าน่าจะมีความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และ การรักษาหน้าไม่แตกต่างกัน นักเรียนไทยเชื้อสายไทย และนักเรียนไทยเชื้อสายจีน น่าจะมีความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และการรักษาหน้าไม่แตกต่างกัน นักเรียนเพชรบุรี กับนักเรียนเพชรบูรณ์น่าจะมีความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และการรักษาหน้าไม่แตกต่างกัน
3. เปรียบเทียบปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้าของกลุ่มที่มีความเกรงใจ สูง กลาง ต่ำ มีสมมุติฐานเป็นกลางว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจแตกต่างกัน น่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และการรักษาหน้าไม่แตกต่างกัน

เหตุผลสนับสนุนสมมุติฐาน

1. ความลับพันธ์ของบุคลิกภาพ

1.1 ความเกรงใจกับการรักษาหน้า

จากการวิจัยเรื่องความเกรงใจของ วีรบุรุษ วิเชียรโชติ พบฯ ความเกรงใจ เกี่ยวกับการรักษาหน้าของคนเอง หรือของผู้อื่นที่เราراكโครงการชอบ (วีรบุรุษ, 2513:5) คำว่า "หน้า" ในที่สี่ ทรงกับ "ระบบตัวฉัน" (Self System) ในทฤษฎีบุคลิกภาพของ Sullivan ซึ่งอธิบายได้ว่า เนื่องจากบุคคลถูกทำให้วิตกกังวลด้วยเหตุผลต่าง ๆ อันไม่ปรากฏอยู่ในสังคมที่มีเหตุผลมากกว่านั้น บุคคลจึงคงสร้าง "ระบบตัวฉัน" หรือ "การรักษาหน้า" ขึ้น เพื่อลดความวิตกกังวลของคนเอง (นวัตเพ็ญ, 2514:3) จากการศึกษาของประเสริฐ บัวคลื่ (2514) พบฯ เมื่อเรื่อความเกรงใจ เป็นตัวแปรอิสระ และเรื่อความวิตกกังวลเป็นตัวแปรตามแล้ว ความวิตกกังวลจะแปรปรวนไปตามความเกรงใจ คือบุคคลที่มีความเกรงใจสูงจะมีความวิตกกังวลสูงด้วย จึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยหัตถ์สมมุติฐานข้อ 1 และข้อ 3.1

1.2 ความเกรงใจกับแรงจูงใจสัมฤทธิ์

ลักษณะของผู้ที่เร่งรูจูงใจใส่สัมฤทธิ์นั้นแม้แต่แลนกล่าวว่า เป็นผู้ที่มีความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี (McClelland, 1953) ซึ่งเป็นลักษณะที่ตรงข้ามกับความเกรงใจ วีรบุรุษ วิเชียรโชติ กล่าวว่าคนที่มีความเกรงใจสูงนั้นจะมีการคำนึงชีวิตผูกพันอยู่กับคนอื่น ไม่กล้าตัดสินใจอะไรโดยง่าย ไม่กล้าแสดงออกเชิงความคิดเห็น เพราะกลัวจะ เป็นการกระทบกระเทือนความรู้สึกของบุคคลอื่น (วีรบุรุษ, 2513:4) ดังนั้น การกระทบกระเทือนของบุคคลที่มีความเกรงใจสูง จึงเป็นการกระทบเพียงเพื่อรักษาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ซึ่ง กิลฟอร์ด กล่าวว่า การกระทบเพียงเพื่อเอาใจบุคคลอื่นและเพื่อรักษาความสัมพันธ์นั้น เป็นลักษณะของผู้ที่เร่งรูจูงใจใส่สัมฤทธิ์ (Guilford, 1959:432-437)

ส่วนคนที่มีความเกรงใจคือ วีราพร พบฯ เป็นคนโถ่แย้ง กัดคắn หรือพูดกัดค้อน เมื่อไม่พอใจ ไม่มีภาระ กับก่อกรรม (วีราพร, 2514:183) ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่กล้อยทานลังคม เนื่องจากสังคมไทยนิยม คนที่เกรงใจสูง 架子ส บุญญานันท์ ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ประพฤติ

คล้อยตามสังคมมีแรงจูงใจให้ล้มฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่คล้อยตามสังคม (จารัส, 2515) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชาลอนซ์ และ ไวล์ (Zalonce & Walz) ที่พบว่า ผู้มีแรงจูงใจให้ล้มฤทธิ์สูง มีพฤติกรรมคล้อยตามสังคม ผู้มีความเกรงใจปานกลาง น่าจะถือให้ความมีพฤติกรรมคล้อยตามสังคม แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่เกรงใจสูงจนขาดความเป็นตัวของตัวเอง ด้วยเหตุผลถึงกล่าวผู้มีความเกรงใจสูง และเกรงใจค่า ผู้วิจัยจึงได้นำเหตุผลเหล่านี้มาเป็นแนวทางคงสมมุติฐานข้อ 1.2 และ 3.2

1.3 การรักษาหน้ากับแรงจูงใจให้ล้มฤทธิ์

จากการวิจัยพบว่าความเกรงใจเกี่ยวกับการรักษาหน้าของตนของหรือของผู้อื่นที่เราภักดิ์ชอบพอ ซึ่งจะทำให้บุคคลไม่กล้าแสดงออก ซึ่งความคิด หรือความประณญาของคนเอง วีรบุรุษ วีเชียร์โรดี กล่าวว่า ลักษณะเช่นนี้เป็นลักษณะของบุคลิกภาพแบบเก็บกดของคนไทยที่ไม่นิยมให้เด็กแสดงความเป็นตัวของตัวเองออกมา (วีรบุรุษ, 2513) แต่จากการศึกษาของ โรเซ่น และ ดี แอนดร์เรด พนว่า เด็กที่มีแรงจูงใจให้ล้มฤทธิ์สูงจะไคร้บการอบรมและฝึกให้รู้ถึงความเป็นตัวของตัวเองมากทั้งแต่เล็ก ๆ (Rosen & D' Andrade, 1959) เมื่อการอบรมเด็กอย่างคนไทยไม่นิยมฝึกความเป็นตัวของตัวเอง เช่นนี้ น่าจะเป็นเหตุให้มีแรงจูงใจให้ล้มฤทธิ์ที่ ผู้วิจัยจึงได้คงสมมุติฐานว่าการรักษาหน้ามีความสัมพันธ์ในทางลบกับแรงจูงใจให้ล้มฤทธิ์

1.4 ให้หน้ากับเสียงหน้า

จากการวิเคราะห์เรื่องราวที่เกี่ยวกับให้หน้าเสียงหน้าที่รวมรวมมาพบว่า ให้หน้าเป็นความรู้สึกวิกฤตกังวลของบุคคลที่รู้สึกว่าความสำคัญของคนบังมีอยู่จังพยาบາมแสดงพฤติกรรมเพื่อเพิ่มความสำคัญของตน พฤติกรรมอาจไม่มีเหตุผล และอาจไม่คำนึงว่าจะกระทบกระเทือน กะระ ท่อนบุคคลอื่นที่ร่วมอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ส่วนเสียงหน้าเป็นความรู้สึกวิกฤตกังวลของบุคคล เมื่อถูกประเมินคุณค่า ทำให้ความสำคัญของคนถูกผลกระทบ เป็นเหตุให้บุคคลเกิดความเสียเป็นปฏิบัติของบุคคลผู้เป็นคนเหตุ และบุคคลจะหาทางลดความวิตกกังวลด้วยการใช้กลวิธีนับลงมา แม้กิจกรรมเดียว พนว่าสิ่งที่เป็นองค์ประกอบร่วมมือการรักษาความสำคัญของตนเองหรือเพิ่มความสำคัญให้แก่ตนเอง จึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยคงสมมุติฐานข้อ 1.4

2. ศึกษาตัวแปร การบุคลิกภาพ 3 ตัวแปร โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

นิñoที่อยู่เชื้อสาย และ เพศ

ความเกรงใจ

การถ่ายทอดคำนิยมเบื้องต้นนั้น คือการถ่ายทอดคำนิยมจากมารดาไปสู่บุตร การอบรมเลี้ยงดูในสังคมไทย เน้นคำนิยม เอื้อเพื่อผ่อนแปร อกลั้นและเกรงใจ ลักษณะคำนิยม เช่นนี้จะถูกปลูกฝังอยู่ในตัวเด็กตั้งแต่ยังเล็ก โดยเฉพาะ เพศหญิงจะถูกอบรมให้อยู่ในกรอบ ประเพณี ดังกล่าวมากกว่าเพศชาย เนื่องจากสังคมไทยถือว่าความเกรงใจแสดงถึงความเป็นผู้ดี จึงมีการเน้นการฝึกอบรมให้เกรงใจกันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน แต่ในสังคมที่แตกต่างกัน เช่นสังคมกรุงเทพฯ และสังคมต่างจังหวัดย่อมจะมีน้ำหนัก ของการปลูกฝังคำนิยมแตกต่าง กางกันไป เพราพรม ประพิตรภา (2510) ศึกษาพบว่า ในสังคมต่างจังหวัดจะเน้นการฝึกอบรมบุตรในเรื่องเกรงใจ เคราะฟื้อฟังผู้อ้วว่า ใสและมีการควบคุมบุตรค่อนข้างมากในสังคมกรุงเทพฯ และจากผลการวิจัยของ พูนผล สุวรรณพัฒนา พบวนาราดาในกรุงเทพฯ จะ ตามใจลูก ฝึกให้ลูกเป็นอิสระ และมีความรับผิดชอบ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของช่างเป็นแบบ ประชาธิปไตย เก็บเม็ดธัญชาติจะแสดงความคิดเห็น ความเกรงใจจึงมีอยู่ (พูนผล, 1970:72) นอกจากจะมีการศึกษาเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูบุตรระหว่างสังคมกรุงเทพฯ และสังคม ต่างจังหวัดแล้ว ยังมีผู้สนใจศึกษาเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูบุตรระหว่างคนไทยและคนจีนอีกด้วย เพราะบรากฎาร์ในปัจจุบัน ชาวจีนเป็นชนกลุ่มน้อยที่มีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและ ชาวจีนในประเทศไทยมีบทบาทมากในการประกอบธุรกิจการค้า ซึ่งทรงกันข้ามกับคนไทย ซึ่ง นิยมเข้ารับราชการ ประดิษฐ์ สุขุม พนวฯ การฝึกอบรมของคนจีนเน้นความสำเร็จและเชื่อ มั่นคง เองเป็นสำคัญ คนจีนจึงไม่ห้องเกรงใจใคร (ประดิษฐ์, 2514) ซึ่งทรงกันข้ามกับลักษณะ โภษที่ไปของคนไทย ซึ่งเชื่อฟังอาวุโส ไม่มีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง และมีความเกรงใจ จึง จากเหตุผลดังกล่าวจึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานช้อ 2.1.1, 2.1.2, 2.1.3

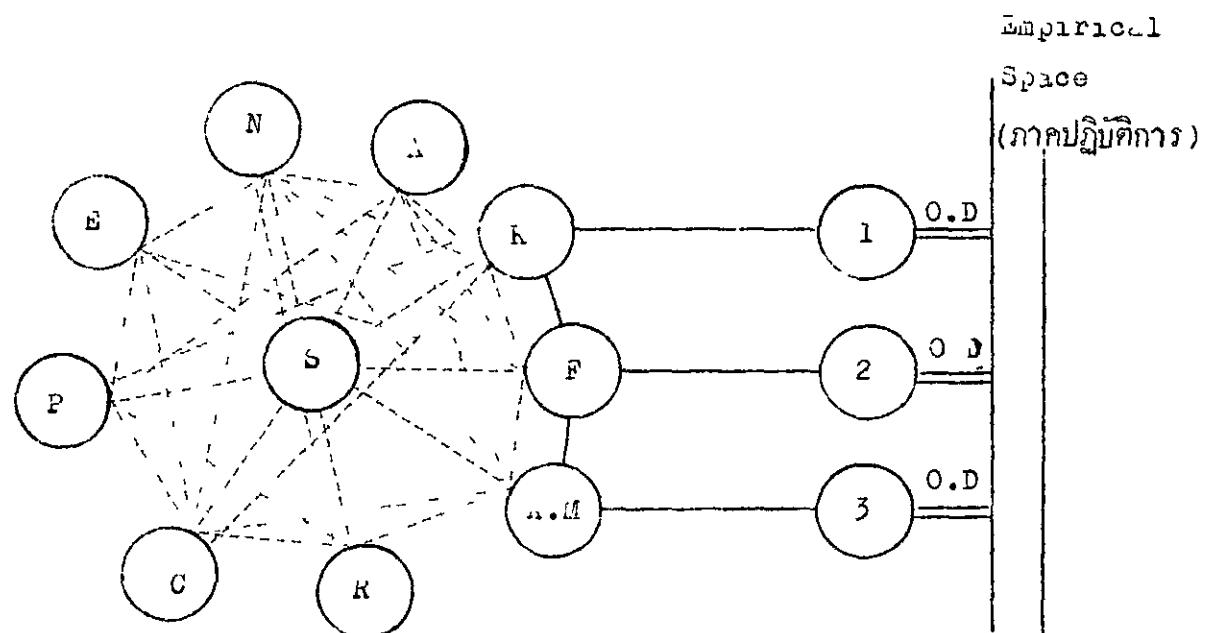
แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์

เมื่อเปรียบเทียบสภาพสังคมกรุงเทพฯ และสังคมค่างจังหวัด ประสิทชี บัวคลี กล่าวว่า สภาพสังคมกรุงเทพฯ จะแตกต่างไปจากค่างจังหวัด ทั้งนี้เป็นเพราะความเจริญในด้านวัสดุและความเจริญทางการศึกษา ลิ่งเหล่านักศึกษาส่วนเปลี่ยนมาаницในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก (ประสิทชี, 2514:16) เพราะพระ ประพิตรภา กล่าวว่าสังคมชนบทนั้น การเลี้ยงดูจะเน้นสัมพันธภาพมากกว่าความลัมฤทธิ์ผล เน้นการเลี้ยงดูสามารถก่อความบุคคลรرم การพึ่งพาอาศัยกัน เป็นเหตุให้มีการแข่งขันกันน้อย (พระพรา, 2510) ทรงกันข้ามกับสังคมนครหลวงซึ่งมีคนอยู่หนาแน่น ต้องแข่งขันกันเพื่อความอยู่รอด ประกอบกับภาระค่าส่วนมากได้รับการศึกษาสูงกว่าบุคคลในค่างจังหวัด จึงได้รับคำนิยมในการเลี้ยงดูบุตรจากสังคมตะวันตก เช่นเป็นโอกาสให้เด็กเป็นอิสระ ให้สิทธิในการแสดงความคิดเห็นมีสิ่ง วินเทอร์บทคอมพิวเตอร์ การฝึกความเป็นอิสระนั้นเมื่อความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ การฝึกอบรมเลี้ยงดูเด็กให้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์จะชี้อุปภัตต์ของการอบรมที่บ้าน ในระยะวัยก่อนเข้าโรงเรียน และปีแรก ๆ ในโรงเรียน การศึกษาหรือประสบการณ์ที่ได้รับเมื่อโถขันแหะจะไม่มีผลหรือมีผลเพียงเล็กน้อยต่อแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (McClelland, 1953) นอกจากสภาพสังคมที่ค่างกันจะทำให้การฝึกอบรมเลี้ยงดูครุ่นคาย กังวลแล้ว เชื้อสายและวัฒนธรรมที่ค่างกันมีการอบรมเลี้ยงดูบุตรค่างกันด้วย การอบรมเลี้ยงดูบุตรของคนจีนนั้น เน้นในด้านความซับซ้อน ออกหรา ซึ่งก่อให้เกิดลักษณะที่ สกินเนอร์ พนวัคนจีน มีความอุดสาหะ เต็มใจที่จะทำงานหนักเพื่อความก้าวหน้ามั่นคงในทางเศรษฐกิจ ขอความเป็นอิสระ และกล้าเลี้ยง ในการลงทุน (Skinner, 1953:91) อันเป็นลักษณะของผู้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง ทรงกันข้ามกับคนไทย สกินเนอร์ ให้ความเห็นว่าเป็นคนเกี้ยจว้านไม่เต็มใจทำงาน ไม่สนใจเรื่องความก้าวหน้าหรือการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงนั้น พ้อจะสรุปได้ว่า มีความพยายามในการทำงานเพื่อบรรลุความต้องการอันดีเยี่ยม มีความเป็นตัวของตัวเอง มีการแข่งขันหรือกระทำให้ตัวก้าวหน้าคลื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งน่าจะสัมพันธ์กับบทบาทของเพศชาย มากกว่าเพศหญิงและจากผลการวิจัยของ วรรษี รักธรรม (2515) พบว่าเพศหญิง มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ต่อกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญ จึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานข้อ 2.2.1, 2.2.2, 2.2.3 และ 2.2.4

การรักษาหน้า

เพราพร摊 ประพิตรภา, พนวฯ ในค้านการฝึกอบรมบุตรของบิความารคາไทยและบิความารคາจีนน บิความารคາไทยให้ร่างวัลและลงトイบุตร สูงกว่าบิความารคາจีนอย่างมีนัยสำคัญและพบว่าบิความารคາไทยคาดหวังในตัวบุตรมากกว่าบิความารคາจีน (เพราพร摊, 2510) ชี้งคิงค์ เมเยอร์ กล่าวว่าการคาดหวังในตัวบุตรมากเกินไป โดยไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เป็นอุปสรรคของการพัฒนาการสังคมของเด็ก (Dinkmeyer, 1967:168) และจากการศึกษาเปรียบเทียบการอบรมเด็กบุตรระหว่างสังคมกรุงเทพฯ และสังคมต่างจังหวัด พูนผล สุวรรณพัฒน์ พนวฯบุคคลในสังคมต่างจังหวัดถูกอบรมให้เกรงใจสูง เข้มงวดต่อระเบียบประเพณี ปฏิบัติตามกฎหมายของสังคม และเชื่อฟังญาติอาฐ (พูนผล, 1970:212) ต่างกับสังคมกรุงเทพฯ ที่มีคนอยู่คบคบ ห้องแข่งขันกัน พึงคนเองอยู่ตลอดเวลา ความเกรงใจหรือการรักษาหน้าหั้งของคนเองและของญาติจึงมีอยู่กว่า จะเห็นว่า การฝึกอบรมของบิความารคາไทยหัวฯ ไปและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมต่างจังหวัด เป็นการอบรมที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลแก่เด็ก ชี้งชัลลิแวนกล่าวว่า ความวิตกกังวลนี้เป็นตนเหตุของการรักษาหน้า เพราะการรักษาหน้าเป็นการช่วยลดความวิตกกังวล (Hall & Lutzey, 1970) ยิ่งบุคคลมีความวิตกกังวลมากเท่าไร ย่อมมีการรักษาหน้ามากขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะเพศหญิงซึ่งถูกอบรมให้สงบเสงี่ยมเจียมตัว และอยู่ในกรอบประเพณีมากกว่าเพศชาย น่าจะมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชายด้วย และในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาบุคคลตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 15-21 ปี ชี้งญาติอาฐ แบ่งไว้ว่าอายุ 15-16 ปี เป็นวัยรุนตอนตน เด็กในวัยนี้จะมีความวิตกกังวลสูงสุด มีความรู้สึกไม่แน่คงปลดภัยและความต้องการยอมรับสูง ส่วนบุคคลที่มีอายุ 19-21 ปีนั้น ญาติอาฐ ถือว่าเป็นวัยรุนตอนปลาย (สุชาตันทร์ เอ่ม, 2513:16) ในวัยรุนตอนปลายนี้เด็กจะเริ่มมีวุฒิภาวะความรู้และประสบการณ์ช่วยให้เข้าประเมินคนเองได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง มีความวิตกกังวลลดลง รู้สึกมั่นคง ปลอดภัยมากขึ้น เหตุผลดังกล่าวจึงเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานขอ 2.3.1, 2.3.2, 2.3.3 และ 2.3.4.

ผังทฤษฎีแสดงโครงสร้างความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า



S = สังคมประภค (Socialization)

Observation data

K = ความเกรงใจ (Kreng-Jai)

(พฤติกรรมที่แสดงออก

F = การรักษาหน้า (Self System)

โดยถูกจัดผลงานที่ทำได้

A.M. = แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (Achievement Motive)

จากแบบทดสอบ

C = การยอมตามผู้อื่น (Conformity)

A = ความวิตก兢惶 (Anxiety)

N = ความต้องการการยอมรับ (Need for Approval)

E = ความภาคภูมิในตนเอง (Self Esteem)

P = ความอ่อนน้อมถ่อมตน (Permissive)

R = การพึ่งตนเอง (Self Reliance)

1 = แบบทดสอบความเกรงใจ (Kreng-Jai Test)

2 = แบบทดสอบการรักษาหน้า (Self-system Test)

3 = แบบทดสอบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (Achievement Test)

ขบวนการสังคมประกิจ (Socialization) ที่บุคคลแต่ละคนในสังคมหนึ่งได้รับยอมมีหั้ง
เหี้ยนกันอย่างกว้าง ๆ และแตกต่างกันในรายละเอียด หั้งนี้ เพราะในสังคมยอมมีหั้งวัฒนธรรม
โดยส่วนรวมและวัฒนธรรมอยู่หรือวัฒนธรรมเฉพาะ มีงบุคคลยิดล็อเป็นแนวปฏิบัติแตกต่างกันไป
ตามเชื้อชาติ ฐานะทางเศรษฐกิจสังคม สถาพแวดล้อม ระดับการศึกษา และเพศ เป็นตน
และขบวนการสังคมประกิจที่บุคคลได้รับนี้ จะเป็นรากฐานของบุคลิกภาพของบุคคลในวัยรุ่นในท่อมา
ตามที่ פרอยค์ กล่าวว่า "A child is a factor of a man"

ขบวนการสังคมประกิจที่บุคคลได้รับนั้น อาจแบ่งได้อย่างกว้าง ๆ เป็น 2 ลักษณะ
กือการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้อารมณ์ และการอบรมเลี้ยงดูโดยใช้เหตุผล ซึ่งขบวนการสังคมประกิจ
ทั้งสองแบบนี้จะก่อให้เกิดบุคลิกภาพที่แตกต่างกันไปกล่าวคือ ถ้าบุคคลามุ่งอบรมเลี้ยงดูโดย
โดยใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล เช่น การมุ่งเน้นความต้องการ ที่เป็นที่ยอมรับของสังคมโดยไม่คำนึง
ถึงพัฒนาการของเด็กว่ามีความพร้อมเพียงใด การให้รางวัลและลงโทษเป็นไปตามอารมณ์ของ
บุคคล จะทำให้เด็กเกิดความวิตกกังวล (anxiety) เพราะเกิดความรู้สึกขาดความมั่นคง
ปลอดภัย (Insecurity) ต้องหาวิธีการต่อ ที่消除ความวิตกกังวลลง และเนื่องจาก
บุคคลใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล จึงทำให้เด็กไม่อาจคลายความวิตกกังวลaway ที่สุดเหตุผลได้
จึงต้องใช้กลวิธานการป้องกันตัวชนิดต่อ ที่อันก่อให้เกิด "ระบบตัวฉัน" (Self System) ซึ่ง
นอกจากนี้ยังทำให้เกิดได้เรียนรู้ว่าผู้ใหญ่เป็นผู้มีอำนาจ (Authority) เหนือคน เด็กจะยอม
กระทำการผู้ใหญ่ เรียนรู้ที่จะรับรักการแสดงพฤติกรรมความพอใจของคน ทั้ง ๆ ที่เต็มไปด้วย
ความวิตกกังวล เพราะมีความต้องการการยอมรับ (Need for Approval) สูง
ดังการศึกษาของคราวน์ และมาสโโลว์ (C. Crown and Harari, 1969: 95) ที่พบว่า
บุคคลที่มีความต้องการการยอมรับสูงจะปฏิบัติตามผู้มีอำนาจหรือผู้ใหญ่ (Authority) มากกว่า
บุคคลที่มีความต้องการการยอมรับน้อย นอกจากนี้แมคเดวิล (Mc. David and Harari,
1966 : 92) พบว่าความต้องการการยอมรับสูงสัมพันธ์โดยตรงกับค่านิยมไม่เครียดพันธุ์คือ
ความเอื้อเฟื้อเผื่อย ความเมตตากรุณา และความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน (Permissive)
ซึ่งจากการศึกษาของปราชญาลปน์ กฤดากร (2515) น่าว่าความสุภาพมีความลับพันธ์โดยตรงกับ
ความเกรงใจ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วีราพร (2514) ที่พบว่า บุคคลที่มีความเกรงใจ
มากมักจะแสดงพฤติกรรมไม่ก้าวหน้า มีอารมณ์เย็น มีความสงบ เสียงเรียบร้อย ไม่กล้าขัดแย้งบุคคล

ข้อมูลการทำความค้าสั่งของบุรุษทั้ง ๆ ที่ไม่ทรงกับความต้องการของคน เพื่อนำสืบเลี้ยงโภชนาหารือ การซัดแย้งกับบุรุษ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับจากสังคม ซึ่งลักษณะเหล่านี้ล้มพังโดยทรงกับการเห็นด้วย กับความคิดของบุรุษ หรือการเห็นด้วยกับมั่นคงฐานรองสังคม (Conformity) (Mc. David and Harary, 1969 : 332) ซึ่งก่อให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนมีค่าอย่าง (Low Personal Worth) และมีความภาคภูมิในตนเองค่า (Low Self Esteem) ทำให้บุคคลขาดความกระตือรือล้น ขาดความคิดสร้างสรรค์ กลอกรจนขาดความต้องการความสำเร็จ (Need for achievement) ในระดับสูง ในทางตรงข้ามถ้าบุคคลสามารถเลี้ยงดูโดยใช้เหตุผลแล้ว จะทำให้เกิดสามารถ ควบคุมตนเองได้ มีวินัยในตนเอง ไม่ต้องให้บุญหรือกวนใจกับภาระงานของความคุณพุทธิกรรม ถึงเช่นเดียวกับที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูตามแบบแรก เกิดจะได้รับการฝึกความเป็นอิสระ ไม่พึ่งพาบุญชั้น ทำให้เกิดมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความภาคภูมิใจในตนสูงสุด และรู้สึกว่าตนมีค่า ซึ่งการอบรม เลี้ยงดูเช่นนี้ ก่อให้เกิดแรงจูงใจให้สำเร็จธุระดับสูงขึ้นในบุคคล และมีความรู้สึกอิสระในการคิดริเริ่ม สร้างสรรค์

/ ครอบครัวเป็นหน่วยของลิงแวงล้อมและวัฒนธรรมหน่วยแรกที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็ก พอเมื่อเป็นหนึ่งเดือนลีอห์ทำให้เกิดเข้าใจโลกภายนอกและลิงแวงล้อมที่ทางออกไป ประสบการณ์ ค่านิยม แบบแผนทางพุทธิกรรมที่ปึกழาราคำให้กับเด็กนั้น จะช่วยให้เกิดเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ตั้งแต่วัยเริ่มค้น อันจะ เป็นรากฐานที่จะช่วยให้เกิดໄค์เรียนรู้ที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ในสังคมที่กว้างออกไป เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม เช่นเดียวกับที่เป็นที่ยอมรับของบุคคล

เครื่องมือที่ใช้ในการรับรองความช้อมูล

1. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรับรวมข้อมูลแบ่งเป็น 3 ชนิดคือ

1. แบบสอบถามความเกรงใจ
2. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจฝ่ายที่
3. แบบทดสอบวัดการให้หน้าเลียนหน้า

1. แบบสอบถามความเกรงใจ

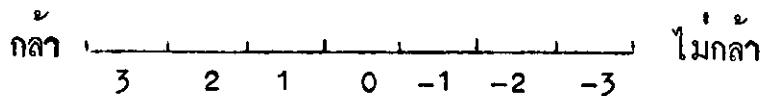
1.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เป็นแบบสอบถามที่ วีราพร เทพวีระพงษ์ (วีราพร, 2514) ได้สร้างขึ้นโดยรับรวมเหตุการณ์หรือความรู้สึกเกรงใจที่อาจพบได้ในชีวิตประจำวัน มาสร้างเป็นแบบสอบถาม ลักษณะของแบบสอบถามจะถามเกี่ยวกับความรู้สึกของบุคคลซึ่งสมมุติให้มีสถานภาพต่างกัน เช่น ศิษย์เก่า บุตรกับบิดามารดา หรือ สถานภาพเท่าเทียมกัน เช่น เพื่อนกับเพื่อน โดยสมมุติให้ผู้ทดลองอยู่ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน และมีบทบาทแตกต่างกัน 10 บทบาท

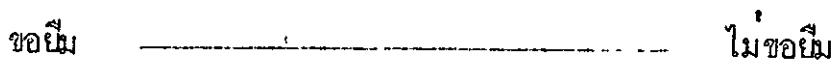
ตัวอย่างแบบทดสอบ

ก. ในฐานะที่หาน เป็นศิษย์ ความสัมพันธ์กับอาจารย์

1. เช่นห้องเรียนสายกว่าอาจารย์



2. ขอเมี้ยดเข้าของเงินทอง



1.2 วิธีดำเนินการสอบ

ให้ผู้ตอบอ่านขอความที่กำหนดสถานการณ์ให้และพิจารณาว่าถูกทดสอบ
มีบทบาทเช่นที่กำหนดให้ และอยู่ในสถานการณ์ที่กำหนดให้นั้นจะมีความรู้สึกอย่างไร แล้วจึงวง
กลมรอบตัวเลขที่แสดงระดับความรู้สึก ซึ่งทรงกับความรู้สึกของผู้ถูกทดสอบ

ตัวเลขทาง ๆ ตาม Scale แสดงความรู้สึกดังต่อไปนี้คือ^๑
ในฐานะที่ท่านเป็นกษิษต์ความสัมพันธ์กับอาจารย์
เข้าห้องเรียนสายกว่าอาจารย์ กล้า _____ ไม่กล้า

3 2 1 0 -1 -2 -3

- 3 แสดงว่า เกรงใจมากที่สุด
- 2 แสดงว่า เกรงใจมาก
- 1 แสดงว่า เกรงใจบ้าง
- 0 แสดงว่า กำลังกันระหว่างเกรงใจกับไม่เกรงใจ
- 1 แสดงว่า น้อยที่สุด
- 2 แสดงว่า ไม่เกรงใจ
- 3 แสดงว่า ไม่เกรงใจมากที่สุด

1.3 เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ในการตรวจให้คะแนนคำตอบจะถือเอาจากความรู้สึกที่แสดงออกเป็นเกณฑ์
จะพบว่าคำที่ใช้กับมาตราส่วนในแบบทดสอบนั้นมี 2 ประเภท

ประเภทหนึ่ง เป็นที่ค่าแสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้มีความเกรงใจมาก ถ้าบุคคล
แสดงความรู้สึกทรงกับคำนั้น เช่น เกรง อาย ไม่กล้า ไม่ปฏิเสธ ในกรณีเช่นนี้จะให้ 7 คะแนน
สำหรับผู้ที่ตอบแสดงความรู้สึกว่ามีความเกรงใจมากรองลงไปจะให้คะแนน 6, 5, 4, 3, 2 หรือ

1 ความลักษณะ

ประเกทที่สอง เป็นคำที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้เกรงใจน้อย ด้านบุคคลนั้น แสดงความรู้สึกของบุคคลนั้น เช่น กระทำ คือว่า โถ้แย้ง ในกรณีแรกนี้จะให้ 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ตอบแสดงความรู้สึกว่ามีความเกรงใจน้อย และให้คะแนน 2, 3, 4, 5, 6 และ 7 คะแนน แก่ผู้ตอบแสดงความรู้สึกเกรงใจมากขึ้นตามลำดับ

วีราพง (2514, 39) ได้หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยวิธี Split-Half และใช้สูตรของ เสปิร์เม้นท์ บรรวน์ ได้ค่าความเชื่อมั่น = .6205 (N=69) และจากการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นจากการทดสอบจริงด้วยวิธีเดียวกันได้ค่าความเชื่อมั่น = .9036 (N=225)

2. แบบทดสอบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์

เป็นแบบทดสอบชนิดที่เป็นรูปภาพ ชื่ออนันต์ จันทร์กิว (อนันต์, 2514) สร้างขึ้น โดยอาศัยแนวความคิดจากแบบทดสอบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของแม็คเคลลแลน (McClelland, 1953)

2.1 ลักษณะของแบบทดสอบ

เป็นภาพลายเส้นขาวดำ เชียนในขนาด 8 - 10 นิ้ว มีจำนวน 6 ภาพ ภาพละ 1 แผ่น จากการทดลองสอบหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับนี้ของอนันต์ จันทร์กิว โดยวิธี Split - Half (Garret, 1968: 143) ได้ค่าความเชื่อมั่น = .2564 (N = 79) และจากการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นจากการทดสอบจริง โดยวิธีเดียวกันได้ค่าความเชื่อมั่น = .7415 (N=190)

2.2 การตอบแบบทดสอบ

ให้นักเรียนดูภาพแต่ละภาพอย่างรอบคอบ และให้นักเรียนแต่งเรื่องจากภาพแต่ละภาพ โดยใช้จินตนาการและแต่งเรื่องให้มีเครื่องศิริ สมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในการแต่งเรื่องนั้นให้นักเรียนพยายามแต่งโดยอาศัยคำราม 4 ขอ ข้างลงนี้เป็นหลัก คือ

1. เกิดอะไรขึ้น บุคคลในภาพคือใคร
2. อะไรทำให้เกิดสถานการณ์ขึ้นนั้น นั้นคือมีอะไรเกิดขึ้นในอดีต

3. เขากำลังคิดอะไร หรือเขากองการอะไร
4. ต่อไปจะอะไรเกิดขึ้น หรือจะทำอะไรต่อไป

2.3 เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้เขียนให้เกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตรฐานของเม็คแคลลแลนและคอลล์ (McClelland, et, al, 1966 : 179 - 204) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังนี้ คือ เรื่องที่นักเรียนแต่งให้คลอดเรื่องหนึ่ง ๆ และพิจารณาคุ่าว่า เรื่องที่แต่งนั้นเกี่ยวกับ Achievement Goal หรือไม่ Achievement Goal หมายถึงความสำเร็จในการแข่งขันหรือการทำดีด้วยการปฏิบัติให้ดีเยี่ยมถึงขั้นมาตรฐาน (Standard of Excellence)

| Achievement Goal | แบ่งออกเป็น 3 อย่างคือ |
|-----------------------------------|--|
| AI = Achievement Imagery | (จินตนาการล้มทิช) |
| UI = Unrelated Imagery | (จินตนาการที่ไม่เกี่ยวข้องกัน) |
| TI = Doubtful Achievement Imagery | (จินตนาการที่ไม่แน่ใจ) |
| Categories ต่อไป | ถ้าเรื่องใดเป็นจินตนาการล้มทิช (AI) จะให้คะแนนใน Sub Categories ต่อไป แต่ถ้าเรื่องใดพิจารณาแล้วว่า เป็นจินตนาการที่ไม่เกี่ยวข้อง (UI) หรือจินตนาการที่ไม่แน่ใจ (TI) จะให้คะแนนเป็น 0 แต่จะไม่ให้คะแนนใน Sub Categories ต่อไป |

หลักเกณฑ์การพิจารณาว่า เรื่องใดเป็นจินตนาการล้มทิช (AI) หรือไม่ เรื่องนั้นจะต้องเข้าหลักเกณฑ์โดยขอให้อ่านหนังสือดังนี้

1. การแข่งขันด้วยการปฏิบัติให้ดีถึงมาตรฐาน (Competition with a Standard of Excellence)

ค. ลักษณะในเรื่อง เกี่ยวกับการแข่งขัน พยายามเอาชนะหรือทำให้ดีกว่าคนอื่น ๆ

ธ. ลักษณะในเรื่อง เกี่ยวกับการแข่งขัน หรือความพยายามที่จะให้ได้มาซึ่งความสมประสงค์ในเบื้องหนาย หรือพยายามทำให้ดีที่สุดมากกว่าคนอื่น ๆ

๑. ลักษณะที่แสดงความต้องการของคนเองที่จะแสดงหรือทำให้คุณสูง
ลักษณะ
2. ความสำเร็จที่เป็นเอกภาพ (Unique Accomplishment) ลักษณะ
ที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จที่ไม่ใช่งานประจำวัน เป็นความสำเร็จที่พิเศษกว่าธรรมชาติ
3. ลักษณะที่เกี่ยวกับความสำเร็จระยะยาว (Long Term Involvement)
เช่น ความสำเร็จในชีวิต ต้องการเป็น แพทย์ วิศวกร พนักงาน นักธุรกิจ
เมื่อพิจารณาแล้วว่า เรื่องใดเป็น AI ก็ให้คะแนนในช่องอยู่ตอนไปดังนี้
- | | | | | | | | | | | |
|----|---|---|-----------------|-----------------|----|----|-----|----------------|----------------|---------|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 |
| AI | N | I | Ga ⁺ | Ga ⁻ | Bp | Bw | Nup | G ⁺ | G ⁻ | Ach. Th |
- 1AI(Achievement Imagery) ลักษณะในเรื่องแสดงถึงการกระทำการแข่งขัน เพื่อบรรลุความสำเร็จตามมาตรฐานอันดีเยี่ยม ตามเกณฑ์ความล้ำ
- 2 N (Need For Achievement) หมายถึงความต้องการหรือความปรารถนาที่จะบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย หรือความสัมฤทธิ์ผล เช่น เขาต้องการเป็นหมอ หรือขอความที่ดีให้เห็นแรงจูงใจฝึกหัดมาก ๆ เช่น เขาตัดสินใจที่จะทำให้ให้คะแนนดี และขอความที่ต้องการโดยเฉพาะ เช่น "เขาต้องการประดิษฐ์ให้สำเร็จ" แต่การให้คะแนน N ไม่ใช่ให้ทุกครั้งที่มีความต้องการ
- 3 I (Instrumental Activity) กิจกรรมอันเป็นเครื่องมือให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมาย หรือกิจกรรมอันเป็นแนวทางให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายในการให้คะแนนเป็น I⁺, I, I⁻ เพื่อแสดงว่าผลของความคิดหรือกิจกรรมนั้นสำเร็จ (Successful) ยังไม่แน่ใจ (Doubtful) หรือไม่สำเร็จ (Unsuccessful)
- 4,5, Ga⁺ และ Ga⁻ (Anticipatory Goal Status) ความคาดหมายว่าจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว
Ga⁺ ให้เมื่อคาดหมายว่าจะสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย
Ga⁻ ให้เมื่อคาดหมายว่าจะผิดหวัง
- 6,7 Bp, Bw (Obstacle or Block) อุปสรรคที่มาขัดขวางมิให้ทางของกิจกรรมบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย หรือความสำเร็จ แบ่งเป็น 2 อย่าง

Bp อุปสรรคที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล เช่น ขาดความเชื่อมั่น

Bw อุปสรรคที่เกิดจากสิ่งภายนอกตัวบุคคล เช่น สิ่งแวดล้อม

8 Nup (Nurturant Press) ความช่วยเหลือที่ให้บรรลุถึงจุดประสงค์

ได้แก่ แรงกระตุ้นหรือบุคลมารช่วยให้บรรลุถึง Goal

9,10 G⁺, G⁻ (Affective States) ความรู้สึก (อารมณ์) ที่เกี่ยว
ข้องกับความสำเร็จหรือความคับข้องใจที่เกี่ยวกับความล้มเหลว

G⁺ คือความรู้สึกที่เป็นบวกเกี่ยวกับความสำเร็จหรือความสำเร็จ

G⁻ คือความรู้สึกที่เป็นลบเกี่ยวกับความล้มเหลวหรือผลลัพธ์ห่างในความสำเร็จ

11 Ach. Th. (Achievement Theme) มีจินตนาการไปสัมฤทธิ์ เป็นจุดเด่น
ของเรื่องราวที่แต่ง

แหล่งเรื่องจะมีการให้คะแนน 11 จุดด้วยกัน ซึ่งคะแนนสูงสุดของแหล่งเรื่องจะ
ให้คะแนน (อนันต์, 2514:28-33).

3. แบบทดสอบให้หน้าเสียงหน้า

ผู้เขียนและคณะชี้งประกอบด้วย บุหงา วชิระศักดิ์มังคล ประภาพิษ ศรีครุฑ์
แฉะภักดี ปรีรวรรณ ไกรรวมกันสร้างแบบทดสอบนี้ด้วยภาพให้หน้าเสียงหน้า ภายใต้การ
แนะนำของ ดร.วีรบุรุษ วิเชียรโชติ และ ดร.นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ โดยมีขบวนการดัง
กล่าวไปนี้

1. รวบรวมเรื่องประทับใจ (Critical Incident) เกี่ยวกับการให้หน้าเสียงหน้า ของนิสิตปริญญาโท สาขาวิชawiya สาขาวิชาแนะแนว และนิสิตวิชาเฉพาะ
สาขาวิชาแนะแนวการศึกษาที่เรียนวิชา General Psychology และ Theories
of Personality

2. รวบรวมเรื่องประทับใจ (Critical Incident) และการสมมุติ
คำกับพฤติกรรม (Word Association) จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยม

ศึกษา ถึงระดับอุดมศึกษาพบว่า คำที่สัมพันธ์กับโรคหัวน้ำเป็นคำที่เกี่ยวกับภูมิใจ ภาระภูมิ คีใจ พ่อใจ ปินดี และขอบ ส่วนคำที่สัมพันธ์กับเสียหน้าเป็นคำที่เกี่ยวกับ โกรธ อาย กังวล ขายหน้า เสียหน้า ไม่พอใจ เป็นคน

3. วิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ของเรื่องประทับใจ ที่ร่วบรวมได้ เพื่อถูกระดับการณ์ ที่ทำให้เกิดหน้า หรือเสียหน้า ฐานะของบุคคลที่เกี่ยวข้องความรู้สึกที่เกิดขึ้นระหว่างโรคหัวน้ำ เสียหน้า และพฤติกรรมที่แสดงออก

4. สร้างสถานการณ์ให้กระทั่งรัก โดยอาศัยเค้าโครงเรื่องของเรื่องราวที่ร่วบรวมมาได้ใช้คำที่แสดงความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่แสดงออกในเรื่องราวนั้น ๆ เป็นเกณฑ์ในการสร้างระดับความรู้สึกต่าง ๆ 7 ระดับ

ตัวอย่างในการสร้างสถานการณ์จากเรื่องราว เสียหน้า ที่ร่วบรวมมา

"ครั้นเมเยอร์ คนใหม่ เดินไม่เอาไหนเลยนะ" นิสิตคนหนึ่งวิจารณ์

"อ้อ เดินเอวแก้ว เชี้ยว ตื๊อไม้ก็ไม่สวย ห้ามลีก" อีกคนหนึ่งเห็นด้วย

"รู้อย่างนี้ให้คนเก่าเดินเสียบังคับกว่า ถึงข้าหน้าก็ไม่เป็นไร หน้าตา ก็สวยเดิน ก็สวย" คนที่สามกล่าวเสริม

ข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นครั้นเมเยอร์คนใหม่รู้สึกหั้ง โกรธและอายสลับกันไป เมื่อรับฟังเรื่องราวที่เพื่อนสนิทนำมากอก แล้วก็บังพลา โทรศัพท์ครั้นเมเยอร์คนเก่า เพราะเหตุว่าเดินตีกวางชาฟเจ้า

"ก็ถาว่าเราเดินไม่คีแล้ว ทำไม่เอาไม่มาเดินเสียเองล่ะ" ข้าพเจ้าพูดอย่างโมโหมะ

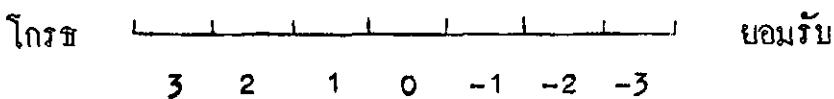
"คงดูบูด เรายังไม่ลงไปซ้อมแล้ว เย็นนี้ ใครเดินสวนก็ไปเชิญมาเดินซี"

"อย่าทำบ่ำนั้นนั่น อีกไม่เท่าไร ก็จะถึงวันเดินจริงแล้ว ซ้อมให้มากหน่อยซี" เพื่อนข้าพเจ้าปลอบ

"เรื่องอะไรจะซ้อมให้เมื่อยต่อไปอีก เขอก้าวเราเดินไม่คีให้ใหม่ล่ะ ไม่รู้จะตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่ซ้อมอีกแล้ว"

ผู้เขียนและคณะได้นำเอาเรื่องราวนี้มาทำให้เป็นสถานการณ์ใช้ทดสอบความรู้สึก เสียงหน้า ดังนี้

ลักษณะวัดบันทึกนี้ได้รับเลือกให้เป็นครั้งเมเยอร์กันในมี ลักษณะวัดบันทึก ให้เป็นหลักบนวิชาการ ว่าเชอเดินส่วนตัวคนเก่าไม่ได้ ถ้าหันเป็นลักษณะวัดบันทึก หันจะรู้สึกโกรธและไม่อยากเดินหรือยอมรับแล้วปรับปรุงการเดินใหม่



5. นำเรื่องราวดังนี้มาหังหมก คัดเลือกเอาเรื่องที่เกี่ยวกับโศกหน้าหรือเสียงหน้า อายุ่งเหงาขัด มาสร้างเป็นแบบทดสอบ ซึ่งมีลักษณะ เป็นแบบสอบถาม ความรู้สึกและพฤติกรรม ในสถานการณ์ต่าง ๆ กับบุคคลในฐานะทางสังคมต่าง ๆ กัน แยกเป็นแบบทดสอบโศกหน้า 1 ฉบับ และแบบทดสอบเสียงหน้า 1 ฉบับ

6. นำแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับนี้ไปทดสอบครั้งแรกกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน เพื่อวิเคราะห์ความตื้นในการเลือกตอบแบบทดสอบโศกหน้า เสียงหน้า ว่าจะจำแนกบุคคลได้ หรือไม่ ต่อมานำผลที่ได้มาปรับปรุง แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ปรับปรุงแบบทดสอบให้รักภูมิชน ต่อมานำแบบทดสอบที่ปรับปรุงครั้งหลังสุดไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน

7. วิธีคำนวณการทดสอบให้บัญชีอ่านสถานการณ์เกิดขึ้น และพิจารณาว่าถูก สอบตกอยู่ในสถานการณ์ไหน จะมีความรู้สึกอย่างไร แล้วจึงวงกลมรอบตัวเลขที่แสดง ระดับความรู้สึก ซึ่งตรงกับความรู้สึกของผู้ทดสอบ

ตัวเลขต่าง ๆ ตาม Scale แสดงความรู้สึกดังต่อไปนี้

ในการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุมถ้ามีคนอื่นเสนอความคิดเห็นทาง หันมักจะรู้สึก ไม่พอใจ



| | | |
|----|---------|----------------------------|
| 3 | แสดงว่า | เสียหน้ามากที่สุด |
| 2 | แสดงว่า | เสียหน้ามาก |
| 1 | แสดงว่า | เสียหน้าบาง |
| 0 | แสดงว่า | ยังก้าวถึงกัน |
| -1 | แสดงว่า | เสียหน้าน้อยที่สุด |
| -2 | แสดงว่า | ไม่เสียหน้า |
| -3 | แสดงว่า | ไม่มีความรู้สึกเสียหน้าเลย |

8. เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

นำแบบทดสอบหังไห้น้ำ เสียหน้ามาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ลักษณะ
ถ้าตอบตรงกับความรู้สึกและพฤติกรรมที่แสดงให้หน้าหรือเสียหน้ามากที่สุด จะให้ 7 คะแนน
และ 6 5 4 3 2 1 ในลักษณะการให้หน้า หรือเสียหน้ารอง ๆ ลงมา

9. วิเคราะห์อาภานาจจำแนก

หลังจากตั้งค่าให้คะแนนตามเกณฑ์ลักษณะข้างบนแล้วนำวิเคราะห์เพื่อ
หาอาภานาจจำแนกของแบบทดสอบโดยใช้ t-test (Edward, 1950 : 372) เลือก
ข้อทดสอบที่มีอาภานาจจำแนกสูง ๆ ไว้ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป จากการเลือกข้อ
ทดสอบได้ดังนี้

| | | |
|-------------------|----|-----|
| แบบทดสอบ เสียหน้า | 30 | ชขอ |
| แบบทดสอบ ให้หน้า | 30 | ชขอ |

ผลการวิเคราะห์ข้อทดสอบปรากฏคังหาร่าง 1

ตาราง 1 ค่าอ่านจากจำแนกของแบบทดสอบไทยหน้า เสียงหน้า

| ข้อที่ | แบบทดสอบเสียงหน้า | แบบทดสอบไทยหน้า |
|--------|---------------------------|---------------------------|
| | ค่าอ่านจากจำแนกที่ไทย (t) | ค่าอ่านจากจำแนกที่ไทย (t) |
| 1 | 3.8863** | 3.2639** |
| 2 | 3.6239** | 3.4079** |
| 3 | 4.0888** | 1.4008* |
| 4 | 3.4686** | 3.0025** |
| 5 | 3.8980** | 2.9739** |
| 6 | 2.4108* | 1.7557* |
| 7 | 3.5174** | 2.4902* |
| 8 | 3.7039** | 1.7655* |
| 9 | 2.5686** | 1.9803* |
| 10 | 2.4224* | 1.7520* |
| 11 | 4.2210** | 1.7762* |
| 12 | 4.8488** | 2.5075* |
| 13 | 2.6912** | 3.4185** |
| 14 | 4.3547** | 1.7289* |
| 15 | 2.4673* | 1.7410* |
| 16 | 4.2637** | 1.7023 |
| 17 | 3.1815** | 1.7005 |
| 18 | 3.4805** | 2.2828* |
| 19 | 3.5693** | 1.7974* |
| 20 | 4.3306** | 2.2478* |
| 21 | 2.8991** | 1.7857* |

ตาราง 1 (ต่อ) ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบไกด์น่า เสี่ยห์หน้า

| ข้อที่ | แบบทดสอบเสี่ยห์หน้า | แบบทดสอบไกด์น่า |
|--------|--------------------------|--------------------------|
| | ค่าอำนาจจำแนกที่ไกด์ (t) | ค่าอำนาจจำแนกที่ไกด์ (t) |
| 22 | 3.3960** | 1.7289 |
| 23 | 3.1293** | 1.7519* |
| 24 | 3.6704** | 2.0683* |
| 25 | 2.4721* | 2.3068* |
| 26 | 3.0963** | 2.3572* |
| 27 | 4.5168** | 1.7132 |
| 28 | 2.5699** | 2.6294* |
| 29 | 2.9434** | 2.1148* |
| 30 | 2.9187** | 3.8492** |

$$t .05 = 1.729$$

$$t .01 = 2.539$$

10. ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบไกด์น่าเสี่ยห์หน้า นำข้อทดสอบที่ไกด์ตเลือกแล้วนี้ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 120 คน ในการทดลองสอนนั้นไกด์คำว่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split - Half) (Garrett 1966 : 143) ซึ่งได้ไกด์คำว่าความเชื่อมั่นดังนี้

แบบทดสอบเสี่ยห์หน้าไกด์คำว่าความเชื่อมั่น = .8390 (N=79)

แบบทดสอบไกด์น่าไกด์คำว่าความเชื่อมั่น = .7217 (N=79)

11. ความเที่ยงตรงของแบบทดสอบให้หน้าเสียง

ในการ Construct Validity ในที่นี้ได้กระทำตามวิธีที่ไปนี้

1. การวิเคราะห์เป็นรายชื่อ (Item analysis technique)

จากการวิเคราะห์เป็นรายชื่อพนักงานอาจจำแนก (t) มีดังนี้

แบบทดสอบเสียงหน้า t มีค่าอยู่ระหว่าง 2.4108-4.8488

แบบทดสอบให้หน้า t มีค่าอยู่ระหว่าง 1.7005-3.8492

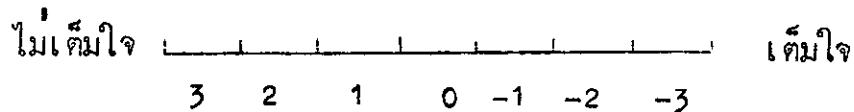
มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าแบบทดสอบมีอำนาจจำแนกสูงพอสมควร

2. การหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบชนิดอื่น ๆ โดยนำแบบทดสอบที่หน้าไปหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบวิตถกังวล (ประดิษฐ์, 2514) ให้ค่า $r = .2037$ ($N = 80$) และเมื่อนำแบบทดสอบเสียงหน้าไปหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบวิตถกังวลให้ค่า $r = .2555$ ($N=80$)

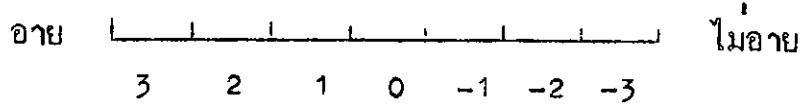
ตัวอย่างแบบทดสอบ

แบบทดสอบเสียงหน้า

1. สิงchar เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย เช้าไปสมัครงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง ผู้จัดการให้เข้าเป็นพนักงานเดินคลากรายสัปดาห์ หานคิดว่าสิงcharจะเต็มใจทำงานนี้หรือไม่

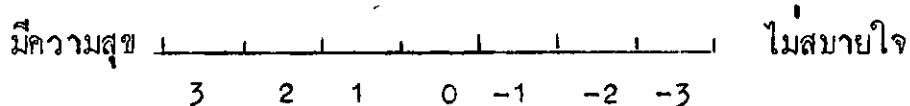


2. ไวนอน เป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับเกรด แต่สอบเข้าเรียนต่อในสถาบันอื่นไม่ได้ ในขณะที่เพื่อนซึ่งเรียนร่วมกันสอบเข้าได้ หานคิดว่าไวนอนจะรู้สึกอย่างไร

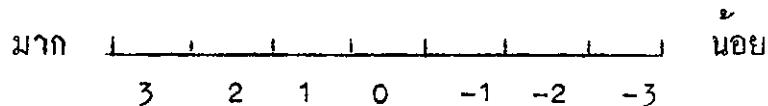


ตัวอย่างแบบทดสอบให้หน้า

1. ชาติชาย มีโอกาสไปเที่ยวนครทุ่งกันนายอำเภอ นายอำเภอได้แนะนำให้ชาวบ้านทราบว่า ชาติชายเป็นหัวหนาของนายอำเภอ ทั้ง ๆ ที่ความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น ท่านคิดว่าชาติชายจะมีความรู้สึกอย่างไรในการไปเที่ยวครั้งนี้



2. ท่านชอบให้คนอื่นทำตามความเห็นของท่านมากน้อยเพียงไร



บทที่ 3

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนครูระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาขั้นสูง ปีการศึกษา 2515 ในจังหวัดภาคใต้และกรุงเทพมหานคร จำนวน 212 คน ซึ่งแสดงรายละเอียดแยกประเภท กลุ่มตัวอย่างเชื้อสายระดับการศึกษาและเพศ ดังนี้

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้น ดินทราย เชื้อสาย และเพศ

| | ระดับชั้น | เชื้อสายไทย | | เชื้อสายจีน | | รวม |
|------------------------------|-----------|-------------|---------|-------------|---------|-----|
| | | เพศชาย | เพศหญิง | เพศชาย | เพศหญิง | |
| 1 กลุ่มตัวอย่างภาคใต้ | | | | | | |
| โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช | ม.ศ.3 | - | 12 | - | 13 | |
| โรงเรียนเบญจมราษฎร์ | ม.ศ.3 | 13 | - | 25 | 12 | - |
| วิทยาลัยกรุงศรีธรรมราช | ป.กศ.สูง | 13 | 13 | 26 | 13 | 26 |
| รวม | | 26 | 25 | 51 | 25 | 51 |
| 2 กลุ่มตัวอย่างกรุงเทพมหานคร | | | | | | |
| โรงเรียนนพรัตน์วิทยา | ม.ศ.3 | 12 | 13 | 25 | 14 | 11 |
| วิทยาลัยกรุงบ้านสมเด็จ | ป.กศ.สูง | 5 | 12 | 1 | 4 | |
| วิทยาลัยกรุงเพชรบุรี | ป.กศ.สูง | 3 | 15 | 1 | 2 | |
| วิทยาลัยกรุงจันทร์เกี้ยม | ป.กศ.สูง | 4 | 12 | 51 | 2 | - |
| รวม | | 24 | 52 | 76 | 18 | 16 |
| | | | | | | 34 |

เกณฑ์ในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่ม (Random Sampling) ได้
 เพราะความไม่สะดวกหลายประการ ดังนั้นจึงเลือก จังหวัด โรงเรียนและวิทยาลัยที่จะใช้
 นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยแบบ Purposive Sampling โดยพิจารณาตามหลัก
 เกณฑ์ดังนี้

การเลือกจังหวัดในภาคใต้

1. เป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่ในภาคใต้

2. เป็นจังหวัดที่ความเป็นอยู่ ชนชั้นรرمเนี่ยม ความเชื่อ และค่านิยมประจำ
 ภาคบังคับเหลืออยู่

3. มีคนเชื้ออาศัยอยู่มาก

การเลือกโรงเรียน

1. เป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตชุมชน มีห้องนักเรียนไทยเชื้อสายจีน และ
 นักเรียนไทยเชื้อสายไทย ฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมของนักเรียนกระจายอยู่ทุกรั้งดับ
2. ทางโรงเรียนให้ความร่วมมือในการทดสอบ

การเลือกนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

จากการทดสอบตามรายละเอียดส่วนตัว (คุณภาพนักเรียน) ให้แก่นักเรียนในระดับชั้น
 ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อคัดเลือกเอาผู้ที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการศึกษา ถ้าหากว่ามีจำนวน
 มากกว่าที่ต้องการศึกษาจะนำมาเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เท่าทิวิธีวิธีสุ่มตัวอย่างแบบ Simple
 Random Sampling จนกว่าจะได้จำนวนครบทุกคนที่ต้องการ

เหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. เนื่องจากการศึกษารัฐนี้เกี่ยวกับค่านิยมเชิงงานวิจัยของ นวลดเพ็ญ
 วิเชียร ใจดี เมื่อปี 1968 ได้กล่าวไว้ว่า แคนท์เบอร์ แล้ว เชียร์ พน่าว่า เด็กที่มีอายุระหว่าง

9-15 ปี เป็นวัยที่มีความประพฤติอยู่ในมาตรฐานทางวัฒนธรรมสูงสุด (ประดิษฐ์, 2514:30) ผู้วิจัยจึงได้เลือกศึกษาภัณฑ์เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งมีอายุเฉลี่ยประมาณ 15 ปี

2. Hall และคณะได้ทำการศึกษาเก็บวัยรุ่นที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ค้างกัน ลิ่งหนึ่งที่เข้าพนักศึกษาและค่านิยมปัจจุบันของวัยรุ่นจะกล่าวเป็นลิ่งที่หง่ายลึกลงไป แสดงถึงว่าถ้าเด็กมีค่านิยมอย่างไรในปัจจุบันแล้ว เมื่อเดินทางเป็นผู้ใหญ่เขาก็มีแนวโน้มที่จะยังคงยึดถือค่านิยมนั้นอยู่ (Hurllock, 1967:4) ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาภัณฑ์เรียนชั้นมัธยศึกษาปีที่ 15-21 ปี ซึ่งถือว่าเป็นวัยรุ่นตอนกลาง และวัยรุ่นตอนปลาย ทั้งนี้เพื่อจะศึกษาถึงการพัฒนาในค้านการยึดถือค่านิยมของวัยรุ่นทั้ง 2 ระดับด้วย

3. การเลือกกลุ่มตัวอย่างจากจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นกลุ่มตัวอย่างจากภาคใต้นั้น เพราะความลักษณะที่ตั้งของตัวจังหวัด นครศรีธรรมราชมีลักษณะเป็นเมืองปิด และเป็นเมืองโบราณแก่แก้วที่สุดในประเทศไทย เป็นศูนย์รวมของศาสนาในสมัยโบราณ (ตรี อมานะกุล, 2513:325) และปัจจุบันนี้ชาวเนื้องส่วนมากยังรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีประจำภาคอยู่ เช่น การทำบุญเทือนลิบ ประเพณีศักพะ และ มีศิลปะพื้นเมืองหลงเหลืออยู่มาก เช่น การแหง 'หนังตะลุง มโนราห์' อารีพหลักของคนไทยพื้นเมืองคือการก่อสร้าง เช่น การปูถูกข้าว การทำส่วนย่าง การทำส่วนยลไม้ ส่วนที่คลาดท่าทางซึ่งเป็นย่างการค้านมีชาวจีนอยู่มาก (เจ้าฟ้าภาณุรังษีสว่างวงศ์, 2504:99) จากลักษณะโดยทั่วไปของจังหวัดตรงกับเกณฑ์ทองของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างจากจังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นกลุ่มตัวอย่างจากภาคใต้

4. การที่เลือกนักเรียนจากวิทยาลัยครุศาสตร์ชั้นมัธยมฯ เพราะเหตุว่านักศึกษาส่วนใหญ่มาจากจังหวัดค้าง ๆ ของภาคใต้ เช่น ชุมพร สุราษฎร์ธานี ระนอง พังงา ภูเก็ต กระเบน และจากนครศรีธรรมราช จึงถือว่าเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากการจังหวัดของภาคใต้

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบทดสอบ 3 ประเภท คือ แบบทดสอบ เกรงใจ แบบทดสอบ แรงจูงใจ แบบทดสอบให้หน้า เสียงหน้า มีรายละเอียดดังนี้

1. แบบทดสอบเกรงใจ

ใช้แบบทดสอบวัดความเกรงใจของ วีราพร เพชรีระพงศ์ (2514) เป็นแบบ Role Differential Scale มีบทบาทต่าง ๆ ดังนี้ คือ ในฐานะศิษย์บศรุ อาจารย์ ในฐานะครูอาจารย์บศรุ ในฐานะบุตรกับบิดามารดา ในฐานะเพื่อนกันเพื่อนที่สนิทสนมกัน ในฐานะ เป็นเพื่อนบ้านไม่สนิทสนมกันในฐานะตัวเรากับบุตรผู้ชาย ในฐานะผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชา ในฐานะนักเรียนรุ่นน้องกับรุ่นพี่ จำนวน 82 ข้อ

2. แบบทดสอบแรงจูงใจ ไฟล์สมุดหัวใจ

ใช้แบบทดสอบแรงจูงใจ ไฟล์สมุดหัวใจของอนันต์ จันทร์กิว (2514) เป็นแบบทดสอบชนิดรูปภาพ ลักษณะแบบทดสอบเป็นภาพถ่ายเส้นขาวดำ เชียน ในการระหว่าง 6×10 นิ้ว แผ่นละ 1 รูป จำนวน 6 รูป การตอบแบบทดสอบ ให้นักเรียนพิจารณาดูกาฟอย่างรอบครอบแล้ว ให้นักเรียนแต่งเรื่อง เรื่องหนึ่งจากภาพ โดยใช้จินคนาการและแต่งเรื่อง ให้มีเค้าโครงเรื่อง คิสเมติกส์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เรื่องราวที่นักเรียนแต่งจะสะท้อนให้เห็นแรงจูงใจ ไฟล์สมุดหัวใจ ของนักเรียน

3. แบบทดสอบให้หน้าเสียงหน้า

เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยและคณะได้ร่วมกันสร้างขึ้น ลักษณะแบบทดสอบแต่ละข้อ เป็นสถานการณ์หนึ่ง ๆ ซึ่งแตกต่างกันไปอยู่ในแบบทดสอบ สมมุติฐานของว่า ถ้าหากอยู่ในสถานการณ์ ให้หน้าหรือเสียงหน้า เช่นนั้นจะมีความรู้สึก ทางไร แบบทดสอบหั้งหมัด จำนวน 60 ข้อ เป็นแบบทดสอบให้หน้า 30 ข้อ แบบทดสอบเสียงหน้า 30 ข้อ

รายละเอียดของแบบทดสอบทั้ง 3 ประเภทอยู่ในบทที่ 2

3. การรวมข้อมูล

นำแบบทดสอบมาลิกภาพเกรงใจ โคลนน์-เสียงหน้า และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไปทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้คำแนะนำการทดสอบคุณคนเอง ก่อนจะทำการทดสอบแต่ละครั้ง ผู้วิจัยใช้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงรูปแบบและวิธีในการทำแบบทดสอบ และเน้นให้นักเรียนทราบว่า การตอบแบบทดสอบนี้ไม่มีผลใด ๆ ต่อการเรียนหรือต่อผู้อื่น เพื่อที่จะให้นักเรียนได้ตอบอย่างเป็นอิสระและตรงกับความรู้สึกของตนเองมากที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าแนวเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (Spigel, 1961: 45)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} = แทน ค่าแนวเฉลี่ย

ΣX = แทน ผลรวมของค่าแนวทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (Sprigel, 1961: 77)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum X^2 - (\Sigma X)^2}{N(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ΣX^2 แทน ผลรวมของค่าแนวทั้งหมด

ΣX แทน ผลรวมของค่าแนวแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

3. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ โดยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-Half) โดยใช้สูตร (Garett, 1966: 143)

$$r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}} = \frac{N \sum XY - \sum X \cdot \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

| | | |
|--------------------------------------|-----|--|
| เมื่อ $r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}$ | แทน | ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ |
| $\sum X, \sum Y$ | แทน | ผลรวมของคะแนนทุกๆ และขอค์ความลำดับ |
| $\sum X^2, \sum Y^2$ | แทน | ผลรวมกำลังสองของคะแนนทุกๆ และขอค์ความลำดับ |
| $\sum XY$ | แทน | ผลรวมของผลคูณคะแนนของทุกๆ กับขอค์ |
| N | แทน | จำนวนนักเรียนในกลุ่ม |
| $\sum X \cdot \sum Y$ | แทน | ผลคูณของผลรวมของคะแนนทุกๆ และขอค์ |

เมื่อให้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับแล้ว นำมาขยายเป็นค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร (Garrett, 1966: 143)

$$r_{tt} = \frac{2 r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}}{1 + r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}}$$

เมื่อ r_{tt} แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

$r_{\frac{1}{2} \frac{I}{II}}$ แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

4. หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การคำนวณใช้สูตร (Spigel, 1961: 225)

$$r = \frac{N \sum XY - \sum X \cdot \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนน

ΣXY แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน

$\Sigma X \cdot \Sigma Y$ แทน ผลคูณของผลรวมของคะแนน

N แทน จำนวนคนในกลุ่ม

๕. ใช้ t-test ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่ม การคำนวณใช้สูตร (Edward, 1950: 372)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ \bar{X}_1, \bar{X}_2 แทนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

n_1, n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

s_1^2, s_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และ กลุ่มที่ 2

๖. ใช้ F-test (Winer, 1962: 81-85) ทดสอบความแตกต่างของความแปรปรวนของความเกรงใจ การรักษาหน้าและแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ในระหว่างกลุ่มที่ได้คะแนนสูง กลาง คำ.

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายท่อไปนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ทรงกัน จึงได้กำหนดศัพท์ดังนี้ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลกัน

| | | |
|--------------------|-----|---|
| N | แทน | จำนวนนักเรียนในกลุ่ม |
| \bar{X} | แทน | คะแนนเฉลี่ย |
| s^2 | แทน | ความแปรปรวน |
| s.d. | แทน | ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน |
| r | แทน | ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ |
| S.S | แทน | Sum Square |
| M.S. | แทน | Mean Square |
| df | แทน | degree of freedom |
| แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ | แทน | คะแนนที่ได้จากการทดสอบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ |
| เกรงใจ | แทน | คะแนนที่ได้จากการทดสอบเกรงใจ |
| การรักษาหน้า | แทน | คะแนนที่ได้จากการทดสอบให้หน้าเสียหน้า |
| ให้หน้า | แทน | คะแนนที่ได้จากการทดสอบให้หน้า |
| เสียหน้า | แทน | คะแนนที่ได้จากการทดสอบเสียหน้า |
| ม.ศ.3 | แทน | นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 |
| ป.กศ.สูง | แทน | นักเรียนปีระการศึกษาปีสูง |
| H_0 | แทน | สมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) |
| H_i | แทน | สมมุติฐานที่ผู้วิจัยตั้ง (Alternative Hypothesis) |
| μ | แทน | คะแนนเฉลี่ยของประชากร (Population) |

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดัง ๆ พร้อมทั้งการแปลความหมายเบื้องออกเป็นค่อน ๆ ดังนี้

1. การหาค่าสถิติมูลฐานของข้อมูล
2. การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรค้าง ๆ
3. เปรียบเทียบมุขลักษณะ เกรงใจ แรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า เมื่อศึกษาถึงตัวแปรอิสระเหล่านี้
 - ระดับชั้นการศึกษา
 - อินเทอร์เน็ต
 - เชื้อสาย
 - เพศ
4. เปรียบเทียบแรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ และ การรักษาหน้า ตามระดับความเกรงใจ

1. การหาค่าสถิติมูลฐานของข้อมูล

ตาราง 3 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนจากแบบทดสอบเกรงใจ ให้หน้าเสียงหน้า แรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง

| ชนิดของข้อมูล | N | คะแนนเฉลี่ย | ความแปรปรวน | ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน |
|-----------------------|-----|-------------|-------------|----------------------|
| แรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ | 212 | 12.660 | 53.562 | 7. 319 |
| เกรงใจ | 212 | 364.425 | 2080.918 | 45. 607 |
| เสียงหน้า | 212 | 113.367 | 439.207 | 20. 957 |
| ให้หน้า | 212 | 123.434 | 274.626 | 16. 572 |
| การรักษาหน้า | 212 | 237.401 | 984.440 | 31. 376. |

๒. การหาค่าสหสมพันธ์ระหว่างตัวแปรทาง ๆ

เพื่อศึกษาค่าสหสมพันธ์ของความเกרגใจกับการรักษาหน้า ความเกรงใจกับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์กับการรักษาหน้า และให้หน้ากับเสียงหน้า ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis)

Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 \quad 1 \text{ ร. เกรงใจ, การรักษาหน้า} = 0$$

$$2 \text{ ร. เกรงใจ, แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์} = 0$$

$$3 \text{ ร. แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์, การรักษาหน้า} = 0$$

$$4 \text{ ร. ให้หน้า, เสียงหน้า} = 0$$

$$1 \text{ ร. เกรงใจ, การรักษาหน้า} > 0$$

$$2 \text{ ร. เกรงใจ, แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์} < 0$$

$$3 \text{ ร. แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์, การรักษาหน้า} < 0$$

$$4 \text{ ร. ให้หน้า, เสียงหน้า} > 0$$

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสมพันธ์ระหว่างความเกรงใจ การรักษาหน้า (ให้หน้า เสียงหน้า) และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์

| | แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ | เกรงใจ | รักษาหน้า | ให้หน้า | เสียงหน้า |
|--------------------|--------------------|--------|-----------|---------|-----------|
| แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ | | .06992 | -.05658 | -.06490 | -.0338 |
| เกรงใจ | | | .10161 | .07652 | .09162 |
| การรักษาหน้า | | | | | .38959** |

* ค่าที่ต้องหักลบ .01

ผลจากการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในตาราง 3 แสดงว่าค่าสหสัมพันธ์ความเกรงใจสัมพันธ์กับการรักษาหน้าอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับ H_0 ข้อ 1 ความเกรงใจไม่มีความสัมพันธ์ กับการรักษาหน้า แต่ไม่ยอมรับ H_1 ข้อ 1 ที่ว่า ความเกรงใจมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการรักษาหน้าอย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดสอบครั้งนี้ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1.1 ที่ตั้งว่า ความเกรงใจว่าจะมีความสัมพันธ์กับการรักษาหน้าในทางบวก และความเกรงใจยังสัมพันธ์กับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์อย่างไม่มีนัยสำคัญอีกด้วย จึงยอมรับ H_0 ข้อ 2 ที่ว่าความเกรงใจ ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ แต่ไม่ยอมรับ H_1 ข้อ 2 ที่ว่าความเกรงใจมีความสัมพันธ์ในทางลบ กับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดสอบครั้งนี้จึงไม่ยอมรับสมมุติฐานข้อ 1.2 ที่ว่าความเกรงใจจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ในทางลบ

จากการหาสัมพันธ์กับการรักษาหน้าอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับ H_0 ข้อ 3 ที่ว่า แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับการรักษาหน้าอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ยอมรับ H_1 ข้อ 3 ที่ว่า แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับการรักษาหน้าในทางลบ ซึ่งผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1.3 ที่ว่างไว้ว่า การรักษาหน้าจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับค่าสหสัมพันธ์ระหว่างไคท์หน้า กับเสียงหน้า ปรากฏว่าไคท์หน้ามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับเสียงหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .38959$) จึงไม่ยอมรับ H_0 ข้อ 4 ที่ว่าไคท์หน้าไม่มีความสัมพันธ์กับเสียงหน้า แต่ยอมรับ H_1 ข้อ 4 ที่ว่าไคท์หน้ามีความสัมพันธ์ในทางบวกกับเสียงหน้าอย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดสอบครั้งนี้ เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 1.4 ที่ว่าไคท์หน้านาจะมีความสัมพันธ์กับเสียงหน้าในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เปรียบเทียบมุคลิกภาพเกรงใจ แรงจูงใจฝึกสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า เมื่อศึกษาถึงคัวแปรอิสระเหล่านี้

ระดับชั้นการศึกษา

ป.ป.
ต้นท่อน้ำ

เชือสาย

เพค

3.1 การเปรียบเทียบความเกรงใจ

3.1.1 เปรียบเทียบเกรงใจระหว่างระดับชั้น

เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ กลุ่มตัวอย่าง ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง มีความเกรงใจแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis)

ตั้งนี้

$$H_0 : \mu_{\text{เกรงใจ (ม.ศ.3)}} = \mu_{\text{เกรงใจ (ป.กศ.ชั้นสูง)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{เกรงใจ (ม.ศ.3)}} > \mu_{\text{เกรงใจ (ป.กศ.ชั้นสูง)}}$$

ตาราง 5 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของความเกรงใจระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ม.ศ.3 กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ป.กศ.สูง

| ระดับชั้น | N | \bar{x} | S.D. | t |
|--------------|-----|-----------|---------|---------|
| ม.ศ.3 | 110 | 360.3800 | 42.7175 | - |
| ป.กศ.ชั้นสูง | 112 | 368.0357 | 47.9606 | -1.2212 |

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจ ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ม.ศ.3 และกลุ่มนักเรียน ป.กศ.สูง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ฉะนั้น จึงยอมรับ H_0 ข้อที่ว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียน ม.ศ.3 มีความเกรงใจไม่แตกต่างจาก

- กลุ่มตัวอย่างนักเรียน ป.กศ.สูง อายุร่วมกับนักเรียน ป.กศ.สูง อย่างมีนัยสำคัญ และไม่ยอมรับ H_0 ที่ว่ากลุ่มนักเรียน ม.ศ.3 มีความเกรงใจสูงกว่ากลุ่มนักเรียน ป.กศ.สูง ผลการทดสอบ จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2.1.1 ที่ว่านักเรียน ม.ศ.3 น่าจะมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียน ป.กศ.สูงอย่างมีนัยสำคัญ

3.1.2 เปรียบเทียบความเกรงใจระหว่างเด็กที่อยู่

เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียน ม.ศ.3 และ กลุ่มตัวอย่าง ป.กศ.สูง มีความเกรงใจ แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) และ สมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0: \mu_{\text{เกรงใจ (ภาคใต้)}} = \mu_{\text{เกรงใจ (กรุงเทพมหานคร)}}$$

$$H_1: \mu_{\text{เกรงใจ (ภาคใต้)}} > \mu_{\text{เกรงใจ (กรุงเทพมหานคร)}}$$

ตาราง 6 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของความเกรงใจ ระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานคร

| เดือนที่อยู่ | N | \bar{x} | S.D. | t |
|---------------|-----|-----------|---------|--------|
| ภาคใต้ | 102 | 360.4314 | 44.4925 | 1.2288 |
| กรุงเทพมหานคร | 110 | 368.1274 | 46.6889 | |

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้ และกลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานคร ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ฉะนั้น จึงยอมรับ H_0 ข้อ 1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้และกลุ่มตัวอย่าง กรุงเทพมหานคร มีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดสอบขอนี้จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2.1.2 ที่ว่า นักเรียนภาคใต้น่าจะมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญ

3.1.3 เปรียบเทียบความเกรงใจระหว่างเชื้อสาย

เพื่อจะศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีน มีความเกรงใจแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานที่เป็นกลาง (H_0 Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{เกรงใจ (ไทย)}} = \mu_{\text{เกรงใจ (จีน)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{เกรงใจ (ไทย)}} > \mu_{\text{เกรงใจ (จีน)}}$$

ตาราง 7 ค่าสถิติคู่มูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของความเกรงใจระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีน

| เชื้อสาย | N | \bar{x} | S.D. | t |
|----------|-----|-----------|---------|---------|
| ไทย | 127 | 368.6693 | 47.4111 | 1.6630* |
| จีน | 85 | 358.0824 | 42.2778 | |

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจของกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายไทยแตกต่างจากกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีน อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 จึงไม่ยอมรับ H_0 ข้อ 1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนไทยเชื้อสายไทยและกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีนมีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ยอมรับ H_1 ข้อที่ 1 ที่ว่า ความเกรงใจของกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานข้อ 2.1.3 นักเรียนไทยเชื้อสายไทยน่าจะมีความเกรงใจสูงกว่านักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญ

3.1.3 เปรียบเทียบความเกรงใจระหว่างเชื้อสาย

เพื่อจะศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีน มีความเกรงใจแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{เกรงใจ (ไทย)}} = \mu_{\text{เกรงใจ (จีน)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{เกรงใจ (ไทย)}} > \mu_{\text{เกรงใจ (จีน)}}$$

ตาราง 7 ค่าสถิติคูณล้อมและผลการทดสอบความแตกต่างของความเกรงใจระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีน

| เชื้อสาย | N | \bar{x} | S.D. | t |
|----------|-----|-----------|---------|---------|
| ไทย | 127 | 368.6693 | 47.4111 | 1.6630* |
| จีน | 85 | 358.0824 | 42.2778 | |

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจของกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายไทยแตกต่างจากกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีน อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 จึงไม่ยอมรับ H_0 ข้อ 1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนไทยเชื้อสายไทยและกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีนมีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ยอมรับ H_1 ข้อที่ 1 ที่ว่า ความเกรงใจของกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายไทยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานข้อ 2.1.3 นักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญ

3.1.4 เปรียบเทียบความเกรงใจระหว่างเพศ

เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงมีความเกรงใจแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{เกรงใจ (หญิง)}} = \mu_{\text{เกรงใจ (ชาย)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{เกรงใจ (หญิง)}} > \mu_{\text{เกรงใจ (ชาย)}}$$

ตาราง 8 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของความเกรงใจระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง

| เพศ | N | \bar{X} | S.D. | t |
|------|-----|-----------|---------|----------------|
| ชาย | 91 | 351.4505 | 45.4863 | -3.6975^{**} |
| หญิง | 121 | 374.1818 | 43.3999 | |

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการ 8 แสดงให้เห็นว่า ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของความเกรงใจของกลุ่มนักเรียนชายแตกต่างจากกลุ่มนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 จึงไม่ยอมรับ H_0 ขอทิว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงมีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ยอมรับ H_1 ขอทิว่าความเกรงใจของกลุ่มนักเรียนหญิงสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญที่ .01 ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2.1.4 ที่ว่า กลุ่มนักเรียนหญิง น่าจะมีความเกรงใจสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ

3.2 การเปรียบเทียบแรงจูงใจໃฝ์สัมฤทธิ์

3.2.1 เปรียบเทียบแรงจูงใจໃฝ์สัมฤทธิ์ระหว่างระดับชั้น

เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียน ม.ศ.3 และกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ป.กศ. ชั้นสูงมีแรงจูงใจໃฝ์สัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis)

Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$\text{H}_0 : \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ม.ศ.3)} = \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ป.กศ.สูง)}$$

$$\text{H}_1 : \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ม.ศ.3)} \neq \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ป.กศ.สูง)}$$

ตาราง 9 ค่าสถิติมูดฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ม.ศ.3 และกลุ่มตัวอย่าง ป.กศ.ชั้นสูง

| ระดับชั้น | N | \bar{x} | S.D. | t |
|--------------|-----|-----------|--------|---------|
| ม.ศ.3 | 100 | 12.1700 | 5.7718 | - .9215 |
| ป.กศ.ชั้นสูง | 112 | 13.0982 | 8.4672 | |

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มนักเรียน ม.ศ.3 แตกต่างจากกลุ่มนักเรียน ป.กศ.สูงอย่างไม่มีนัยสำคัญจึงยอมรับ H_0 ข้อเท็จจริงว่า กลุ่มนักเรียน ม.ศ.3 มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มนักเรียน ป.กศ.สูงอย่างมีนัยสำคัญ และยอมรับ H_1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่าง ม.ศ.3 และ กลุ่มตัวอย่าง ป.กศ.สูง มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ผลการทดสอบครั้งนี้สนับสนุนสมมุติฐานในการวิจัยข้อ 2.2.1 ที่ว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน ม.ศ.3 น่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน ป.กศ.สูง

3.2.2 เปรียบเทียบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่างเด็กที่อยู่

เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานครจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$\text{H}_0 : \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ภาคใต้)} = \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (กรุงเทพฯ)}$$

$$\text{H}_1 : \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (กรุงเทพฯ)} > \mu \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ภาคใต้)}$$

ตาราง 10 ค่าสถิติมูตรฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้และกลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานคร

| ตัวอยู่' | N | \bar{X} | S.D. | t |
|---------------|-----|-----------|--------|--------|
| ภาคใต้ | 102 | 11.8431 | 5.9499 | |
| กรุงเทพมหานคร | 110 | 13.4182 | 8.3473 | 1.5711 |

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนภาคใต้ และกลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานคร แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับ H_0 ข้อที่ว่า แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการทดสอบนี้จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยข้อ 2.2.2 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานครน่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญ

3.2.3 เปรียบเทียบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่างเชื้อสาย

เพื่อศึกษาว่า นักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีนมี “ปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่” ซึ่งมีสมมุติฐานที่เป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ไทย)}} = \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (จีน)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (จีน)}} > \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (ไทย)}}$$

ตาราง 11 ค่าสถิติคู่ล้วนและผลการทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีน

| เชื้อสาย | N | \bar{x} | S.D. | t |
|----------|-----|-----------|--------|-------|
| ไทย | 127 | 12.8268 | 8.0090 | .4038 |
| จีน | 85 | 12.4118 | 6.1823 | |

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าภาคคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับ H_0 ที่ว่า แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายไทยไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ยอมรับ H_1 และสมมุติฐานข้อ 2.2.3 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายจีนมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยอย่างมีนัยสำคัญ

3.2.4 เปรียบเทียบแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่าง เพศ
เพื่อกำชვานักเรียนชายและนักเรียนหญิงจะมีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย(Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0: \mu_{\text{ชาย}} \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ } = \mu_{\text{หญิง}} \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ } (\text{หลัง})$$

$$H_1: \mu_{\text{ชาย}} \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ } > \mu_{\text{หญิง}} \text{ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ } (\text{หลัง})$$

ตาราง 12 ค่าสถิติคู่มูลฐาน และผลการทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง

| เพศ | N | \bar{X} | S.D. | t |
|------|-----|-----------|--------|---------|
| ชาย | 91 | 14.1429 | 9.1379 | 2.5922* |
| หญิง | 121 | 11.5455 | 5.3510 | |

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มนักเรียนชายแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 จึงไม่อนุมัติ H_0 ข้อที่ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ แต่ยอมรับ H_1 ข้อที่ว่า กลุ่มนักเรียนชายมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการทดสอบเป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 2.2.4 ที่ว่ากลุ่มนักเรียนชายน่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญ

3.3 การเปรียบเทียบ การรักษาหน้าร่างระหว่างระดับชั้น

3.3.1 เปรียบเทียบการรักษาหน้าร่างระหว่างระดับชั้น

เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียน ม.ศ.3 และ กลุ่มตัวอย่างนักเรียน ป.กศ.สูง มีการรักษาหน้าแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) คือ

$$H_0 : \mu_{\text{การรักษาหน้า (ม.ศ.3)}} = \mu_{\text{การรักษาหน้า (ป.กศ.สูง)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{การรักษาหน้า (ม.ศ.3)}} \neq \mu_{\text{การรักษาหน้า (ป.กศ.สูง)}}$$

ตาราง 13 ค่าสถิติมูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่าง
- กลุ่มนักเรียน ม.ศ.3 และ กลุ่มนักเรียน ป.กศ.สูง

| ระดับชั้น | N | \bar{x} | S.D. | t |
|-----------|-----|-----------|---------|-------|
| ม.ศ.3 | 100 | 238.0100 | 31.0404 | .2665 |
| ป.กศ.สูง | 112 | 236.8571 | 31.8017 | |

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นว่า ค่าทางสถิติที่ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าของกลุ่มตัวอย่าง นักเรียน ม.ศ.3 แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ป.กศ.สูง อย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่าง ม.ศ.3 มีการรักษาหน้าไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่าง ป.กศ.สูงอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ยอมรับ H_1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่าง ม.ศ.3 มีการรักษาหน้ามากกว่ากลุ่มตัวอย่าง ป.กศ.สูง อย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดสอบครั้งนี้จึงไม่สนับสนุนสมมุติข้อที่ 2.3.1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่าง ม.ศ.3 น่าจะมีการรักษาหน้ามากกว่ากลุ่มตัวอย่าง ป.กศ.สูง อย่างมีนัยสำคัญ

3.3.2 เปรียบเทียบการรักษาหน้าระหว่างกันที่อยู่

เพื่อศึกษาว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานคร และกลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้มีการรักษาหน้าแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (H_0 Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{การรักษาหน้า (กรุงเทพ)}} = \mu_{\text{การรักษาหน้า (ภาคใต้)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{การรักษาหน้า (ภาคใต้)}} > \mu_{\text{การรักษาหน้า (กรุงเทพ)}}$$

ตาราง 14 ค่าสถิติมูดูลฐานและผลการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่างกลุ่มนักเรียนกรุงเทพมหานครกับกลุ่มนักเรียนภาคใต้

| ตัวอย่าง | N | \bar{x} | S.D. | t |
|---------------|-----|-----------|---------|----------|
| กรุงเทพมหานคร | 110 | 232.8000 | 34.5813 | -2.2382* |
| ภาคใต้ | 102 | 242.3627 | 26.7973 | |

* มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของการรักษาหน้าของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานคร และกลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จึงไม่ยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างกรุงเทพมหานครมีการรักษาหน้าไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้อย่างมีนัยสำคัญ แต่ยอมรับ H_1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนภาคใต้ มีการรักษาหน้าสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการทดสอบครั้งนี้สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อ 2.3.2 ที่ว่ากลุ่มนักเรียนภาคใต้จะมีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญ

3.3.3 เปรียบเทียบการรักษาหน้าระหว่างเชื้อสาย

เพื่อศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีนมีการรักษาหน้าแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{การรักษาหน้า (ไทย)}} = \mu_{\text{การรักษาหน้า (จีน)}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{การรักษาหน้า (ไทย)}} > \mu_{\text{การรักษาหน้า (จีน)}}$$

ตาราง 15 ค่าสถิติมูลฐาน และผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างการรักษาหน้าระหว่างกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและกลุ่มนักเรียนไทยเชื้อสายจีน

| เชื้อสาย | N | \bar{X} | S.D. | t |
|----------|-----|-----------|---------|-------|
| ไทย | 127 | 237.6063 | 31.5914 | .1162 |
| จีน | 85 | 237.0941 | 31.2351 | |

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นว่า คาดเดาเบื้องต้นของการรักษาหน้าของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย และนักเรียนไทยเชื้อสายจีนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย มีแรงจูงใจไฟลัม ฤทธิ์ ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่ยอมรับ H_1 ที่ว่ากลุ่มตัวอย่าง นักเรียนไทยเชื้อสายไทยมีการรักษาหน้าสูงกว่าตัวอย่างนักเรียนจีนเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการทดสอบไม่เป็นไปตามสมมุติฐานชี้ 2.3.3 ที่ว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทยน่าจะมีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนไทยเชื้อสายจีน อย่างมีนัยสำคัญ 3.3.4 เปรียบเทียบการรักษาหน้าระหว่างเพศ

เพื่อศึกษาว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงมีการรักษาหน้าแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis) และสมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$$H_0 : \mu_{\text{ชาย}} = \mu_{\text{หญิง}}$$

$$H_1 : \mu_{\text{ชาย}} > \mu_{\text{หญิง}}$$

ตาราง 16 ค่าสถิติคูณส่วนและผลการทดสอบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่างกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง

| เพศ | N | \bar{X} | S.D. | t |
|------|-----|-----------|---------|---------|
| ชาย | 91 | 234.7582 | 29.8118 | -1.0639 |
| หญิง | 121 | 237.3884 | 32.4829 | |

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการรักษาหน้าของกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชายและกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับ ที่ว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายมีการรักษาหน้า ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียน หญิงอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ยอมรับ H₀ ทว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิง มีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญ ผลการทดสอบไม่สนับสนุน สมมุติฐานข้อ 2.3.4 ที่ว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงน่าจะมีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญ

4. เปรียบเทียบการรักษาหน้า และแรงดึงใจไปสัมฤทธิ์ความระดับความเกรงใจ

ก. เปรียบเทียบปริมาณการรักษาหน้าตามระดับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด

เพื่อศึกษาปริมาณการรักษาหน้าของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ที่มีระดับความเกรงใจอยู่ในกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ และเปรียบเทียบว่าระหว่างกลุ่มใด มีปริมาณการรักษาหน้าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis) และ สมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

H_0 : $\mu_{\text{การรักษาหน้า (เกรงใจกลุ่มสูง)}} = \mu_{\text{การรักษาหน้า (เกรงใจกลุ่มกลาง)}} = \mu_{\text{การรักษาหน้า (เกรงใจกลุ่มต่ำ)}}$

2 Interaction effect = 0

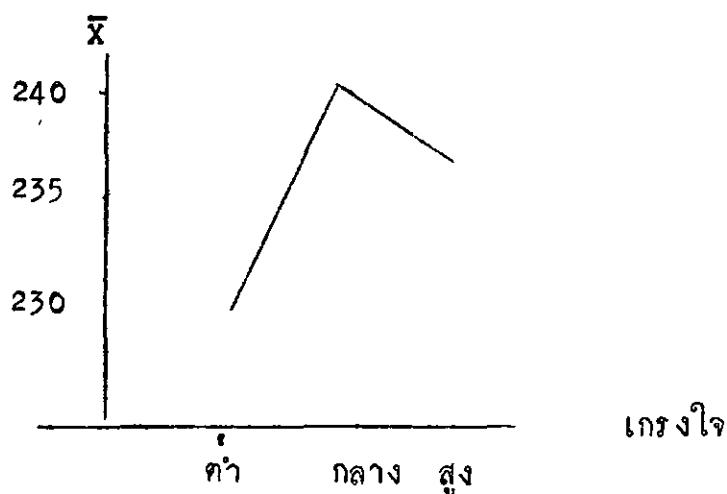
H_1 : $\mu_{\text{การรักษาหน้า (เกรงใจกลุ่มสูง)}} > \mu_{\text{การรักษาหน้า (เกรงใจกลุ่มกลาง)}} > \mu_{\text{การรักษาหน้า (เกรงใจกลุ่มต่ำ)}}$

2 Interaction effect ≠ 0

ตาราง 17 ค่าสถิติคุณลักษณะของการรักษาหน้าตามระดับความเกรงใจของกลุ่มคัวอย่างทั้งหมด

| ระดับความเกรงใจ | N | \bar{x} | S.D. |
|-----------------|-----|-----------|---------|
| ต่ำ | 53 | 229.6038 | 33.0648 |
| กลาง | 106 | 241.1038 | 26.9196 |
| สูง | 53 | 237.7925 | 36.7143 |

การรักษาหน้า



ภาพ 2 แสดงปริมาณของการรักษาหน้าในกลุ่มที่มีระดับความเกรงใจต่ำ กลาง และสูง

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนการรักษาหน้าค่ามาระบบความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

| Source of variation | s.s. | df | M.S. | F |
|---------------------|-------------|-----|-----------|--------|
| Between | 4683.6651 | 2 | 2341.8326 | 2,4107 |
| Within | 203033.2548 | 209 | 971.4510 | |
| Total | 207716.9199 | | | -- |

จากตาราง 17 และภาพ 1 แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนในกลุ่มเกรงใจคำมีแนวโน้มที่จะมีปริมาณการรักษาหน้าอยู่ที่สูง ส่วนนักเรียนกลุ่มเกรงใจปานกลางมีแนวโน้มที่จะมีปริมาณการรักษาหน้าสูงที่สุด และนักเรียนในกลุ่มเกรงใจสูงจะมีปริมาณการรักษาหน้าอยู่ระหว่างกลุ่มที่เกรงใจคำและกลุ่มเกรงใจสูง

จากตาราง 18 ได้ผลดังนี้ คือ

คะแนนการรักษาหน้าของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจ กลุ่มคำกลุ่มกลางและกลุ่มสูง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ จึงยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจสูงกลาง และ คำ มีการรักษาหน้าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่ยอมรับ H_1 ที่ว่า กลุ่มที่มีความเกรงใจสูง มีปริมาณการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มที่เกรงใจปานกลาง และกลุ่มที่มีความเกรงใจสูงมีปริมาณการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มที่เกรงใจคำ และ กลุ่มที่มีความเกรงใจปานกลางมีปริมาณการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มที่ เกรงใจคำ ผลการทดสอบครั้งนี้จึงไม่ยอมรับสมมุติฐานชื่อ 3.1 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจสูง กลาง และคำ น่าจะมีปริมาณการรักษาหน้า สูง กดาง และคำ ค่าย

๙. เปรียบเทียบปริมาณของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ตามระดับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เพื่อศึกษาปริมาณของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจอยู่ในกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ซึ่งมีสมมุติฐานเป็นกลาง (Null Hypothesis) และ สมมุติฐานในการวิจัย (Alternative Hypothesis) ดังนี้

$H_0 : \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (เกรงใจสูง)}} = \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (เกรงใจกลาง)}} = \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (เกรงใจต่ำ)}}$

2 Interaction effect = 0

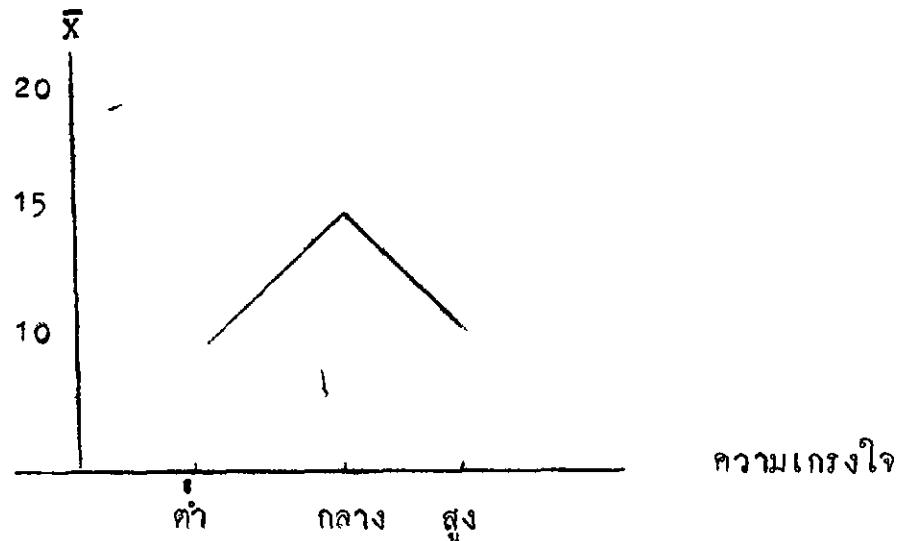
$H_1 : \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (เกรงใจกลาง)}} > \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (เกรงใจสูง)}} = \mu_{\text{แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ (เกรงใจต่ำ)}}$

2 Interaction effect ≠ 0

ตาราง 19 ค่าสถิติมูลฐานของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ตามระดับความเกรงใจของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

| ระดับความเกรงใจ | N | \bar{X} | S.D. |
|-----------------|-----|-----------|--------|
| ต่ำ | 53 | 10.2642 | 5.2739 |
| กลาง | 106 | 14.5755 | 8.3938 |
| สูง | 53 | 11.2264 | 5.6420 |

แรงดูงใจไปสัมฤทธิ์



ภาพ ๓ แสดงปริมาณของแรงดูงใจไปสัมฤทธิ์ในกลุ่มที่มีความเกรงใจ ต่ำ กลาง และสูง

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนแรงดูงใจไปสัมฤทธิ์ตามระดับความเกรงใจ

| Source of Variation | S.S. | df | M.S. | F |
|---------------------|------------|-----|----------|-----------|
| Between | 802.0660 | 2 | 401.0330 | 7.9829 ** |
| Within | 10499.4811 | 209 | 50.2368 | |
| Total | 11301.5472 | | | |

** มีนัยสำคัญที่ 0.01

จากตาราง 17 และ ภาพ 2 แสดงให้เห็นว่า

นักเรียนในกลุ่มเกรงใจปานกลาง มีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่า กลุ่มเกรงใจสูง และ กลุ่มเกรงใจต่ำ ส่วนนักเรียนในกลุ่มเกรงใจสูงมีแนวโน้ม ที่จะมีปริมาณของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มเกรงใจต่ำ

จากตาราง 19 แสดงว่า

คะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจสูง กลุ่มเกรงใจปานกลาง และ กลุ่มเกรงใจต่ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้นจึงไม่ยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจ สูง กลุ่ม และ ต่ำ มีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ยอมรับ H_1 ที่ว่า กลุ่มที่มี ความเกรงใจ สูง กลุ่ม และ ต่ำ มีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ เพื่อศึกษาว่า กลุ่มใดมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 21 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ ของคะแนนแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ตามระดับความเกรงใจกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และ กลุ่มต่ำ

| ระดับความเกรงใจ | | ค่า | กลุ่ม | สูง |
|-----------------|-----------|---------|----------|----------|
| ต่ำ | \bar{x} | 10.2642 | 14.5755 | 11.2264 |
| กลาง | 10.2642 | | 3.9535** | 0.9070 |
| สูง | 14.5755 | | | 2.9775** |
| | 11.2264 | | | |

**มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ผลการทดสอบจากตาราง 21 แสดงให้เห็นว่า

- ค่าคะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจปานกลาง สูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ฉะนั้น จึงไม่ยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เกรงใจสูง มีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ เกรงใจปานกลาง แต่ยอมรับ H_1 ที่ว่า กลุ่มเกรงใจปานกลางมีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มเกรงใจสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ .01

2. ภาคะแผนเฉลี่ยแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มเกรงใจสูง และกลุ่มเกรงใจคำว่า ไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มเกรงใจสูง มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มเกรงใจคำว่าอย่างมีนัยสำคัญ และยอมรับ H_1 ที่ว่ากลุ่มเกรงใจสูง และกลุ่มเกรงใจคำว่ามีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

3. ภาคะแผนเฉลี่ยแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของกลุ่มเกรงใจปานกลาง แตกต่างจากกลุ่มเกรงใจคำว่าอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ฉะนั้น จึงไม่ยอมรับ H_0 ที่ว่า กลุ่มเกรงใจปานกลาง มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างจากกลุ่มเกรงใจอย่างมีนัยสำคัญ แต่ยอมรับ H_1 ที่ว่ากลุ่มเกรงใจปานกลางมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มเกรงใจคำว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการทดสอบครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานข้อ 3.2 ที่ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจปานกลางน่าจะมีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มเกรงใจกลาง และกลุ่มเกรงใจคำว่า ส่วนกลุ่มเกรงใจสูงและเกรงใจคำว่าจะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน.

บทที่ 5

สูป อภิปรายผล และ ขอเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาเปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ของบุคลิกลักษณะเด่นๆ แรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ และ การรักษาหน้า ตามหัวข้อคือในนี้

1. ความเด่นของความสัมพันธ์กับการรักษาหน้าหรือไม่
2. ความเด่นของความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์หรือไม่
3. การรักษาหน้ามีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์หรือไม่
4. ให้หน้ามีความสัมพันธ์กับเสียงหน้าหรือไม่
5. นักเรียนที่มีความเด่นใจในระดับสูง กลาง และ ต่ำจะมีปริมาณการรักษาหน้า และ แรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่
6. นักเรียนที่มีระดับชั้น ถ้วนท้าย เชื้อสาย และ เพศแตกต่างกันจะมีความเด่นใจ แรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์และการรักษาหน้าแตกต่างกันหรือไม่

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในครุย เทพมหานคร เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515 จากโรงเรียนนั้นที่ จำนวน 50 คน เป็นนักเรียนประถมศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515 จากวิทยาลัย จันทร์เกษม วิทยาลัยครุยเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ วิทยาลัยครุยบ้านสมเด็จ จำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่างในภาคใต้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515 จากโรงเรียนเบญจมราษฎร์ และ โรงเรียนกัลยาณิศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 51 คน และ เป็นนักเรียนประถมศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2515 จำนวน 51 คน

รวมกลุ่มคัวอย่างทั้งหมด 212 คน เป็นนักเรียน ม.ก.3 101 คน นักเรียน ป.กศ.สูง 112 คน เป็นนักเรียนชาย 91 คน นักเรียนหญิง 121 คน เป็นนักเรียนไทย เชื้อสายไทย 127 คน นักเรียนไทยเชื้อสายจีน 85 คน และเป็นนักเรียนภาคใต้ 102 คน เป็นนักเรียนกรุงเทพมหานคร 110 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- แบบทดสอบเกรงใจ ใช้แบบทดสอบวัดความเกรงใจของ วีราพร เทพวีระพงษ์ (2514) เป็นแบบ Role differential Scale มีบทบาทต่าง ๆ ดังนี้ คือ ในฐานะศิษย์นักศึกษา-อาจารย์ ในฐานะครู-อาจารย์ กับศิษย์ ในฐานะบุตรกับบิดามารดาในฐานะเพื่อนกันเพื่อนที่สนิทสนม ในฐานะเพื่อนกันเพื่อนที่ไม่สนิทสมกัน ในฐานะหานักบุญมีบุญคุณในฐานะผู้น้อยกับผู้บังคับบัญชา ในฐานะนักเรียนรุ่นพี่กับรุ่นน้อง รวมทั้งหมดจำนวน 82 ช่อง
- แบบทดสอบแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ ใช้แบบทดสอบแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ของ อันันต์ จันทร์กิจ (2514) เป็นแบบทดสอบชนิดรูปภาพ ลักษณะแบบทดสอบเป็นภาพถ่ายเส้น ขาวดำ เชื่อมในกระดาษ 6 x 10 นิ้ว แผ่นละ 1 รูป จำนวน 6 รูป การตอบแบบทดสอบ ให้นักเรียนพิจารณาถูกภาพอย่างรอบคอบ และให้นักเรียนแต่งเรื่อง ๆ หนึ่งจากภาพ แต่ละภาพให้ใช้จินตนาการ และแต่งเรื่องให้มีเคราโกรงสมบูรณ์มากที่สุด เท่าที่จะทำได้ เรื่องราวที่นักเรียนแต่งแต่ละข้อ จะสะท้อนให้เห็นแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ของนักเรียน
- แบบทดสอบใจหน้าเลียหน้า เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดและคุณภาพรวมกันสร้างขึ้น ลักษณะแบบทดสอบ แต่ละข้อจะเป็นสถานการณ์นึง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดใจหน้าหรือเลียหน้า ให้ผู้ทดสอบ อ่านแบบทดสอบแล้วสมมุติคิด เองว่าถ้าหากอยู่ในสถานการณ์ใดใจหน้าหรือเลียหน้า เช่น นั้น จะมีความรู้สึกอย่างไร แบบทดสอบทั้งหมดจำนวน 60 ช่อง เป็นแบบทดสอบใจหน้า 30 ช่อง แบบทดสอบเลียหน้า 30 ช่อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สัมประสิทธิ์สัมพันธ์ (Cofficient of Correlation) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความเกรงใจ แรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์และการรักษาหน้า (ให้หน้า เสียหน้า)
2. ใช้ t-test เพื่อทดสอบความแตกต่างปฐมภัยของความเกรงใจ แรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า ของนักเรียนที่มีระดับชั้น ปีที่ห้อง เชือสถาบัน และเพศ ทางกัน
3. ใช้ F-test เพื่อทดสอบความแตกต่างปฐมภัยแรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า เมื่อมีระดับความเกรงใจ สูง กลาง และต่ำ ถ้าพบว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่ทำการทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จะทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรายคู่โดยใช้ t-test

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตอนหนาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ
 - 1.1 ความเกรงใจ มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์อย่างไม่มีนัยสำคัญ
 - 1.2 แรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับการรักษาหน้า (ให้หน้า เสียหน้า) อย่างไม่มีนัยสำคัญ
 - 1.3 ความเกรงใจ มีความสัมพันธ์กับการรักษาหน้า (ให้หน้า เสียหน้า) อย่างไม่มีนัยสำคัญ
 - 1.4 ให้หน้ามีความสัมพันธ์กับเสียงหน้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ = .38959
2. เปรียบเทียบบุคลิกภาพเกรงใจ แรงจูงใจ ไฟล์สัมฤทธิ์ และการรักษาหน้า เมื่อศึกษาดึงตัวแปรอิสระเหล่านี้

ระดับชั้นการศึกษา

- 2.1 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง มีความเกรงใจ แต่ก็ต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญ
- 2.2 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง มีแรงจูงใจ เพื่อสัมฤทธิ์ แต่ก็ต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญ
- 2.3 นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง มีการรักษาหน้า แต่ก็ต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญ

คืนท่อง

- 2.4 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนภาคใต้และนักเรียนกรุงเทพมหานคร มีความเกรงใจแต่ก็ต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญ
- 2.5 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในภาคใต้และนักเรียนกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจ เพื่อสัมฤทธิ์ แต่ก็ต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญ
- 2.6 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในภาคใต้มีการรักษาหน้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนกรุงเทพมหานครอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* $t = -2.2352$

เชื้อสาย

- 2.7 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายไทยมีความเกรงใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายจีน อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* $t=1.6630$

- 2.8 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีนมีแรงจูงใจ เพื่อสัมฤทธิ์ แต่ก็ต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญ
- 2.9 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีนมีการรักษาหน้าแต่ก็ต่างกันอย่าง ไม่มีนัยสำคัญ

เพศ

- 2.10 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงมีความเกรงใจสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $**t = -3.975$
- 2.11 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 $**t=2.5922$
- 2.12 กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีการรักษาหน้าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

3. เปรียบเทียบ การรักษาหน้า และแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ตามระดับความเกรงใจ

- 3.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความเกรงใจต่างกันมีการรักษาหน้าในปริมาณที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
- 3.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจ กลุ่มกลาง มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์มากกว่ากลุ่มเกรงใจที่อย่างมีนัยสำคัญ .01 $** t = 3.9535$ และมากกว่ากลุ่มเกรงใจสูง อย่างมีนัยสำคัญ .01 $** t = 2.9775$

อภิปรายผล

ข้อมูลหมายของศึกษารังนกเพื่อจะหาความสัมพันธ์ของความเกรงใจกับการรักษาหน้า ความเกรงใจกับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ การรักษาหน้ากับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และไห้น้ำกับเสียงหน้า

ในด้านความเกรงใจกับการรักษาหน้า ผลปรากฏว่ามีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญ ไม่เป็นไปตาม สมมุติฐานการวิจัย ห้อ 1.1 ที่ตั้งไว้ว่า ความเกรงใจน่าจะมีความสัมพันธ์กับการรักษาหน้าในทางบวก และเมื่อถูกการเปรียบเทียบการรักษาหน้าตามระดับความเกรงใจ ที่แสดงค่ายภาพ (ภาพ2ที่แท้จริง) จะเห็นว่ากลุ่มที่มีความเกรงใจสูงและกลุ่มที่มีความเกรงใจต่ำ มีปริมาณการรักษาหน้าอย่างกว้างกลุ่มที่มีความเกรงใจปานกลาง จึงนำเสนอสังเกตว่าการรักษาหน้าและความเกรงใจ น่าจะ เป็นความสัมพันธ์แบบเส้นโค้งมากกว่าอย่างไร

ก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบการรักษาหน้าตามระดับความเกรงใจแล้ว พนวฯ กลุ่มทัวอย่างที่มีความเกรงใจสูง กลาง และคำนึงปริมาณการรักษาหน้าไม่แตกต่างกัน ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน การวิจัยขอ 3.1 ที่ทางไว้ว่า กลุ่มทัวอย่างที่มีความเกรงใจ สูง กลาง และค่า น่าจะมีปริมาณการรักษาหน้า สูง กลาง ค่า ตามลำดับด้วย ถึงแม้ว่าจะไม่มีเอกสารการศึกษาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความสัมพันธ์ของสองตัวแปรนี้ก็ตาม แต่อารอชินายา愧ศัพท์ ใจดังนี้ จากคำนิยามของการรักษาหน้า หมายถึง หน่วยของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อให้บุคคลลดความวิตกกังวลเมื่อเข้ารู้สึกว่าหลักประกันความมั่นคงของขาดลอนແคลนในสถานการณ์ที่ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นท่าให้ บุคคลนั้นไม่ยอมรับการประเมินคุณค่าจากบุคคลอื่น การรักษาหน้านี้แน่น เป็นใจด้าน และเสียหน้า ใจด้าน เป็นความวิตกกังวลของบุคคลที่รู้สึกว่าความสำคัญของตนยังมีอยู่บุคคล จึงแสดงพฤติกรรม เพื่อเพิ่มความสำคัญของคนเอง โดยอาจไม่เกรงใจ และไม่ค่านึงถึงว่าภาระท่าของตนจะไปกระทบกระเทือน บุคคลที่ร่วมอยู่ในสถานการณ์เดียวกันหรือไม่ ส่วนเสียหน้า เป็นความวิตกกังวลของบุคคลเมื่อถูกประเมินค่าห้ามคุณค่าให้ความสำคัญของตนถูกลดระดับลง เป็นเหตุให้บุคคลเกิดความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อสิ่งซึ่งเป็นสาเหตุแห่งความวิตกกังวลนี้ หากค่านิยามของการรักษาหน้า และความรู้สึกของบุคคลที่ใจด้านหรือเสียหน้าจะเห็นว่าเน้นในเรื่องการรักษาความสำคัญของตนเอง หรือการค่านึงถึงความสำคัญของตนเองมากกว่าอย่างอื่น โดยไม่ค่านึงว่าภาระท่าของตนจะไปกระทบกระเทือนบุคคลอื่น การภาระท่า เช่นนี้คงกันข้ามกับลักษณะของบุคคลที่มีความเกรงใจสูง ซึ่งเป็นแบบไม่กล้าตัดสินใจท่าภาระท่าสิ่งใดโดยง่าย เพราะกลัวอึฟ่ายหนึ่งจะโกรธ และคนเองจะถูกหอกทึ้ง (วีราพร, 2514:81) ดังนั้น คนที่เกรงใจสูงจึงน่าจะมีการรักษาหน้าค่า วีรบุพ วิเชียร โชค พนวฯ ลักษณะของบุคคลที่มีความเกรงใจด้านนี้ มีลักษณะ ก้าวร้าว ตรงไปตรงมา เจ้าอารมณ์ (วีรบุพ, 2513) การที่บุคคลมีลักษณะ เช่นนี้ย่อมขัดกับค่านิยามในสังคมไทย ซึ่งถือว่า ผู้ค้าย่อมรู้จักเกรงใจคน บุคคล ผู้มีความเกรงใจค่า จึงทำกันว่าไม่ได้พยายามรักษาความสำคัญของตนเอง โดยคล้อยตามพฤติกรรมที่สังคมยอมรับการภาระท่าสิ่งใดจึงไม่ได้ค่านึงถึงการเพิ่มความสำคัญในสังคมให้กับตนเองมากนัก จึงอาจเป็นเหตุให้มีปริมาณการรักษาหน้าค่า วีรบุพ วิเชียร โชค พนวฯ ลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของความเกรงใจก็คือ เป็นกลวิธีป้องกันตนโดยการรักษาหน้าของตนเอง และผู้อุทิ้งทรัพย์ของพ่อ (วีรบุพ, 2513) ขณะที่บุคคลแสดงอาการเกรงใจ หรือกล่าวว่า

เกรงใจนั้น อาจเป็นไปได้ทั้ง 2 กรณี คือรักษาความสำคัญของตนเอง หรือรักษาความสำคัญของบุคคลอื่นโดยเฉพาะผู้อ่อนล้าโดยรวม ผู้ที่มีปริมาณการรักษาหน้าสูงจะไม่ได้ ; เกรงใจจนเกินไป เพราะความเกรงใจสูงนั้น อาจทำให้คนไม่มีโอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมเพื่อเพิ่มความสำคัญของตนเองเนื่องจากกลัวจะกระทบกระเทือนบุคคลอื่น แต่ในขณะเดียวกันหากเกรงใจน้อยเกินไปก็ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม จึงน่าจะกล่าวได้ว่าผู้รักษาหน้าสูงมีความเกรงใจปานกลาง แต่โดยเหตุของการรักษาหน้าเป็นหัวนิยมที่เห็นได้ชัดในสังคมไทยทุกระดับ ตัวอย่างเช่นการจัดงานพิธีหรูหรา เพื่อรักษาหน้าเจ้าของงาน หรือการกล่าวการประเมินผลเพื่อการประเมินผลทำให้เกิดเดียหัน เป็นคัน โนบัน กล่าวว่า คนในสังคมไทยนั้นมักแสดงฐานะกันด้วยทอง เผี้ยวะดอต ๆ อย่าง ๆ ก็ขอหมายได้ ทั้งนี้เพื่อมีให้คนอื่นเข้าถูกอก ศูนย์ไทยกลัวการถูกอกกันมาก (โนบัน) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ไม่พบปริมาณการรักษาหน้าที่แตกต่างกันในบุคคลที่มีความเกรงใจแตกต่างกัน,

ในการศึกษาความสัมพันธ์ของความเกรงใจกับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์บัว มีความสัมพันธ์กันในทางขั้นอย่างไม่มีนัยสำคัญ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อ 1.2 ที่คังไว้ความเกรงใจน่าจะมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ในทางลบ ทั้งนี้เป็นไปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษานั้นอยู่ในโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลและวิทยาลัยครุ ซึ่งบุตรเรียนมีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจในระดับกลางเป็นส่วนมาก ซึ่งจากการศึกษาความสัมพันธ์ของโครงสร้างครอบครัว กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ โรงเรียน สุรุ่วว่า ระดับชั้นของสังคมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ จากข้อมูลที่ โรงเรียนค้นพบ แสดงให้เห็นว่า แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของเด็กชายในสังคมระดับกลางสูงกว่าเด็กชายในสังคมชั้นต่ำอย่างมีนัยสำคัญ (อนันต์, 2514:18) แทนคดล กล่าวว่า พ่อแม่ระดับกลางและระดับสูงหวังที่จะให้ลูกนักการศึกษาสูงและประสบความสำเร็จในการเรียน ในขณะที่พ่อแม่ชนชั้นต่ำอย่างมีนัยสำคัญ (Candall, 1963) อีกประการหนึ่ง การฝึกอบรมบุตรของบิดามารดาในระดับกลางไม่เข้มงวดกับบุตรและลงโทษอย่างรุนแรงเหมือนบิดามารดาในระดับต่ำ แต่ก็ไม่ตามใจ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เด็กต้องการโดยไม่คำนึงถึงความจำเป็นเหมือนบิดามารดาระดับสูง (ศรีสวัสดิ์, 2503) การฝึกอบรมเช่นนี้ทำให้ไปเป็นอุปสรรคในการจะแสดงแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ของเด็ก อย่างไรก็ตามในการวิจัยครั้งที่ 2 ไป ควรจะให้มีการแก้ไข โดยออกแบบสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจค้ายเพื่อ

ที่จะได้ผลการวิจัย ซึ่งแสดงถึงปริมาณของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ว่าสัมพันธ์กับฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจหรือไม่

เมื่อศึกษาถึงแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ความระดับของความเกรงใจ พนวนักเรียนที่มีความเกรงใจ กลุ่มกลางมีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 และมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์มากกว่ากลุ่มสูงอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 ด้วย เป็นไปตามสมมุติฐาน การวิจัยข้อ 3.2 ที่ว่างไว้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความเกรงใจปานกลาง น่าจะมีปริมาณแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างมีนัยสำคัญ หันนี้เพรา ระบุคุณลักษณะที่มีความเกรงใจสูง วีราพร พนวน จะมีค่านิยมในตรีสัมพันธ์มากกว่าสัมฤทธิ์สัมพันธ์ (วีราพร, 2514) คือ บุคคลที่เกรงใจสูงจะไม่มีความคิดที่เป็นอิสระ ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่รับผิดชอบต่อคนเอง ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่มีเหตุผล เมื่อพอยใจหรือไม่พอใจสิ่งใดก็มักเก็บไว้ในใจ จะกระทำสิ่งใดก็มักค่านิยมบุคคลอื่นมากเกินไป ซึ่งคงกันข้ามกับลักษณะของผู้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ซึ่งแยกแคลน กล่าวว่า มีความเป็นตัวของตัวเอง แข่งขันกันด้วยมิตรฐานอันคือเยี่ยม หรือทำให้ค่าบุคคลที่เกี่ยวข้อง (อนันต์, 2514:9) ซึ่งเป็นลักษณะที่ขัดกับค่านิยมเกรงใจ เป็นเหตุให้บุคคลที่เกรงใจสูง มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ต่ำ สำหรับผู้ที่มีความเกรงใจต้นนี้ วีราพรพบว่า เมื่อไม่พอใจไม่มีการเก็บกอดทางอารมณ์ ก้าวร้าว โถ่แบงคัดค้านหรือพูดขัดคอก (วีราพร, 2514:83) ซึ่งในสายตาของผู้ใหญ่ในสังคมไทยถือว่าเป็นกิริยาไม่เหมาะสม และ ถ้าแสดงกับผู้อื่นๆ ใส่ใจว่าจะถือว่าเป็นการลบหลู่และไม่นับถือกัน เนื่องจากสังคมไทยนิยมผูกพันแรงจูงใจสูง การแสดงความเกรงใจน้อยหรือไม่เกรงใจนี้ จึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่คุ้มครองสังคม เนื่องจาก กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์จะมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมคุ้มครองสังคม ถ้าหากว่าพฤติกรรมคุ้มครองสังคมนั้นเป็นลิ่งที่ทำให้ความต้องการสัมฤทธิ์ผลได้รับการตอบสนอง (จารัส, 2515) ซึ่งสอดคล้องกับที่ชาชอร์ และว่าໄล (Zajonce & Wall) ศึกษาพบว่า ผู้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงมีพฤติกรรมคุ้มครองสังคมมากกว่าผู้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ต่ำ จากการวิจัยของ นาเด็จเด็ญ และประเสริฐ พนวน บุคคลที่ก้าวร้าวหรือขาดความสุภาพ จะมีความวิตกกังวลสูง (ปราษฎาลปน, 2515:187) ดังนั้น ผู้ที่เกรงใจน้อย อาจมีความวิตกกังวลเป็นลิ่งสะกัดกันแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์เป็นเหตุให้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนผู้ที่เกรงใจปานกลาง จะไม่รับการแสดงออกเชิงความคิดเห็นของ

คนจนขาดความเป็นตัวของกัวเอง ขณะเดียวกันก็จะไม่ก้าวรวมและขาดความสุภาพจนเกินไปเหมือนผู้เกรงใจน้อย จึงทำให้บุคคลเกรงใจปานกลาง มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง

เมื่อกิจยาดิถกิจกรรมสัมพันธ์ของแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์กับการรักษาหน้าพบว่ามีความสัมพันธ์กันในทางตรงข้ามอย่างไม่มีเส้นสำคัญ ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อ 1.3 ที่ว่า ไว้ว่า การรักษาหน้า น่าจะมีความลัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์พัฒนามาตั้งแต่วัยเด็ก โดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างมารดาและบุตร มารดาที่มีความต้องการไปสัมฤทธิ์สูงจะเน้นการฝึกนุ่มนวลในด้านความเป็นตัวของตัวเองมาก (Rosen & D'Andrade, 1959) การฝึกเช่นนี้ทำให้เด็กกล้ามี กล้าแสดงเหตุผล และกล้ากระทำ เมอร์เรย์ กล่าวไว้ว่า ลักษณะอย่างหนึ่งของผู้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์คือ อยากให้คนเห็นคุณค่าหรือความสำคัญของตนเอง โดยพยายามทำสิ่งของตัวเองมีความสำคัญความสามารถ (Hall & Linzey, 1970) ซึ่งเป็นการรักษาความสำคัญของตนของอย่างสมเหตุสมผล สำหรับการรักษาหน้านั้น เป็นผู้คนจากส่วนที่ไร้เหตุผลของสังคม ชัดลิบวนพบร้า การรักษาหน้านี้พัฒนามาตั้งแต่วัยเด็กจนกัน โดยเกิดจากสัมพันธภาพอันคตอนแคลนระหว่างบุคคล ถ่ายทอดตั้งแต่เริ่มแรกจากมารดาสู่ทารก และตอนต่อมาเกิดจากการที่หลักประกันความมั่นคงของบุคคลถูกเขี้ยว ทำให้เกิดความวิตกกังวล คนเราจึงต้องรักษาหน้า เพื่อปกป้องความวิตกกังวล อันเกิดขึ้นจริง หรืออาจเกิดขึ้นได้ (Hall & Linzey, 1970) บุคคลที่รักษาหน้าสูงจะไม่ยอมรับรู้ การประเมินผลของตนอื่นในทางที่จะทำให้ความสำคัญของตนเงื่องคล่อง เขาจะตัดสิ่งที่ไม่เข้าร่องเข้ารอยกันลิ่งที่ค้าขายคิดว่าเขาเป็นอูก ทำให้เขาไม่สามารถประเมินผลตนเองครองกับความสามารถที่เป็นจริง จากลักษณะที่ขัดกันเช่นนี้ จึงน่าจะทำให้แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษาหน้าสัมพันธ์กันในทางลบ แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกกราะทำกับกลุ่มตัวอย่างที่มาจากโรงเรียนมัธยมระดับกลาง และวิทยาลัยครู โดยเฉพาะในสังคมภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราชนั้น เป็นจังหวัดที่สภาพสังคมและเศรษฐกิจไม่ดีมาก่อนแล้ว เรียนส่วนมากจึงมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจระดับกลาง ซึ่งโรงเรียนพนักงานเด็กในสังคมระดับกลางมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบีความมารดาใน

ครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมเกรียงสูงใจระดับกลาง ไม่อบรมลูกอย่างเข้มงวดจนเกินไปจนเป็นเหตุให้เกิดความวิตกกังวล และไม่ปล่อยปละละเลยตามใจลูกจนเกินไป ทำให้เด็กนี้โอกาสที่จะเป็นอิสระและมีความเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งเป็นลักษณะที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการสัมฤทธิ์ จึงทำให้น้องไม่เห็นความสัมพันธ์ในทางลบของการรักษาหน้าและแรงจูงใจในการสัมฤทธิ์อย่างแจ่มชัด

ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างได้หน้ากับเสียหน้า พบว่า ได้หน้ากับเสียหน้า มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมุติฐาน การวิจัยข้อ 1.4 ทั้งนี้จากนิยามของได้หน้าและเสียหน้า ซึ่งได้จากการวิเคราะห์เรื่อง ราางเกี่ยวกับได้หน้าเสียหน้า ของนิสิตและนักเรียนที่รวมได้นั้น พบว่าได้หน้าหมายถึง ความวิตกกังวลของบุคคลที่รู้สึกว่าความสำคัญของตนยังมีอยู่ จึงต้องการได้รับการยอมรับจากสังคม ในสถานการณ์ทาง ๆ หลังจากที่บุคคลได้แสดงพฤติกรรมที่มีจุดประสงค์เพื่อ เพิ่มความสำคัญของตนทั้งโดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ และบุคคลอาจจะไม่รู้สึกเกรงใจแต่ไม่ คำนึงถึงว่าการกระทำบางอย่างของตนจะกระทบกระเทือนต่อบุคคลอื่น ที่รวมอยู่ในสถาน การณ์นั้น ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในระหว่างได้หน้าจะอยู่ในรูปของความพอใจ หรือ ส่วนเสียหน้าหมายถึงความรู้สึกวิตกกังวลของบุคคล เมื่อยูกประเมินคุณค่า ทำให้ความสำคัญของตน ถูกลดกระแทกลงจากการกระทำของผู้อื่นหรือจากความไม่สามารถของคนเอง เป็นเหตุให้ บุคคล เกิดความรู้สึกเป็นภัยปักษ์ต่อบุคคลอื่นเป็นตน เหตุ ความรู้สึกวิตกกังวลและความ ปลอกภัยนี้ นำไปสู่การป้องกันตนเองหรือการใช้กลวิชาเนื้อลักษณะวิตกกังวลลง เมื่อ พิจารณาสิ่งที่เป็นองค์ประกอบรวมของบุคลิกภาพได้หน้า เสียหน้า พบว่า การรักษาความ สำคัญของตนและการ เพิ่มความสำคัญให้กับตน โดยมีพฤติกรรมที่ไม่สมเหตุสมผล เช่น การ ใช้กลวิชาบูรพาภัณฑ์ ฯ เป็นตนว่า นั้นคนเองเข้าเป็นพวกร่วมกับผู้มีอำนาจเหนือตน เพื่อเพิ่มความสำคัญและเพิ่มสถานภาพให้แก่ตนเอง การหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง เมื่อ ตนไม่มีความสามารถพอใจการกระทำสิ่งใด ฯ หรือการแสดงตนเป็นภัยปักษ์ต่อบุคคลอื่นเป็น ตน เหตุ แห่งการเสียหน้าของคนด้วยเหตุนี้ ได้หน้ากับเสียหน้าจึงมีความสัมพันธ์ในทางบวก เพราะต่างก็เป็นหน่วยของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เพื่อช่วยให้บุคคลความวิตกกังวล เมื่อ

เข้ารู้สึกว่า หลักประกันความมั่นคงของ เขากลอนแคลน ในสถานการณ์มีการปฏิรูปพันธกัน บุคคลอื่น

ดูคู่มุ่งหมายของการศึกษาอีกประการหนึ่ง การศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความ เกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และ การรักษาหน้า ซึ่งจะแยกกล่าวต่อไปดังนี้

1. ระดับชั้นการศึกษา

ในด้านความเกรงใจ พนวักคุณตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัชยมศึกษาปีที่ 3 มีความเกรงใจต่างกับคุณตัวอย่างที่เป็นนักเรียนประการศึกษานิยมตัวอย่าง ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้น่าจะ เป็น เพราะ ในสังคมไทยถือว่า บุคคลอยู่หัวจัดเกรงใจคน อุทิ นิสัยนิคัญคือต้องมีความรู้สึกเกรงใจผู้อ่อนอุบัติ สมอโดยเฉพาะ บุ้อาฐ (เสด็จ, 2510:273-277) การอบรมนักเรียนในโรงเรียน ครูกะเน้นให้นักเรียนมีความเกรงใจ โดยถือว่า การเกรงใจเป็นการให้เกียรติบุคคลอื่นและจะทำให้บันทึกบานาน (ประเทิน, 2512) ดังนั้นในสังคมไทยความเกรงใจจึงทำหน้าที่เป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งที่คนในสังคม ยอมรับกือปฏิบัติ (ประสิทธิ์, 2514:72) เทคุณจึงไม่พบความแตกต่างของความเกรงใจ ระหว่างนักเรียน 2 ระดับ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัยข้อ 2.1.1

ในด้านแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์พนวักคุณตัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัชยมศึกษาปีที่ 3 มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ไม่แตกต่างกัน นักเรียนประการศึกษานิยมตัวอย่าง ไม่นัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของวินเชอร์นอร์ทอม (McClelland, 1963) ที่ พนวักแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่กับการอบรม เลี้ยงคุยทางบ้าน ในระยะก่อนเข้าโรงเรียน และปีแรก ๆ ในโรงเรียน การศึกษาหรือประสบการณ์ได้รับเมื่อไหร่ ขึ้นแบบจะไม่มีผลหรือ มีผลเพียงเล็กน้อยต่อแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ทั้งนี้ครองกับที่ เคแกน และมอส กล่าวว่า ความต้องการผลสัมฤทธิ์จะปรากฏเป็นลักษณะที่คงเส้นคงวาของบุคลิกภาพจากวัยทารกจน ถึงวัยผู้ใหญ่ (อนันต์, 2514) และคณะม้ายมาศ ศรทัศต์ กล่าวว่า การที่บุคคลจะมีแรงจูงใจ ไปสัมฤทธิ์ หรือมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากหรือน้อยเพียงใด ย่อมแล้วแต่การอบรม เลี้ยงคุย ที่ได้รับแต่เยาววัย (ละม้ายมาศ, 2508:686) เทคุณจึงไม่พบความแตกต่างของแรงจูงใจ

ไปสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียน 2 ระดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานในการวิจัย ข้อ 2.2.1

ในค้านการรักษาหน้าพน้ำ กลุ่มคัวอย่างที่เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และที่เป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 นักเรียนมัธยมศึกษาร้อยละ 75 มีการรักษาหน้าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐาน การวิจัยข้อ 2.3.1 ทั้งไว้ว่า ทั้งน้ำจะเป็น เพราะว่า การรักษาหน้าเป็นคำนิยมที่เห็นได้ชัดในสังคมไทย คัวอย่างเช่น การที่บุคคลในสังคมไทยคัดควรประเมินผล เพราะการประเมินผลทำให้เกิดการเสียหน้า หรือจากคัวอย่างการจัดพิธีใหญ่โต เพื่อความมีหน้ามีตาของเจ้าของงาน และเพื่อรักษาสถานภาพทางสังคมของตนเอง ไว้ให้ทุกคน ในสังคมไทยมีคำพังเพยที่เกี่ยวกับการรักษาหน้ามากมาย เช่น "ขายผ้าเอาหน้าอุด" "ขายหน้าวันละห้าเบี้ย" "ค่าน้ำพริกละลายแม่น้ำ" "หน้าใหญ่ใจโต" เป็นต้น ซึ่งการรักษาหน้านี้เอง ถนนที่อาภากิริมย์ กล่าวว่าเป็นเหตุให้บุคคลพลาโภโอกาสที่จะก้าวหน้าในทางเศรษฐกิจอย่างน่าเสียดาย (ถนนที่, 2514:55) จากค่านิยมของ การรักษาหน้า ซึ่งเป็นหน่วยของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพื่อให้บุคคลลดความวิตก กังวล เมื่อเขารู้สึกว่าหลังประทับน้ำนมคงรองขาคลอนแคลน ในสถานการณ์ที่มีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ทำให้บุคคลไม่ยอมรับการประเมินคุณค่าจากบุคคลอื่น ความวิตก กังวลนั้น ขัดแย้ง กล่าวว่าเป็นผลที่เกิดจากสัมพันธภาพอันคลอนแคลนระหว่างบุคคลถ่ายทอดเริ่มแรกที่เก็บจากมารยาตราสุ่มทาง (นวลดี, 2514) ซึ่งตามหลักจิตวิทยาสาขาจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) มีอยู่ว่า ความรู้สึกนิสัยของบุคคลทำให้มาจากการล้มเหลวระหว่างบุคคลและบุตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเยาววัยเด็กจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และติดตัวจนเติบโต แม้ว่าเมื่อเจริญขึ้นจะมีประสบการณ์เพิ่มขึ้นก็ตาม แต่ลึกลับเรียนรู้มาแต่เยาววัยก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเท่าไรนัก อาจเป็นให้ประสบการณ์ที่ได้รับเมื่อตอนโน้นเป็นเครื่องช่วยสร้างเสริมความเชื่อถือ แทรกเป็นภาษาในจิตสำนึกเท่านั้น หากให้ยังลืมลงไปถึงรากฐานที่สร้างขึ้นไว้ เมื่อยาวนาน (ถนนที่, 2514) เหตุนี้จึงทำให้ไม่พบความแตกต่างของการรักษาหน้าระหว่าง ระดับชั้น

2. ถินท่ออยู่

ในด้านความเกรงใจ พบร่วมนักเรียนภาคใต้และนักเรียนกรุงเทพมหานคร มีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อ 2.1.2 แต่ทั้งนี้อาจจะเป็น เพราะเหตุว่าในขณะที่สังคมกรุงเทพฯกำลังเปลี่ยนเข้าสู่สังคมล้มถูกที่สัมพันธ์นั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงทางภายนอกคือทางด้านวัฒนธรรมชั้นบนและระดับประเทศ วัฒนธรรมทางจิตใจยังเป็นแบบไม่เครื่องสัมพันธ์อยู่ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับการศึกษาของประลิทช์ บัวกลี ที่พบร่วมนักเรียนไทยจากต่างจังหวัดและนักเรียนไทยในกรุงเทพฯ มีความเกรงใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ประลิทช์, 2514)

ในด้านแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์พบร่วมนักเรียนภาคใต้และนักเรียนกรุงเทพมหานคร มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยข้อ 2.2.2 ทั้งนี้ น่าจะเป็น เพราะเหตุว่า การที่บุคคลมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์สูงหรือค่าเพียงใดน้อยลงแล้วแต่การอบรมสั่งสอน (คมายมาศ, 2508:686) ซึ่งในเรื่องของการอบรมสั่งสอนนี้ ประเสริฐ แย้มกลืนฟัง ก้าวว้า ครอบครัวไทยยังไม่ค่อยยอมรับถึงความสำคัญของการอบรมเด็กให้มีความเป็นตัวของตัวเอง การฝึกให้พึงคนเอง และการกล้าแสดงความคิดเห็น (ประเสริฐ, 2511:8) มาลา วิรุณณพ์พบร่วมฯ พฤติกรรมจริงในการฝึกให้ลูกพึงคนเองสัมพันธ์กับแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์และแม่นในคราวลงมือศักดิ์อ่อนหนาของตัวเอง ควรฝึกลูกให้พึงคนเองมากกว่าแม่ที่ศักดิ์ ต่อหนาของตัวเองว่าควรฝึกให้ลูกพึงคนเองให้พึงคนเองมากกว่าแม่ในคราวลงมือศักดิ์อ่อนหนาของตัวเอง ควรฝึกลูกให้พึงคนเองมากกว่าแม่ในคราวลงมือศักดิ์อ่อนหนาของตัวเอง แต่จากการศึกษาพบว่า แม่ที่ศักดิ์คิดว่าควรรับถึงการพึงคนเองของลูกให้ลูกคุบคุบกันไป (มาลา, 2515) ซึ่งเป็นสิ่งที่ขาดแย้งกับลักษณะการฝึกให้เกิดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และจากการวิจัยของ Prayag Metha ซึ่งทำกับเด็กชายระดับมัธยมในกรุงนิวเคลียร์ประเทศไทย เคย พบร่วมฯ เค็กในเมืองและเค็กนอกเมืองนี้แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน (Prayag Metha, 1969) ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้

ในด้านการรักษาพบร่วมนักเรียนในภาคใต้มีการรักษาหน้าสูงกว่านักเรียนกรุงเทพมหานครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.2382$) ที่เป็นค่านี้ เพราะในสังคม

ค่างจังหวัดความรู้สึกของประชาชนยังคงฝังแน่นอยู่กับชนบธรรมเนียมประเพณีของคนอยู่ (เพ็ญแข, 2515 : 2) งานพิธีใด ๆ ในค่างจังหวัด ที่เกี่ยวกับประเพณีและศาสนาสำหรับในภาคใต้ เช่นงานแหงงาน ขึ้นบ้านใหม่ งานบวช งานซักพระ หรือแม้กระทั่งงานศพเหล่านี้ ประชาชนมักจะจัดงานกันอย่างใหญ่โตหรูหราเกินกำลังทางเศรษฐกิจของคน ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาหน้าของเจ้าของงานไว้ ซึ่งทางกับสภาพของสังคมกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นสังคมชั้นชื่อ มีการคำเนินชีวิตอย่างรื่นเริง มีการแข่งขันกันสูง เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจรักตัว จึงไม่สูจมีการรักษาหน้ามาก เมื่อคนค่างจังหวัด ความแตกต่างกัน ดังนี้เป็นเหตุให้การอบรมเลี้ยงคุณตรัตกค่างกันไปค่าย จากผลการวิจัยของ พิสัย ฉายากุล พบรากการเลี้ยงคุณแม่ในกรุงเทพมหานครตามมิจฉูกินเรื่องการเลี้ยงคุณและความเป็นอิสระ (พิลัย, 1970) พูนผล สุวรรณพัฒนา พนวย เด็กในกรุงเทพอยู่ในโ渥าทและถูกควบคุมอยู่กว่าเด็กค่างจังหวัด (พูนผล, 1970:212) และจากผลการวิจัยของ ประษฐาลปน กัลไนคร สะท้อนให้เห็นว่าพ่อแม่ในค่างจังหวัดอบรมเลี้ยงคุณเข้มงวดและใจอ่อนจากว่าพ่อแม่ในกรุงเทพมหานคร (ประษฐาลปน, 2515) แสดงว่า เด็กค่างจังหวัดถูกควบคุมมากกว่าอยู่ในโ渥าทมากกว่า เป็นเหตุให้เกิดความวิตกกังวลและมีการรักษาหน้ามากกว่าเด็กกรุงเทพฯ

๓ เชื้อสาย

ในด้านความเกรงใจ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายไทยมีความเกรงใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนไทยเชื้อสายจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ก่อไว้ ที่เป็นดังนี้ เพราะ เมื่อเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงคุณตร ตามวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมจีนแล้ว จะเห็นว่าการอบรมเลี้ยงคุณตรในวัฒนธรรมไทยเน้นความเอื้อเพื่อ แต่แย่ ความอกรดและความเกรงใจ ค่านิยมเช่นนี้จะถูกปลูกฝังตั้งแต่วัยเด็ก ลักษณะโดยทั่ว ๆ ไปของคนไทยเน้นยังมีค่านิยมในการพึ่งพาผู้อื่น เน้นความสำคัญของญาติพี่น้อง ยึดถืออาชญาต เป็นสำคัญ ไม่มีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง ตรงข้ามกับลักษณะของคนจีนที่เน้นความสำเร็จ เชื่อมั่นตนเองเป็นสำคัญ (ปราณี, 2514) และจากปรากฏการณ์ คนจีนเมืองชั้นชื่อในเมืองยังเป็นสำคัญ คนจีนรักการทำงานที่เป็นอิสระ ไม่มุ่งเข้ารับ

ราชการเมืองคนไทย (ເສດຖາໂກເສດ, 2512:92) ດາວໂຫຼນຈຶ່ງໄມ້ຕອງເກຮັງໃຈໃກ່

ໃນຄ້ານແຮງຈູງໃຈໄຟສັນຖທີພົນວ່ານັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍໄທຍແລະນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍຈືນ ມີແຮງຈູງໃຈໄຟສັນຖທີ ໄນແຕກຕ່າງກັນອ່າງມີນັບສຳຄັດ ຂຶ່ງໄມ້ສັນບຸນສົນນຸ່ງຕົກການການວິຊຍ້ອ່ານຸ່ງຂໍ້ 2.2.3 ແລະໄມ້ສອຄລົ້ອງກັບຜົກການວິຊຍ້ອ່ານຸ່ງ ວຽກຮ່ານ ທີ່ພົບວ່ານັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍຈືນ ມີແຮງຈູງໃຈໄຟສັນຖທີມາກກວ່ານັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍໄທຍບ່ອຍ່າງມີນັບສຳຄັດຫຼື .01 (ວຽກຮ່ານ, 2515) ທັງນີ້ຈະເປັນອ່າງທີ່ ໂບດັ່ງ ກລ່າວວ່າ "ເຕັກຈືນເກີດໃນໄທຍ ດົກຄົນໄທຍ ຈີດໃຈຈຶ່ງເປົ່າຍືນໄປ ໄນມີເໝືອພວກເຮົາ ນໍາເສີຍຄາຍເຕັກຮຸນໃໝ່ດູໃນອອກຈ່າວ່າເປັນລູກໄທຍຮູ້ ລູກຈືນ ມັນປັນເປັກນີ້ປັນ" (P.36) ແລະອີກຕອນໜຶ່ງທີ່ວ່າ "ລູກຈືນທີ່ເກີດໃນເມືອງໄທຍ ພວກ້ນ ເຮັນໜັງສື່ອໄທຍເລະເວັ່ນມີການຄົດແບບໄທຍ ຈາ ເຫັນໄນສມອງຂອງເຫຼາ ອື່ອດູກຜູ້ມີການຂັບໜັນໜັນເພີຍຮ ແລະນັກຈະເຂົ້າໃຈໃດວ່າ ປະການນີ້ຕ່ອງສຳຄັດວ່າຄວາມຮູ້ (ໄບດັ່ງ, 2512:30) ແສດງວ່າປ້ອງຈຸນັນ ເຕັກຈືນ ແລະເຕັກໄທຍ ໄນມີການແຕກຕ່າງກັນນາກນັກໃນເວັ່ນຂອງຄວາມຮູ້ລັກທັນຄົດ ແຮງຈູງໃຈ ແກະອື່ນ ຈາ ອີກປະການໜຶ່ງ ອາຈເປັນເພຣະກຸມໆຕ້ວອ່າງທີ່ເປັນນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍຈືນ ໄກສ່າງວ່າມີຈຳນວນນ້ອຍກວ່າ ກຸລຸ່ມຕ້ວອ່າງທີ່ເປັນນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍໄທຍ ຈຶ່ງທ້າໄໝ ມອງໄມ້ເຫັນການແຕກຕ່າງຂອງແຮງຈູງໃຈໄຟສັນຖທີຮ່ວ່າງເຂົ້າສາຍ ດ້ວຍກາເພີ່ມກຸມໆຕ້ວອ່າງທີ່ເປັນນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍຈືນ ຜົກການວິຊຍົກນໍາຈະເປົ່າຍືນໄປ ແລະອີກປະການໜຶ່ງຂຶ່ງນໍາຈະເປັນໄປໄດ້ກໍຄອນນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍໄທຍກັນນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍຈືນມີແຮງຈູງໃຈໄຟສັນຖທີປານ ຈາ ກັນ ແຕ່ຫາກກາຮອນຮອງວໜນໜ້ຽນໄທຍ ໄນນີ້ຍືມໃຫ້ບຸກຄົດກຳລັງແສດງອອກ ຂຶ່ງການຄົດເຫັນຫົວກາຮອນຮ່າທ່າ ທ່າໃຫ້ບຸກຄົດຂາດກວາມເປັນຕົວຂອງຕົວເອງ ທັ້ງ ຈາ ທີ່ບຸກຄົດມີປົມົມາຂອງແຮງຈູງໃຈໄຟສັນຖທີສູງແຕ່ກີ່ມີໂກກສໍ່ຈະໄຟແສດງອອກນາ

ໃນຄ້ານການຮັກໝາໜ້າພ່ານວ່າກຸມໆຕ້ວອ່າງທີ່ເປັນນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍໄທຍແລະນັກເຮັນໄທຍເຂົ້າສາຍຈືນມີການຮັກໝາໜ້າໄມ້ແຕກຕ່າງກັນອ່າງມີນັບສຳຄັດຫາງສົດຕິ ຂຶ່ງໄມ້ສອຄ-ຄລົ້ອງກັບສົນຍູ່ຕົກການວິຊຍ້ອ່ານຸ່ງຂໍ້ 2.3.3 ຂຶ່ງອາຈເປັນເພຣະກາຮອນຮ່າຍືນດູກາອງທັງສອງວໜນໜ້ຽນ ກ່ອໃຫ້ເກີດກວາມວິຕົກກັງວລ ໄນແຕກຕ່າງກັນ ຈາກກ່າວສຶກໝາຂອງ ປຣາມືຕ ສູຊອຸຄມ (ປຣາມືຕ, 2514) ພນວ່າ ກວາມຄາດຫວັງໃນຕົວບຸກ ຈະບົດມາຮັກການຄາໄທຍສັນພັນຮັກການລົງໄທຍ

อันสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพราพวรรณ ประพิตรภา ที่พบว่า มีความรากไทยให้รางวัล และคงให้บุคคลมากกว่าบิดามารดาใน นักเรียน แต่บิดามารดาไทยคาดหวังในตัวบุตรไว้สูง กว่า บิดามารดาจีนอีกด้วย (เพราพวรรณ, 2514) ซึ่งมีลักษณะ เช่น คิงส์เมเยอร์ กล่าวว่า การคาดหวังในตัวบุตรมากเกินไปโดยไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนา ทางสังคมของเด็ก (Dankmeyer, 1967:168) อาจเป็นไปได้ว่า เด็กไทยกลัวบิดามารดา และพยายามทำความต้องการของบิดามารดา แม้จะไม่พ่อใจ และการคาดหวังในตัวเด็ก ของบิดามารดาเป็นเหตุให้เด็กต้องรักษาหน้าหักหงอนตนเอง และของบิดามารดา ส่วนการ อบรมเลี้ยงดูความดูดซับธรรมเนียมนั้น กันจึงถือว่าบุตรเป็นแรงงานของครอบครัว และบุตรเป็น สิทธิ์ของพ่อแม่ดังที่ โบตัน กล่าวว่า "พ่อแม่ย่อมมีความรู้สึกเป็นเจ้าของลูกเต็มที่" เด็ก เป็นศิริชื่อของพ่อแม่สร้างเข้าขึ้นมา จะท้าอะไรจะหักหงอนบอกเล้าหรือขออนุญาต" ซึ่งการถือ เช่นนี้จะเป็นเหตุให้เด็กเกิดความวิตกกังวล การที่ลูกกระทำอะไรแล้วลูกคนอื่นทำหนึ้น โบตัน กล่าวว่า "รู้สึกว่าเสียหน้าด้วยความดูดซูกเรา" (โบตัน, 2512) ดังนั้นการกระทำ ใด ๆ ของลูกจึงจำเป็นต้องรักษาหน้าพ่อแม่เอาไว้ เนื่องจากเด็กไทยเชื้อสายไทยและเด็กไทย เชื้อสายจีน จึงมีการรักษาหน้าไม่แตกต่างกัน

4. เพศ

ในด้านความเกรงใจพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงมีความเกรงใจสูง กว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมุติ ฐานทางการวิจัยข้อ 2, 1, 4 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วีราพร ที่พบว่า นิสิตหญิงมี คะแนนเฉลี่ยของความเกรงใจ สูงกว่าเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (วีราพร, 2514) ฉะนั้นกล่าวสอดคล้องกับผลของประชุมกลุ่มนักเรียน เพศ เนตร ที่พบว่า เพศหญิงมีความเกรงใจ มากกว่าเพศชาย (ประชุมกลุ่มนักเรียน, 2515:210) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าความเกรงใจเป็นลักษณะ ของเพศหญิง มากกว่าเพศชาย และยังเป็นข้ออ้างอิงว่า เด็กหญิงจะได้รับการอบรมสั่งสอนให้ มีส่วนเรื่องความงาม เช่นเดียวกับ หักษ์มหัศจรรย์ และความงามของเพศหญิงที่แสดงความเกรงใจมากจะได้รับการ

ยอมรับทางลังคมมากกว่าเพศชาย

ในค้านแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายมีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนหญิงอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัย ข้อ 2.2.4 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรรษี รักธรรม ที่พบว่าเด็กหญิงไทยมีความต้องการผลสัมฤทธิ์ น้อยกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (วรรษี, 2515) น่าจะเป็นไปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูที่ให้แก่บุคลากร 2 เพศ ในสังคมไทยแตกต่างกัน จึงทำให้มีปริมาณ แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์แตกต่างกันไป เพศหญิงได้รับการฝึกฝนให้สังบทเสียง เจียมตัวไม่เป็นคนโง่งมงาย อญ្យในกรอบประเพณี ขาดความเป็นอิสระในตัวเอง เพราะสังคมไทยถือว่า ผู้หญิงเป็นช่างเห้าหงส์ จึงไม่นิยมฝึกให้ผู้หญิงริเริ่มกระทำการลิ่งใหม่ ๆ แปลกไปจากความนิยมในสังคม ตรงกันข้ามกับการฝึกอบรมเพศชาย สังคมไทยถือว่า เพศชายเป็นผู้นำ หรือช่างเห้าหงส์ จะต้องเป็นหัวหน้าของครอบครัว การฝึกอบรมเลี้ยงดูจึงให้ความอิสระไม่เข้มงวด และอยู่ในกรอบประเพณีเมื่อตนเพศหญิง และนอกจากนั้นยังส่งเสริมให้ เพศชายนิยมการแข่งขันการกระทำให้ดีที่สุด ให้พึงคนเอง รับผิดชอบและรับผิดชอบต่อครอบครัว จึงทำให้ เพศชายมีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์มากกว่า เพศหญิง

ในค้านการรักษาหน้าพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและกลุ่มตัวอย่างที่เป็น เพศหญิงมีการรักษาหน้าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่า ค่านิยมเรื่องการรักษาหน้า เป็นผลมาจากการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งก่อให้เกิดความวิตกกังวล ที่ไม่แตกต่างกันในบุคลากร 2 เพศ จากผลการศึกษาของเพราพรรณ ประพิตรภา พนิชนาครา ไทยจะมีการคาดหวังในตัวบุตรมากเกินไป โดยไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง (เพราพรรณ, 2513) เป็นเหตุให้เกิดความพยายามกระทำการลดความคาดหวังของบุคคล แม้จะไม่พอใจ และคนไม่มีความสามารถพอ จึงก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการที่ต้องรักษาหน้าห้างของบุคคล และของคนไว้ ให้พ้นจากการถูกคำหมิวภาพชีวิตรายหื่อถูกกลงโทษ อีกประการหนึ่ง การศึกษาครั้งนี้ทำกับบัณฑุรุ่น ซึ่งแคทเทลล์ และเชียร์ พนฯ เป็นวัยที่มีความประพฤติอยู่ในมาตรฐานทางวัฒนธรรมสูงสุด (ประลิทธี, 2514:30) ประกอบกับกลุ่มตัวอย่าง

ที่ใช้ศึกษาเป็นนักเรียนซึ่งในสังคมไทยถือว่าเป็นผู้มีความรู้ เนื่องจากสังคมไทยให้คำนิยม
บุคคลความรู้ จึงต้องไม่ทำงานที่เอาแรงกายเข้าแลกแทนงานค้าขาย ซึ่งเป็นงานของคนชน
กำ โน่น กล่าวว่าเด็กไทยที่เป็นวัยรุ่นส่วนมากจะไม่ยอมทำงานค้าขาย เพราะกลัวเพื่อนดู
ถูก (โน่น, 2512) สาเหตุเหล่านี้จะทำให้การรักษาหน้าของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพชรราย
และเพgarหอยมีการรักษาหน้า ไม่แตกต่างกัน

ขอเสนอแนะ

ในด้านการวิจัย

1. ควรจะศึกษาตัวแปรในด้านระดับฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของกลุ่มตัว
อย่าง และอิทธิพลของช่วงการสังคมประวัติศาสตร์ที่มีผลต่อความเกรงใจ แรงจูงใจไป
สัมฤทธิ์และการรักษาหน้าหรือไม่
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และการรักษา
หน้า ระหว่างเด็กไทย และเด็กไทยอิสลาม เพื่อศึกษาว่า เมื่อมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมต่างกัน
คำนิยมต่างกัน ความเชื่อในศาสนาต่างกัน และมีความสัมพันธ์ ในครอบครัวต่างกันจะทำให้
มีบุคคลลักษณะเดียวกันแต่ต่างกันหรือไม่
3. ควรศึกษาหาความสัมพันธ์ ระหว่างการรักษาหน้ากับแบบของการคิด
(Cognitive Process) เพื่อจะทราบว่า แบบการคิดประเภทใด ที่ทำให้เกิดการรักษาหน้า
ในสังคมไทย
4. ควรศึกษาเปรียบเทียบ ความเกรงใจ การรักษาหน้า และแรงจูงใจไป
สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่เรียนสายอาชีพค่างกันว่าจะมีบุคคลลักษณะเดียวกันแต่ต่างกันหรือไม่
5. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรักษาหน้า กับตัวแปรอื่น ๆ เช่นความ
วิตกกังวล มโนภาพแห่งตน ความกลัว ความเกร็งผืด เป็นต้น

ในด้านการศึกษา

1. เนื่องจากความเกรงใจ และการรักษาหน้า เป็นประเทหหนึ่งของกลวิชาน ที่ผู้มารับคำปรึกษาอาจใช้ในการป้องกันตัวในขบวนการให้คำปรึกษาหารือความเข้าใจในเรื่อง ความเกรงใจ และการรักษาหน้า จะช่วยให้ผู้ให้คำปรึกษา มีวิธีที่จะจัดการทำกับขบวนการให้คำปรึกษาหารือให้มีประสิทธิภาพขึ้นได้

2. การทราบความแตกต่างของ ความเกรงใจ แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ และ การรักษาหน้า ของนักเรียนไทยเชื้อสายไทย และนักเรียนไทยเชื้อสายจีน จะช่วยครุยส่อน และผู้ให้คำปรึกษา เข้าใจนักเรียน ที่มาจากการส่องวัฒนธรรมให้คียิ่งขึ้น

3. จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า ผู้มีความเกรงใจสูง และเกรงใจทำ จะทำให้มีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ ล้วนผู้มีความเกรงใจปานกลาง จะมีแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์ สูง จึงเป็นประโยชน์ต่อครู ที่จะปรับปรุงให้นักเรียนมีความเกรงใจแต่พอๆ เพื่อที่จะไม่มีบุคลิกภาพเหมาะสมและเออต่อการพัฒนาประเทศ

4. แรงจูงใจไปสัมฤทธิ์นั้นพัฒนามาตั้งแต่วัยเด็กก่อนเข้าโรงเรียนและปีแรก ๆ ภายในโรงเรียน จึงน่าจะเป็นแนวทางสำหรับครูในโรงเรียนอนุบาล ที่จะจัดการเรียนการสอนและการฝึกอบรม ให้เด็กได้เกิดแรงจูงใจไปสัมฤทธิ์มากที่สุด

บรรณานุกรม

จำรัส บุญญาณน์ มโนภาพแห่งคน ความวิถีกังวล และความต้องการสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่คล้อยตามสังคมและที่ซักกับสังคม ปริญญาอินพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2515.

ทรี อนาคต เมืองเหนือและเมืองใต้ โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์ พระนคร, 2513.

นวลเพ็ญ วิเชียร ใจดี "ไกด์น้ำ-เลี้ยงน้ำ" วารสารจิตวิทยา สมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, พระนคร 2514.

นวลเพ็ญ วิเชียร ใจดี ทฤษฎีบุคลิกภาพ เอกสารไม่พิมพ์เผยแพร่, 2514.

ประเทิน มหาชันช์ คู่มืออบรมนักเรียน โรงเรียนสาธิตพิบูลบำเพ็ญ วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน, 2512.

ประลักษณ์ บัวคลื่น การศึกษาเปรียบเทียบ ความวิถีกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ ชั้น ม.ศ.3 ปริญญาอินพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2514.

ประเสริฐ แย้มกลืนฟูง ครอบครัวในสังคมไทย (เอกสารไม่พิมพ์เผยแพร่) 2511.

ประเสริฐ แย้มกลืนฟูง "ประเพณีและการสร้างสังคมสมัยใหม่" วารสารสังคมศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 6.3 กรกฎาคม 2512.

ปราณี ศุขุม การเปรียบเทียบสังคมประกิจ และบุคลิกภาพระหว่างคนไทยและคนจีน ปริญญาอินพนธ์ รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514

· ประยุกต์ กัณเนตร ความสัมพันธ์ระหว่างพูดคิกรรมท่อนสนองระหว่างบุคคล ความเกรงใจ และการปรับตัว ปริญญาอินพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2515.

พญนต์ พันธุรัชรี "ความเกรงใจในระหว่างศิษย์กับอาจารย์" รายงานการวิจัยความเกรงใจในคนไทยฉบับที่ 2 วิทยาลัยวิชาการศึกษา (เอกสารไม่พิมพ์เผยแพร่) 2513.

พัทยา สายหู "การใช้แบบความคิดเรื่องวัฒนธรรมในการพัฒนาประเทศไทย" ขั้นตอนวิชาการโครงการคำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย พระนคร 2514.

พุณผล สุวรรณพัฒน์ การศึกษาเปรียบเทียบคลิกลักษณะของเด็กนักเรียนในเมืองหลวงและเด็กนักเรียนในตัวเมืองต่างจังหวัด ปริญญาดุษฎีบัณฑิต ปริญญาดุษฎีบัณฑิต แผนกวิชาวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2512.

- เพราพรัตน ประพิตรภา การศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจไปสัมผัสรักษาการะนรมสั่งสอนของปิดมารดาตามทัศนของวัยรุ่นไทยและวัยรุ่นลูกจีน ปริญญาดุษฎีบัณฑิต มหาบัณฑิต, 2510.

ภาณุรังษีสว่างวงศ์, เจ้าฟ้า เที่ยวท่องฯ ภาคที่ 7 โรงพิมพ์ครุสภาก พระนคร, 2504.

มาลา วิรุณกานต์ ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจไปสัมผัสรักษาการะนรมและการเลี้ยงดูลูกในด้านการฝึกให้ฟังคนเองกันในด้านการยับยั้งการฟังคนเอง เปรียบเทียบเด็กในนครหลวง กับต่างจังหวัด ในระดับ ป.1 ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2515

มฤทธิ์ มุนนาค การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประกิจของบ้านราดาและบุคลิกภาพของเด็กในจังหวัดพระนครและต่างจังหวัด ปริญญาดุษฎีบัณฑิต มหาบัณฑิต แผนกวิชาวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.

ละเอียดมาก ศรีทัต "การศึกษาพัฒนาการจากแรงจิตวิทยา (พลังจูงใจในทางเศรษฐกิจ)" ทฤษฎีและแนวคิดในการพัฒนาประเทศไทย เรียนเรียงโดยอมร รักษาสักย์ และ อัคคิยา กรรมสูตร คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2508

วรรณี รักษรรัม การศึกษาเปรียบเที่ยนความวิถีภักดิ์ ความต้องการผลลัพธ์ และความรู้สึกวันนี้ นิตยสารของเด็กไทยเชื้อชาติไทยและเด็กไทยเชื้อชาติจีน บริษัทฯ นิพนธ์หนังสือ สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2515.

วิราพร เทพวีระพงษ์ ความเกรงใจกับพฤติกรรมการแก้ปัญหาในกลุ่มปริญญา尼พนธ์การศึกษา มหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2514.

วีรบุช วิเชียรโชติ เค้าโครงการวิจัยเรื่องความเกรงใจบุคลิกภาพและบุคลาลัยพัฒนาในระบบสังคมไทย (เอกสารไม่พิมพ์เผยแพร่) 2512.

วีรบุช วิเชียรโชติ "ลักษณะและธรรมชาติของความเกรงใจ" รายงานการวิจัยความเกรงใจในคนไทยฉบับที่ 1 วิทยาลัยวิชาการศึกษา (เอกสารไม่พิมพ์เผยแพร่), 2513.

วีรบุช วิเชียรโชติ "สังคมไทยสมัยพัฒนา" พัฒนาวัสดุ 6 วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2513.

วีรบุช วิเชียรโชติ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจและการศึกษาในการพัฒนาอย่างยั่งยืนในประเทศไทย (เอกสารไม่พิมพ์เผยแพร่), 2516.

ศรีสวัสดิ์ ชลวิสุทธิ์ การอบรมเด็กไทยในการอบรมครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมระดับกลางในจังหวัดพะนังและชุมชนบ้านบึง บริษัทฯ นิพนธ์หนังสือ สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้า เรื่องเด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2504.

เสถียรโกเศค ชีวิตชาวไทยสมัยก่อน โรงพิมพ์ธรรมการ พระนคร, 2512.

สุจินต์ ปรีชานารถ ความกิจสร้างสรรค์ ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่ประพฤติอย่างตามและขัดกับสังคม บริษัทฯ นิพนธ์หนังสือ สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2515.

สุชา จันทร์เอม และ สุรางค์ จันทร์เอม จิตวิทยาวัยรุ่น แพรพิพยา, 2513.

สุภา ลือศิริ จากหมายจากเมืองไทย โน้ต (นามแฝง) แพรพิพยา, 2512.

สันค์ ท. โภมลุණทร ประวัติศาสตร์ชีรธรรมชาติและการเมืองแห่งราชอาณาจักรสยาม สำนักพิมพ์การหน้า, 2506.

อนันต์ จันทร์กิริ ภารศึกษาความลับพันธุ์ระหว่างแรงงานใจใต้สัมฤทธิ์กับความคิดแบบส่วน-ส่วน และความสนใจทางการเรียน ปริญานินพน์ การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2514.

อานันท์ อาจกิริม มุนเชกับสังคม สังคมและวัฒนธรรมไทย โรงพิมพ์บำรุงนฤกุล พระนคร, 2514.

Atkinson, William J., Motives in Fantasy Action and Society, Princeton New Jersey, 1958.

Bert Kaplan Personality Study and Cultural Studying Personality Cross-Culturally Harper & Row, Publishers, New York: 1961.

Blanchard Wendell, Thailand : Its People, Its Society, Its Culture, New Heaven Hraf Press, 1957.

Grandall, Vaughn J., "Achievement" Chicago Psychology The Sixty Second Yearbook of the National Society for the Study of Education, Part I., Chicago, University of Chicago Press, 1963.

Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychological Research, Rinehart & Company, Inc., New York, 1968.

Hall & Lindzey, Theories of Personality, John & Sons Inc., New York, 1970.

Hurlock, Elizabeth, Adolescent Development, McGraw-Hill Book Company, 1907.

Kogan, J. and Moss, H.A., Birth and Maturity A Study in Psychological Development, New York, John Wiley & Sons, Inc., 1962.

Dyal, James A., Reading in Psychology : Understanding Human Behavior, McGraw-Hill Book Company New York, 1967.

Gale, Raymond F, Developmental Behavior A Humanistic Approach The Macmillian Company Collier Macmillian Limited, London, 1967.

Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Vakins Feffer and Sinons Privated Ltd Bombey, 1966.

Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education McGraw-Hill Book Co., New York, 1956.

McClelland, David C., The Achievement Motive, New York Appleton. Century Groffs, Inc., 1953.

McClelland, David C., The Achievement Society, D. Van Nobstrand Company, Inc., Princeton New Jersy, 1960.

McDavid, John W., Social Psychology, Harper & Row, New York, 1969.

Merrill, Francis E., Culture and Society, Prentice-Hall, Inc., New York 1953.

Merrill, Francis E., Society and Culture, Prentice - Hall, Inc., Engle Wood Cliffs, New Jersy 1969.

Phillips, P. "A Young Thai from the Countryside" p. 637.
In Kaplan, Studying Personality Cross-Culturally
Row Perterson and Company, Illinoise, 1961.

Prayag Methta, The Achievement Motive in High School Boys, National Council of Educational Research and Training, 1969.

Rosen, B.C., and R.D. Andrade, " The Psychological Origins of Achievement Motivation," Sociometry 1959.

Shell, Leon Gene, " Achievement Motivation in Elementary School Children" Dissertation Abstract, XXVII: 2409 A, 1967.

Skirner, William G., Chinease Society in Thailand: An Analytical History New York : Cornell University Press, 1957.

Spigel, Murray R., Theory and Problem of Statistics, Schaum Publishing Co., New York, 1961.

Stein, Maurice R., Identity and Anxiety, Collier - Macmilland Limited, London, 1960.

Teevan, Richard C., Motivation

McGraw-Hill Book Company, New York, 1967.

Winer, B.J., Statistical Principle in Experimental Design,

McGraw-Hill Book Company, Inc., New York 1962.

Winterbottom, M.R. "The Relation of Need Achievement to Learning

Experiences in Independent and Mastery" In Atkinson, Motive in

Fantasy Action and Society, Princeton New Jersey, 1958.